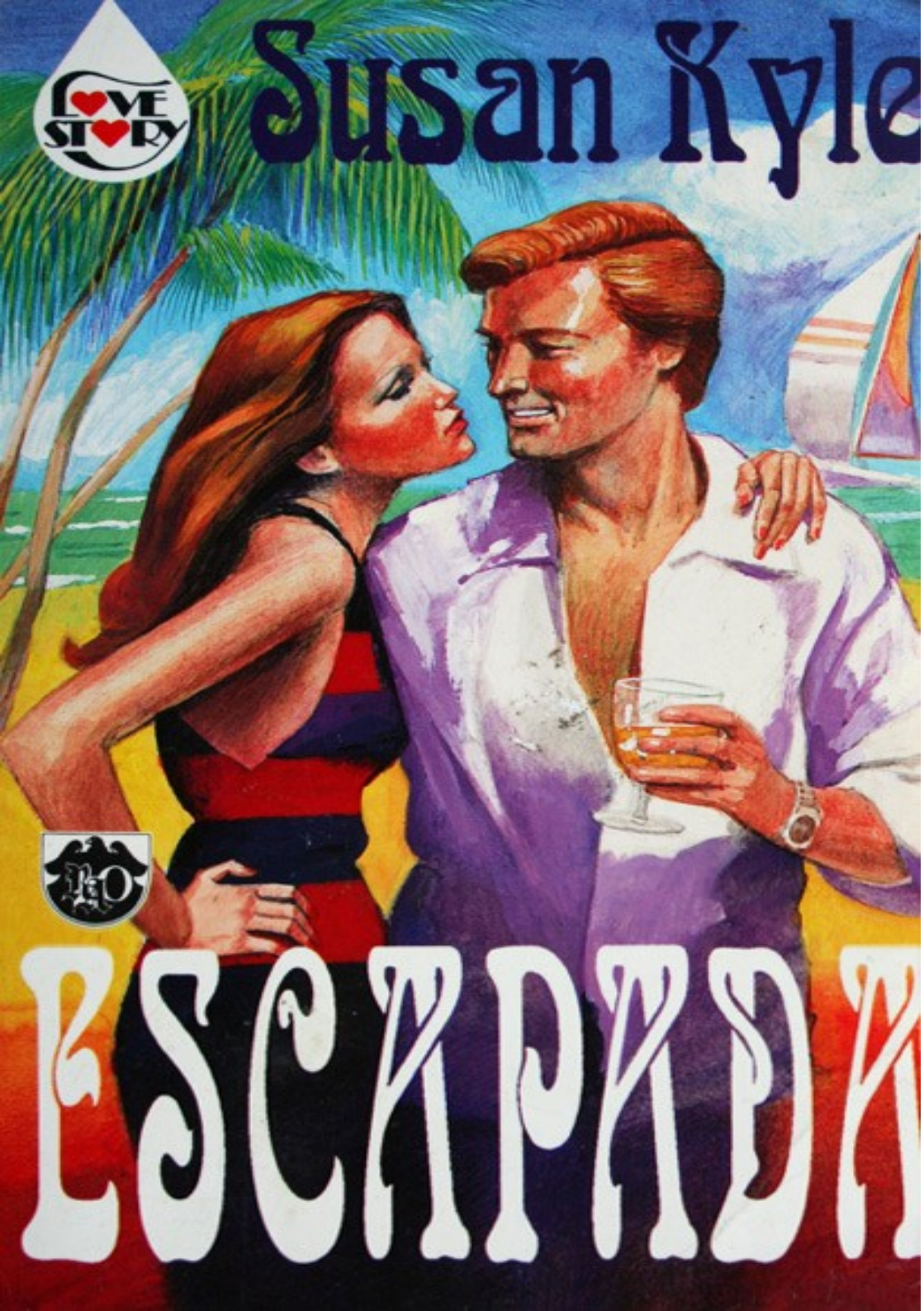
LOVE STORY
Susan Kyle
ESCAPADA

SUSAN KYLE

ESCAPADA

Capitolul 1

Mulţimea colorată şi zgomotoasă de pe docurile din Prince George Wharf era ca un val de aer proaspăt pentru Amanda Todd, care părăsise atmosfera tristă şi întunecată a casei sale din San Antonio, Texas. Era încântată de muzicalitatea limbii engleze, în amestec cu diverse dialecte, pe care o

auzea vorbindu-se în buticurile cu specific european. În mod normal, ar fi avut destul timp să facă cumpărături şi destui bani pentru a-şi satisface toate capriciile. Dar, de trei zile, de când tatăl ei fusese înmormântat, interveniseră tot felul de încurcături în situaţia sa financiară.

Amanda lucrase în tipografie, la publicaţia săptămânală patronată de familia sa, dar în testamentul tatălui ei era stipulat faptul că nu putea să moştenească compania decât peste doi ani, când va împlini douăzeci şi cinci de ani, sau după ce se va mărita. Harrison Todd nu prea avusese vederi moderne cu privire la capacitatea femeilor de a se descurca în afaceri. De fapt, el se înfuriase cumplit când Amanda îşi realizase visul, luându-şi diploma în contabilitate, dar Josh o pregătise din timp pentru a înfrunta această situaţie.

Este vorba de Joshua Cabe Lawson, ultimul asociat al tatălui ei, care o încurajase întotdeauna, chiar în timpul vieţii lui Harrison şi care nici acum nu o părăsise. El îi aranjase călătoria la Nassau’s Opal Cay, în Bahamas, la o filială a Companiei

Lawson Learjets. Astfel, Amanda putea petrece pe insulă o săptămână întreagă ca să-şi „încarce bateriile”.

Tristă şi epuizată, Amanda nu-l contrazisese. În plus, Josh era executorul testamentar al lui Harrison, ceea ce însemna că viitorul ei financiar se afla pentru moment în mâinile lui. Amanda era sigură că, dacă s-ar fi opus plecării, Josh ar fi avut o mulţime de argumente ca s-o convingă, deoarece era dotat, ca şi ea, cu o voinţă foarte puternică. În ciuda faptului că Josh se luptase întotdeauna pentru cauza ei, în ultimul timp deveniseră un fel de adversari.

Lawson Company din San Antonio, Texas, era o companie puternică, care producea computere de toate formele, mărimile şi întrebuinţările. Succesul său internaţional îl obligase pe Josh, în calitate de preşedinte, să călătorească foarte des. Fratele lui, Brad, era vicepreşedinte al secţiei de marketing şi avea farmecul şi carisma care-i lipseau uneori lui Josh.

Brad şi Amanda se cunoşteau din copilărie. Deşi au urmat la şcoli diferite, ei

au absolvit acelaşi liceu particular din San Antonio, după care Josh a fost expediat la o academie militară, unde s-a obişnuit cu o disciplină de fier. Acest lucru i-a dat posibilitatea să preia compania tatălui său la numai douăzeci şi patru de ani. După primul an, Josh a reuşit să crească profitul companiei cu cincisprezece la sută. Consiliul de conducere al companiei, deşi la început se arătase neîncrezător, a devenit aliatul lui Josh, dar încă nu era decis în privinţa atitudinii pe care ar trebui s-o adopte faţă de Brad. Amanda se simţise totdeauna ca o soră pentru Brad, Iar sentimentele ei deveniseră şi mai profunde de la moartea bătrânului Lawson, cu zece ani în urmă. Ea se bucură când îl văzu pe Brad aşteptând-o la Opal Cay, Josh fiind ocupat cu afacerile, ca de obicei.

— Josh nu se potoleşte, nu-i aşa? îl întrebă Amanda pe bărbatul înalt şi bine făcut, în timp ce se plimbau de-a lungul docului din Nassau. Îţi dai seama ce-ar face dac-ar fi în situația să moară de foame!

Brad chicoti. Îşi îndreptă faţa spre briza călduţă şi închise ochii.

— Asta el Banii reprezintă scopul vieţii lui Josh; mai ales de când l-a părăsit Terri.

Amanda avea o puternică şi neplăcută amintire despre Terri. Nu era fată rea, dar ar fi vrut pentru Josh ceva mai deosebit şi nu ştia de ce, dar era convinsă că Terri nu era deloc o asemenea persoană.

Se întoarse spre golf, unde erau acostate câteva vase de croazieră. Fusese o singură dată pe un vas de croazieră şi tot timpul suferise de rău de mare. De atunci preferase să călătorească cu avionul.

Amanda se opri în faţa unei tarabe cu diferite obiecte din paie şi zâmbi fetiţei care o privea timid de lângă bunica ei.

— Cât costă? întrebă ea, arătând o delicioasă pălărie din cânepă, cu flori purpurii presărate în jurul borului larg.

— Patru dolari, răspunse fetiţa.

Amanda scoase o bancnotă de cinci dolari din buzunarul bermudelor albe şi i-o întinse.

— Nu, nu, păstrează restul, zise ea, când aceasta voi să-i înapoieze un dolar bahamian colorat.

— Mulţumesc, coniţă, replică fetiţa, râzând.

— Îi răsfeţi pe neruşinaţii ăştia de vânzători, protestă Brad. Ai deja un dulap plin cu pălării şi nici măcar nu te-ai tocmit.

— Dar ştiu cât timp îţi ia să faci o pălărie ca asta sau o geantă. Turiştii se preocupă numai să-şi economisească banii, dar nu-și dau seama cât de mult costă să trăieşti aici sau cât de greu muncesc vânzătorii aceştia ca să-și câștige existenta. Eu îmi dau seama.

— Ai impresia că un milion de dolari reprezintă un preţ exagerat pentru o vilă cu vedere la plajă, nu-i aşa?

— Proprietarii bogaţi care nu locuiesc aici au fixat preţurile băştinaşilor şi i-au dat afară de pe propriul lor pământ, zise ea, eschivându-se.

Brad se opri s-o studieze pe Amanda, privind-o prin ochelarii de soare. Era înaltă şi subţire, iar părul lung şi negru îi ajungea până la talie; cu ochii ei de un verde pal, nu era chiar o frumuseţe, dar ştia cum să se îmbrace pentru a se pune în valoare. În plus, era caldă şi iubitoare. Dacă tatăl ei n-ar fi fost atât de sever, Amanda, la cei douăzeci şi trei de ani ai ei, ar fi fost probabil de mult măritată şi ar fi avut casa

plină de copii.

— Ne-a părut foarte rău când am auzit despre tatăl tău, zise Brad solemn. Cred că ţi-e greu, mai ales că n-ai fraţi…

Amanda ridică din umeri.

— Tatăl meu trecea foarte rar pe-acasă până când s-a îmbolnăvit. Şi chiar după aceea prefera să stea cu infirmiera, nu cu mine. Ne vedeam numai când discutam despre planurile mele şi atunci ne certam de fiecare dată.

— Mi-aduc aminte, chicoti Brad. Harrison voia să te îmbarce pe un vapor de croazieră împreună cu un nou partener de afaceri pe care îl avea, dar tu te-ai dus la colegiu să studiezi contabilitatea.

Brusc, Amandei i se făcu frig.

— A fost prima bătălie pe care-am câştigat-o în viaţa mea şi încă-i mai simt cicatricele. Dar eram conştientă că, dacă cedam, atunci n-aş mai fi reuşit niciodată să-l înving. Eram candidata numărul unu la postul de a cincea soţie a lui Dell Bartlett. Tremuram numai la gândul ăsta.

— Şi eu, deşi nu sunt femeie, mormăi Brad.

Ea râse şi expresia feţei îi redeveni poznaşă şi strălucitoare, aşa cum o ştia Brad în adolescentă.

Amanda nu fusese apropiată niciodată de tatăl ei, nici măcar după moartea mamei, care-i lăsase lui Harrison o moştenire frumuşică. În ciuda acestui tată tiranic, Amanda îşi păstrase de-a lungul anilor unele urme din firea ei independentă. Dar fusese privată de multe distracţii, deoarece Harrison Todd îşi păzise copila ca pe bijuteriile coroanei.

— Când râzi, pari o fată răutăcioasă, Amanda, observă Brad pe un ton sec. Îţi aminteşti de urâcioasa aia de pisică siameză pe care-o aveai?

— Cum aş putea s-o uit? râse ea. L-a-mpins pe Josh într-un cactus cu ţepi ascuţiţi!

— Şi-ai stat o jumătate de oră ca să-i scoţi spinii cu penseta, la lumina lanternei, zise Brad zâmbind. Nu putea suferi să fie atins. Nu se apropia nimeni de el în acea perioadă; şcoala militară îl făcuse atât de distant... Numai cine te-a lăsat atunci să-i rezolvi problema. Apoi te-a convins a fi

mascota lui, iar acum crede că îi aparţii.

— Nu-i de mine, şefule, chestia asta! zise ea zâmbind. Am mâncat destule mere pădureţe cât a trăit tata, mi-ajunge. Josh este prietenul meu, ca şi tine. Asta e tot.

Amanda opri o trăsură trasă de un cal care avea pe cap o pălărie colorată de pai.

— Ne duci prin Bay Street? întrebă ea, dând vizitiului o hârtie de zece dolari.

— Mai întrebaţi? răspunse omul, adresându-i un zâmbet de un alb strălucitor. Poftiți la bord!

Amanda şi Brad urcară în trăsurică, în timp ce vizitiul îşi îndemna calul. Treceau pe lângă clădiri din secolul al optsprezecelea, a căror arhitectonică îţi oprea respiraţia, dar şi pe lângă bănci şi hoteluri moderne, cu multe etaje.

— Cum e la slujbă?

— Crimă! exclamă ea. După cum ştii, *Todd Gazette* era proprietatea mamei, dar tata a folosit-o drept garanţie pentru un împrumut. Cu aceşti bani a cumpărat acţiuni, dar a dat greş. Nu avea deloc simţul afacerilor. Josh zice că are o poliţă de asigurare cu care va achita totul; eu n-am

niciun cuvânt de spus în această problemă, până nu fac douăzeci şi cinci de ani sau până mă mărit.

Se încruntă, gândindu-se cât de prost decurgea afacerea ei. Ar fi vrut să-i spună lui Josh părerea ei, dar el fusese atât de ocupat, încât nu-l prinsese nici măcar la telefon. Amanda acceptase să facă această călătorie nu pentru că ar fi avut nevoie de relaxare, ci pentru că avea ocazia să vorbească cu Josh. Voia să-l facă să înţeleagă că riscă să-şi piardă moştenirea dacă nu-i cedează o parte din controlul asupra ziarului.

— Tatăl tău ar fi trebuit să-l asculte pe Josh şi să nu cumpere acţiunile alea, sublinie Brad. Josh îl avertizase că pentru început nu era indicat să investească în compania aeriană.

— Ştiu asta. Chiar dacă tata respecta simţul afacerilor al lui Josh, atunci tot nu l-ar fi ascultat.

Amanda zări un gard viu de iasomie albă şi se extazie când îi simţi mirosul încântător.

— De fapt, nu prea avea ce pierde,

continuă ea. Josh îi salvase o bună parte din investiţii, numai că tata datora fiecare bănuţ pe care-l avea. Trăia numai din împrumuturi.

— Și-acum eşti nemulţumită că te-a lăsat în situaţia asta neclară.

— Bineînţeles că sunt, replică ea. Dar, dacă pierd vremea gândindu-mă la asta, nu rezolv nimic. Am totuşi o vilişoară drăguţă la San Antonio şi o slujbă sigură. Cel puţin, adăugă cu un zâmbet trist, cât va mai rezista ziarul. Zilele astea n-a mers prea bine.

Brad se abţinu să facă vreun comentariu.

— N-am fost în stare să dau o șansă acestui ziar, murmură ea pentru sine. Sunt convinsă c-ar ieşi ceva din el.

— Josh este de părere că nu merită, remarcă Brad. El ar prefera să închidă tipografia şi să-l desfiinţeze.

— Dar se înşală! zise ea plină de patimă. Este numai prost administrat! Este doar…

El îşi ridică mâna, cu unghiile foarte îngrijite.

— Opreşte-te! Am venit aici să ne bucurăm de peisaj şi de aerul ăsta minunat.

Închise ochii şi respiră adânc. Uite, încearcă să simţi briza mării, e atât de reconfortant. Toţi banii din lume nu valorează cât aerul curat şi acest pământ plin de viaţă.

— Nu te pot contrazice, îl aprobă Amanda.

— Asta da viaţă! murmură Brad complet relaxat. Nisip, soare şi o companie deosebit de plăcută. Mai dă-le dracului de afaceri.

— Dacă te-ar auzi frate-tău, te-ar concedia.

— Josh şi cu mine suntem singurii care-am rămas din familia Lawson, aşa că n-ar putea s-o facă, chiar dac-ar vrea. Fără să mai vorbim de faptul că sunt un geniu în marketing.

— Şi eşti şi foarte modest, glumi ea. Eu muncesc, nu sunt ca tine un pierde-vară care are totul de-a gata.

Brad încercă să-i atingă pălăria, dar ea se feri râzând. Apoi se întinse, mlădioasă, relaxându-se şi lăsându-se cuprinsă de atmosfera minunată şi calmă din Nassau.

Târziu, după-amiază, Ted Balmain ajunse la şalupa din port. Dacă Josh Lawson avea nevoie de un om bun la toate, atunci Ted era acela. Fiind indispensabil ca valet,

bodyguard şi organizator, înaltul şi oacheşul texan avea de fapt funcţia de supraveghetor în Opal Cay, una din cele şapte sute de insule ale lanţului bahamian.

— Ted, o să ti se-nfunde şi ție într-o bună zi, zise Brad în timp ce o ajuta pe Amanda să se suie pe punte.

— Asta-i spun şi eu mereu lui Josh, aprobă Ted în glumă. Desfăcu frânghia din jurul pilonului şi porni motorul. Ţineţi-vă bine, am chef să merg cu viteză.

— O să vomit! îl ameninţă Amanda.

Ted îi aruncă o privire dojenitoare.

— Lăsaţi stomacu-n pace, îi spuse el lui Brad. De fapt, în adâncul sufletului ei, Amanda va fi întotdeauna legată de pământ.

— De-asta am şi fost la Nassau. Când cutreieri străzile toată ziua, uiţi că de fapt te afli pe insulă.

— A fost minunat, recunoscu ea. Mulţumesc, Brad.

— Plăcerea a fost de partea mea, încrezuto! N-am avut eu grijă de tine întotdeauna?

— Da, ca de obicei, zise ea, privindu-l cu căldură.

— S-a-ntors Josh, observă Ted, în timp ce încerca să iasă din golf.

Inima Amandei începu să bată mai repede. Josh era atât de activ şi plin de viaţă, încât numai simpla lui prezenţă o înviora. Putea s-o întristeze teribil spunându-i cuvinte grele, pentru ca două minute mai târziu, s-o facă să râdă.

Josh era de fapt fratele mai mare al amândurora, şi-al lui Brad, şi-al Amandei. Pentru restul lumii el era „Domnul Lawson “, omul care primea oameni de afaceri şi diplomaţi pe iahtul său sau în vila sa din San Antonio sau la Opal Cay. Era dotat cu simţul afacerilor, la fel ca marii magnaţi ai finanţelor de pe Wall Street, şi era multimilionar, deoarece ştia să rişte, ceea ce oamenii slabi ar fi evitat. Uneori trecea peste limitele morale, dar Amanda era singura persoană care îndrăznea să-şi exprime dezaprobarea în asemenea ocazii. În timp ce Harrison Todd o ferise de multe probleme, Josh, din contră, o încurajase pe Amanda să-şi apere propriile convingeri. Tatăl ei fusese cel mai fericit om atunci când ea luptase din răsputeri împotriva lui,

iar acum Josh trebuia să suporte consecinţele firii ei bătăioase.

— În ce stare de spirit se află? întrebă Brad.

— A adus cu el o grămadă de oameni.

Brad oftă din greu:

— Ca să se apere, îi spuse Amandei, rânjind.

— Te-ai gândit tu bine! Mă bucur că-şi dă seama cât de periculoasă sunt.

— Dar nu mă referem la tine, zise Brad, care ştia că Josh nu fuge niciodată din faţa adversarului, oricare-ar fi acela.

— Sper că voi doi n-aţi organizat un complot împotriva lui Josh, spuse Ted, pentru că spumega de furie când a coborât din avion. Încearcă să-şi vândă noile computere unui arab care-i face zile negre. Să fiu în locul vostru, n-aş spune nimic care l-ar putea supăra.

Amanda se gândi la tipografia ei, iar Brad îşi aminti de ultimele datorii la jocurile de noroc.

Amanda îi aruncă o privire lui Brad şi se încruntă când îi observă expresia vinovată. Îl întrebă apăsat:

— Brad, ai fost la cazino cumva?

— Nu, răspunse el repede, fără s-o privească în ochi.

Dar ea mi-l crezu. Brad nu ştia să mintă şi pe deasupra era pasionat de jocuri. Îl văzuse în febra jocului; ar fi fost în stare să cheltuiască oricât, numai să continue. Josh încerca de luni de zile să-l vindece de acest viciu. Dar Brad nu admitea că această pasiune este periculoasă, în ciuda faptului că pierduse mii de dolari la o simplă mişcare a ruletei sau prin întoarcerea unei cărţi de joc.

Amanda privea spre insuliţă, unde, în garajul etajat, era parcat Lincoln-ul gri al lui Josh, lângă alte trei maşini de lux. Două şalupe erau ancorate lângă digul care ducea spre casa albă din piatră. În jurul casei crescuseră multe soiuri de arbuşti înfloriţi. Opal Cay avea cablu pentru televiziunea prin satelit, era conectat la reţeaua internaţională de telefon şi fax, avea un sistem de computere cu sursă proprie de energie electrică şi cămările îi erau întotdeauna pline. Chiar Amanda, obişnuită cu bogăţia, nu-şi amintea să fi văzut

vreodată un loc comparabil cu această proprietate din insulă a lui Josh.

— Nu-i aşa că-i minunat? întrebă ea.

— Nu-i aşa că-i scump? glumi Brad.

Ea îi aruncă o privire peste umăr, dându-şi într-o parte părul răvăşit de vânt şi zâmbi.

— Eşti cinic.

El ridică din umeri.

— Poate că sunt. Dar şi Josh ia şi pielea de pe mine. Se aplecă spre parâma şalupei şi-i spuse lui Ted:

— Împinge-o puţin spre pilon, s-o pot lega.

Amanda se simţea stânjenită de felul în care era îmbrăcată: în bermude, cu o bluziţă simplă, gri, şi sandale. Brad, cel puţin, purta o pereche de pantaloni albi şi o cămaşă elegantă, dar niciunul nu avea haine potrivite pentru a putea apărea printre musafirii lui Josh. Amanda reuşi să vadă capul blond al lui Josh deasupra mulţimii de bărbaţi în costume elegante şi de femei în rochii de gală şi dispăru pe scări, grăbită să se schimbe. Oricine avea privilegiul să primească o invitaţie pe această insulă, trebuia să participe la toate petrecerile şi eventualele întâlniri de afaceri.

— Ai observat soţiile arabului? şopti Brad, în timp ce urcau în grabă scările.

— Câte are? se interesă ea.

— Două. Nu te îmbrăca prea sexy, o avertiză el râzând cu subînţeles, ca să nu ajungi cumva numărul trei.

— Ar da-n primire imediat cu mine, replică ea răutăcioasă. Eu am de gând să devin un gigant în carne şi oase şi nu o soţie uzată.

Brad izbucni în râs, dar Amanda intrase deja în cameră şi închisese usa în urma ei.

Capitolul 2

Zgomotul vocilor şi amestecul mirosurilor de parfum şi apă de colonie îi produseră Amandei o puternică durere de cap. Ea coborâse la petrecere mult înaintea lui Brad, care apăruse cu o privire îngrijorată şi se îndreptase direct spre bar.

Amanda purta o garnitură de bijuterii din argint cu strasuri şi pantofi eleganţi şi arborase zâmbetul ei cel mai festiv pentru selecta elită din grupul oamenilor de afaceri cu care colabora Josh. Dintre aceştia, pe Josh îl interesau cei doi arabi care ar fi putut să-i pună pe picioare în Arabia

Saudită o afacere cu noile lui computere. Nici chiar puterea de convingere a lui Brad nu-i urnise pe cei doi, aşa că Josh îi invită la un dineu la Opal Cay, împreună cu bancherii săi şi cu doi dintre directorii executivi ai companiei. Astfel reuşise să creeze un cadru mult mai propice pentru a discuta şi a încheia tranzacţia. Dar ospitalitatea lui Josh nu părea să dea roade; ochii negri ai arabului rămâneau în continuare atât de reci, încât o uimiră chiar şi pe Amanda.

Când Amanda coborî scările, Josh înclină capul spre ea, dar toată atenţia lui era acaparată de cele două potenţiale victime.

Amanda se simţi oarecum neglijată, sentiment care-i accentuă durerea de cap. Deoarece aproape îl venera, Josh ar fi putut s-o rănească, cum nimeni niciodată n-ar fi reuşit. Dar, oricum, de-a lungul anilor, ea îi ascunsese lui Josh acest sentiment.

Ea observă musafirii examinând casa cu priviri pline de invidie. Vila din piatră, albă şi enormă, cu crângul din jur plin de salcâmi, de bumbac mătăsos şi de struguri de mare, oferea într-adevăr o privelişte

minunată, dovadă concretă a reuşitei lui Josh în afaceri. Compania Lawson avea filiale în toate marile oraşe din America şi se infiltra treptat în Europa şi-n Orientul Mijlociu. Anul acesta Josh voia să introducă o nouă generaţie de computere în ofertele Lawson. Compania lui se bucura de succes la public şi era menţionată pe listele bursei newyorkeze. Cu toate că avea acţionari şi mai mulţi directori generali, Josh conducea singur acest colos cu directori executivi la fiecare filială, care-i prezentau numai lui rapoartele de activitate.

Îşi conducea afacerea cu aroganta şi răceala unui comandant de armată. Angajaţii aveau faţă de el un sentiment de respect amestecat cu teamă, ca de altfel şi Amanda. Şi asta aproape tot timpul.

La începutul colaborării lui Josh cu tatăl Amandei, Harrison era cel care stabilea afacerile şi oamenii de legătură. Dar, în ultimii ani, Joshua reuşise să obţină un control aproape total. Acest lucru îl supăra foarte tare pe Harrison, care nu concepea să fie subordonat unui om mai tânăr decât el. De aceea, încercase mereu să se rupă de

Lawson Company.

Urmările acestor încercări fuseseră dezastruoase, culminând cu faptul că Amanda moştenise numai patruzeci şi nouă la sută din acţiunile ziarului, deţinute de familia mamei sale de o sută de ani. Înainte de a muri, la naşterea copilei, mama Amandei îi încredinţase lui Harrison Todd controlul părţii care urma să fie moştenită de fiica lor, dar acum Joshua preluase această sarcină. Amanda era conştientă că va trebui să lupte cu Josh, pentru a-l convinge să-i cedeze controlul asupra afacerii. Mai ştia că Josh nu obişnuia să joace întotdeauna cinstit, dar credea că, datorită prieteniei care-i lega, va face o excepţie. Când tatăl ei trăia, nu exista nicio speranţă ca Amanda să poată conduce compania, dar acum Josh trebuia să înţeleagă că lucrurile s-au schimbat. În plus, *Gazette* reprezenta singura rază de lumină în viaţa ei. Urma să piardă şi casa în care se născuse, pentru că tatăl ei o ipotecase, iar asigurarea care-i salvase ziarul nu putuse să-i salveze şi casa. Amanda se mutase deja într-o vilişoară care era cu adevărat

proprietatea ei.

Cu siguranţă că Josh o va ajuta să păstreze controlul asupra ziarului, având în vedere faptul că trecuse prin atâtea încercări în ultima vreme. Amanda avea atâta nevoie să rămână cu această moştenire de familie…

Îşi dădu pe spate părul lung şi negru, care-i căzu pe umerii goi. Deşi era virgină la cei douăzeci şi trei de ani ai ei, câteodată se simţea cuprinsă de senzualitate. Şi asta mai ales atunci când se afla în apropierea lui Josh.

Amanda se îndreptă spre hol, legănând între degetele ei fine paharul de cristal cu picior. Ascunsă într-o nişă intimă, singură, în spatele unei frunze de palmier, îl privea pe Josh care întreţinea atmosfera în imensa sufragerie. Sunetul unor paşi care se apropiau o scoaseră din visare.

— Domnul Lawson m-a trimis să vă întreb dacă aveţi nevoie de ceva, i se adresă, zâmbind, Ted Balmain.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea ridicând capul şi zâmbind. Am un lung antrenament; în liceu mi-am petrecut multă vreme stând

pe holul din spatele biroului directorului.

— Nu cred c-ai făcut tu asta, chicoti el.

— Vorbeam întruna în timpul orelor. Sau aşa aveau ei impresia.

Aruncă o privire peste umărul lui Ted şi-l zări pe Brad, care încerca să cucerească o tânără arabă.

— Ted, ştii cum procedează mahomedanii când seduc fetele?

— Păi, ăă… Îngăimă Ted, înghiţind în sec.

— Cred că sunt în stare să-şi taie bucăţi din propriul trup, continuă ea. Ar trebui să-l iei deoparte pe Brad şi să-i reîmprospătezi memoria.

— O să fac tot ce pot, dar de obicei femeile îl plac, murmură ei.

— Păi, e bărbat frumos, bogat şi bun. De ce nu l-ar iubi? râse ea.

Ted nu-i mai reaminti că Brad trecuse prin două procese de paternitate foarte neplăcute.

— Am să-l educ, promise el. Sper să se termine mai repede petrecerea asta. Lucrăm de mai multe săptămâni să încheiem afacerea asta cu computere cu Orientul Mijlociu, iar azi urmau să se pună

la punct ultimele detalii. Dar, din nefericire pentru noi, n-au fost de acord să discutăm la Nassau, deoarece mureau de curiozitate să vadă casa. Aşa că Josh n-a prea avut de ales; cred că ţie îţi este destul de greu să vezi atâta lume, în situaţia ta actuală.

— Ei, mă gândeam eu că aici voi găsi o mulţime de oameni. Doar aşa se întâmplă de obicei, nu? întrebă ea cu delicateţe. Josh e înconjurat întotdeauna de oameni de afaceri.

— La banii lui, cine n-ar fi? remarcă Ted, chicotind. Ca să te menţii la un asemenea nivel, trebuie să te sacrifici. Şi cred că nu mai trebuie să-ţi spun câţi oameni depind de solvabilitatea acestei companii.

— Nu, aprobă ea. Nu uita, şi eu sunt aici un musafir oarecare şi nu mă aştept la un regim special.

— Da, dar tu ţi-ai pierdut tatăl de curând.

— Ted, eu îmi pierdusem tatăl cu mult timp înainte ca el să moară, zise ea, cu nostalgie în glas. Nici măcar nu sunt sigură că a ocupat vreodată primul loc în inima mea. Dar ştiu că fără Josh, viaţa mea ar fi fost insuportabilă. Când tata strâmba din

nas în faţa dorinţelor mele, Josh era singurul meu aliat.

— Josh ţine foarte mult la tine, admise Ted, privind peste umăr. Cred că n-or să mai stea mult, spuse el. După asta, vom petrece o zi întreagă în pace şi linişte. Adică tu, adăugă el, strâmbându-se. Pentru că Josh are o întâlnire mâine la Nassau şi poimâine în Jamaica.

— Ar trebui să aibă mai mulţi împuterniciţi, zise ea gânditoare.

— Nu-şi poate permite, la valoarea lui. Tatăl lui făcea aşa, dar el era un fel de playboy; era gata să piardă afacerea.

— Balmain! o voce nerăbdătoare străbătu holul.

Era profundă şi poruncitoare, aspră, autoritară şi uşor tărăgănată, trădând accentul texan.

— Vin acum, Josh! răspunse Ted înroşindu-se uşor, deoarece întârziase cam mult.

— Mai bine du-te, murmură Amanda. Îţi mulţumesc pentru grijă, dar să ştii că mă simt bine. Vreau să mă plimb pe plajă câteva minute; n-aş vrea să par

nerecunoscătoare, dar am nevoie de puţină linişte. Se aplecă să privească femeile elegante şi pline de bijuterii.

— Unele miros ca şi cum soţii lor și-ar câștiga existenta vânzând parfumuri, adăugă ea.

Ted râse politicos, dar ezită să plece.

— Josh n-ar fi de acord să ieşi singură.

Ea se ridică, înaltă şi elegantă.

— Da, ştiu asta, zâmbi strengăreşte. Dar plec oricum. Pa!

Amanda se îndreptă spre uşa din faţă, încercând să ignore sunetele, zgomotul şi mirosurile. Ted se strâmbă, gândindu-se ce-o să păţească pentru că a lăsat-o să plece. Cu inima cât un purice, se întoarse lângă şeful său.

— De ce-ai stat. Atât? îl întrebă tăios un bărbat blond şi elegant. Ochii lui întunecaţi erau încadraţi într-un chip bronzat, care părea sculptat şi care amintea de o statuie grecească.

— Amanda dorea să stea de vorbă, zise Ted şovăielnic.

Cred că se simte singură…

Joshua Cabe Lawson privi nerăbdător

către oamenii de afaceri din Orientul Mijlociu şi soţiile lor, îmbrăcate cu rochii scumpe, care glumeau, se distrau şi beau cea mai bună şampanie franţuzească. Ar fi vrut să scape de mulţi dintre ei, pentru ca Amanda să se poată simţi bine. Era conştient că ea trecea printr-o perioadă dificilă, de aceea insistase să o aducă aici. Spera că în acest fel o va ajuta să iasă din şocul provocat de moartea tatălui său şi de neplăcuta situaţie financiară în care se afla. Dar lucrurile nu prea mergeau aşa cum prevăzuse el; era sufocat de tot felul de afaceri, care tocmai acum se îngrămădiseră pe capul lui, şi-i era absolut imposibil să le amâne.

— Aproape am terminat, îi spuse el lui Ted. Spune-i că vin peste zece minute.

— Păi, mi-a spus că vrea să facă o plimbare pe plajă. Are migrenă.

— Sunt sigur că datorită zgomotului. Îşi aprinse o ţigară şi trase un fum, trădându-și iritarea; lumina candelabrului se reflecta în părul lui blond, care strălucea ca aurul.

Era înalt, chiar foarte înalt, cu musculatura bine dezvoltată, care-i dădea

un aspect de om puternic, ca şi cum ar fi obişnuit să facă zilnic gimnastică, câteva ore bune.

Se încruntă şi sprâncenele de un blond închis i se îmbinară; avea impresia că nu stătuse nici cinci minute cu musafirii de când sosise Amanda. Nu-i era teamă de reproşuri; ea nu se plângea niciodată. Deşi foarte inteligentă, era femeia cea mai puţin pretenţioasă pe care-o cunoştea. Cu toate astea, Josh se simţea cumva vinovat.

— Strânge sticlele cu lichior, îi spuse lui Ted. Şi smulge-l pe Brad din fascinaţia de care s-a lăsat cuprins în colţul ăla. Spune-i că vreau să-i vorbesc. Acum!

Ted îi şopti ceva lui Brad, care se scuză faţă de partenera sa şi plecă spre fratele său.

Cei doi fraţi nu semănau deloc; unul era blond, avea pielea măslinie şi era bine făcut, iar celălalt era puţin mai scund şi avea părul castaniu. Dar amândoi aveau ochii negri şi trup atletic.

Brad zâmbi şi ridică mâna, înainte ca Josh să scoată vreun cuvânt.

— Ştiu că risc să exagerez, dar nu-i aşa că

seamănă cu o farfuriuţă? Vorbeşte franţuzeşte, îi place să alerge caii arabi ai tatălui ei şi crede că Allah a creat bărbaţii ca să stăpânească totul în lume, zise Brad mişcând din sprâncene.

Josh se amuză, dar numai câteva clipe, după care-i spuse:

— Vezi că e logodită cu unul din familia Rothschild, iar tatăl ei deţine o armată!

Brad ridică din umeri.

— Nu-mi pasă! Dar de ce m-ai chemat?

— Ameţeşte-l pe ăla! zise el, arătând spre şeicul chel cu care discutase toată ziua. Spune-i că nu mă răzgândesc – ăsta-i preţul şi gata. Ori e de acord, ori pleacă acasă să şteargă praful de pe cămilele lui. Nu mai am timp să mă tocmesc!

— Eşti convins? întrebă Brad. Ştii că deţine o importantă piaţă de desfacere.

— Ştiu. Dar şi el are nevoie de mine, iar eu n-am de gând să renunţ la profitul meu. Aminteşte-i că există şi alte pieţe care mi se pot deschide.

Brad chicoti. Îi plăcea foarte mult să-şi vadă fratele în acţiune.

— Am să-i comunic dorinţele tale. Mai ai

să-mi spui ceva?

— Da. M-a căutat Get Morrison la telefon. Spune-i să-mi trimită prin fax, la miezul nopţii, preţul estimativ al ultimei operaţiuni a lui Anders în Montego Bay. Nu mă interesează dacă nu are informaţii, îl întrerupse pe Brad, care începuse să vorbească. Până la noapte trebuie să le obţină.

— Am înţeles, zise Brad, oftând. Gândurile îi erau la un telefon pe care-l dăduse înainte de a coborî la petrecere. Era foarte îngrijorat, dar nu putea să mărturisească nimic fratelui său. Oricum, nu încă. Se străduí să fie atent la ce-i spune Josh. Acesta îi văzu expresia feţei şi i-o interpretă greşit. Îşi îngustă privirea întunecată şi zâmbi sardonic:

— Te gândeşti că mă comport ca un tiran, nu-i aşa, Brad? Dar e mai bine să laşi afacerile pe mâna piraţilor; şi noi avem doi printre strămoşii noştri. Taie şi spânzură – asta e singura cale posibilă.

— Da, atâta timp cât eşti sigur că adversarul nu şi-a luat armura.

— Punct ochit, punct lovit. Mă duc pe

plajă, după Amanda. Cum se simte?

— Nu arată nimic, ca de obicei, zise Brad. Dar suferă. Harrison nu prea era om de afaceri şi cu atât mai puţin tată. Totuşi, sângele apă nu se face.

— Poate că ea plânge de fapt după ceea ce Harrison n-a putut să-i ofere niciodată – dragostea părintească.

— Când o să am copii, zise Brad cu hotărâre, nu ştiu dacă le voi oferi mare lucru, dar dragoste le voi da cu siguranţă.

Josh se întoarse brusc.

— Mă duc pe plajă.

Dădu din cap politicos spre arabul chel şi ieşi.

Lumina lunii se oglindea pe suprafaţa liniştită a apei, lângă nisipul alb. Amanda stătea pe ţărm, cu pantofii în mână, cu părul unduindu-se în adierea brizei. În aerul nopţii se simţeau, amestecate, miresmele florilor.

Din cauza zgomotului făcut de valuri, nu-l auzi apropiindu-se; îl văzu deodată lângă ea. Amanda îşi ridică ochii ei verzi şi-i învălui rapid, dar lacom, silueta înaltă, puternică. Cămaşa albă, elegantă, îl făcea să pară şi

mai bronzat. Îl cunoştea dintotdeauna şi-l admirase de-a lungul anilor, în copilăria ei tristă. Când el era deja introdus în viaţa publică şi începuse să se lanseze în afaceri, ea stătea acasă, ducând o viaţă severă. Numai gândul la Josh o făcuse să reziste. El nu ştia acest lucru, acesta era secretul ei.

— Iartă-mă că am fugit aşa, zise ea, simţind nevoia să se scuze pentru purtarea ei nepoliticoasă. El se purtase atât de frumos, iar ea se simţea nerecunoscătoare. Am o migrenă cumplită.

— Nu trebuie să te scuzi. Şi eu urăsc nenorocitul ăsta de zgomot, dar era inevitabil. Vor pleca în curând, într-un fel sau altul, zise el privind-o. De ce-ai stat atât de vorbă cu Ted?

Din cauza lui ai ieşit?

Ea îl privi fără nicio expresie.

— Cum adică?

— A făcut ceva ce te-a deranjat? întrebă el nerăbdător. Câteodată vorbeşte-n plus.

Ea râse, deşi nu se simţea prea bine.

— Mă îndoiesc că aşa face. Tu îţi dai seama cât de mult îţi intimidezi angajaţii?

El ridică o sprinceană şi zâmbi.

— Numai cu tine nu-mi reuşeşte.

— Ha! Ha! Atunci de ce crezi că mă aflu aici?

Josh ridică din umeri.

— Aveai nevoie de odihnă. Mirri n-a reuşit să te convingă să părăseşti oraşul, aşa că m-a sunat pe mine, zise el, mijindu-şi ochii. E o foarte bună prietenă. Nu-i pot înţelege gustul sălbatic pentru îmbrăcăminte, dar îmi place.

Amanda zâmbi.

— Şi mie. Se întinse leneş, simţindu-se în siguranţă lângă Josh, ca de obicei. Îmi place mult aici.

Părea liniştită, ceea ce pe Josh îl făcu să se relaxeze. Se întoarse spre mare şi mâna sa cu degete lungi căută în buzunar după un trabuc.

— Pentru priveliştea asta am cumpărat Opal Cay, remarcă el. Pentru cea mai frumoasă plajă şi cel mai frumos cer din această parte a insulelor.

Amanda îl aprobă. În depărtare se vedea clar conturul negru al copacilor de pe insula vecină, precum şi luminile colorate, de neon, ale cazinoului construit acolo şi care

era tot proprietatea lui; de aceea îi plăcea să-l privească noaptea. Luminile străluceau în întunericul dens care acaparase orizontul, cu toate că în timpul zilei cazinoul de-abia se zărea.

— Îmi plac copacii şi apusurile de soare, remarcă ea.

— Îmi place gustul banilor pe care-i câştig, zise el gânditor, privind-o.

— Eşti complet corupt, Josh!

— Îmi place să te văd prinzând momeala, râse el, iar ochii negri zăboviră admirativ pe rochia ei lungă, argintie, dintr-un material moale, strânsă în talie cu o curea îngustă. N-ar fi trebuit să te îmbraci aşa pentru mulţimea asta sofisticată, o avertiză el. Acum îmi dau seama de ce s-a întors Ted aşa târziu…

— Dar e o rochie foarte modestă, în comparaţie cu cea pe care o purta femeia cu părul roşu, ripostă ea, cu toate că era plăcut surprinsă de observaţiile lui. Simţea nevoia să-l impresioneze, să-l facă să remarce că nu mai e copil, că a devenit femeie.

— Cea cu părul roşu e o târfă.

— Atunci de ce-ai invitat-o?

El ridică din umeri.

— Unul dintre şeici a plăcut-o şi mi-a spus asta în drum spre casă. Mi-am dat seama că nu fac rău dacă-i dau posibilitatea s-o aibă lângă el.

— Dar e dezgustător, spuse ea supărată.

Expresia lui deveni îngăduitoare şi uşor răutăcioasă.

— Nu, n-ai dreptate. Aşa se fac afacerile, zise, ridicând o sprinceană. N-ai grijă, n-o să doarmă aici la noapte, adăugă sigur pe sine şi zâmbi.

Amanda se îmbujoră, bucurându-se că întunericul o ascundea.

— De ce-mi dai mereu camera de lângă cea a musafirului cel mai important? Ultimul cuplu de acest gen pe care l-ai adus m-a ţinut trează toată noaptea. Era tot una cu părul roşu, care ţipa, spuse Amanda şoptit.

— Şi asta-ți trezeşte amintiri, nu?

Fu surprinsă că Josh aduse în discuţie acest subiect. Timp de opt ani nu vorbiseră niciodată despre asta. Amanda îşi schimbă poziţia, ca el să nu-i poată vedea faţa.

— Nu vrei să-mi răspunzi? o întrebă.

— Nu e nimic de spus. S-a petrecut cu mult timp în urmă.

El trase din trabucul fumegând, al cărui vârf deveni de un portocaliu incandescent.

— Terri şi cu mine ne… mă rog, ne distram atunci, Amanda. Nu ne-am închipuit că ne-ai putea vedea.

— Nici nu v-am văzut, replică ea repede. Încercă să-şi alunge din memorie amintirea stârnită de Josh, dar fu imposibil să nu revadă trupul lui gol suprapus peste silueta încordată a lui Terri.

Amanda privi în depărtare; începuse să tremure. Multă vreme fusese urmărită de imaginea mâinilor lui mari crispate pe coapsele lui Terri şi de felul cum o smucea spre el, într-un ritm rapid. Iar atunci când Terri ţipase, cuprinsă de convulsii, Amanda fusese scârbită şi înspăimântată.

Încetă să se mai gândească la asta. Se întoarse şi o luă de-a lungul ţărmului. Avea o senzaţie ciudată, îşi simţea trupul arzând.

— Ştiu cât de traumatizant a fost pentru tine, zise el încet, păşind în spatele ei. Poate că trebuia să discutăm despre asta chiar atunci, dar la cincisprezece ani erai destul

de naivă.

Amanda îşi încrucişă braţele la piept, străduindu-se să uite expresia feţei lui în momentul când simţise plăcerea maximă. În viața ei nu mai văzuse ceva asemănător.

— Nu e nevoie să-mi explici nimic, Josh, murmură ea chinuit, întorcând capul. Acum înţeleg ce se întâmplă.

El trase brusc aer în piept şi îşi înfipse o mână în buzunar.

— Foarte bine, zise el supărat. O să ne ascundem în continuare după deget, aşa cum facem de opt ani. Eu voiam să clarificăm lucrurile o dată pentru totdeauna; dacă tu ai adus vorba despre foştii mei musafiri care făceau dragoste, am crezut că acum ar fi momentul. Dar îmi dau seama că în ultimul timp ai văzut multe lucruri urâte şi nu mai e nevoie să-ţi trezesc şi eu amintiri supărătoare.

Ea se opri şi se întoarse spre el, privindu-l posomorită.

— Tata m-a protejat atât de bine, începu ea rar, încât… niciodată n-am văzut măcar un bărbat gol.

— Tatăl tău te-a păzit al dracului de bine,

zise el.

Amanda îşi ridică părul de pe faţa îmbujorată, fără să-l privească. Îşi simţea trupul fierbinte. Şi în acelaşi timp rece şi umed. Vibrând de senzaţii pe care nu le putea înţelege.

Josh se opri în faţa ei, întinse mâinile şi-i atinse umerii. Îi mângâie carnea fierbinte, făcând-o să-şi ţină respiraţia. Era atingerea cea mai senzuală din câte simţise vreodată şi nu-și putu ascunde reacţia.

Ochii lui întunecaţi alunecară pe rochia ei subţire şi se opriră pe sânii mici şi obraznici care trădau simţurile Amandei. Respiraţia ei întretăiată şi unduirea trupului minunat îi spuneau lui Josh lucruri pe care poate că nu voia încă să le vadă.

— Eşti vulnerabilă, observă el sec. Noaptea asta, necazurile prin care ai trecut în ultima săptămână, petrecerea de astă-seară… sau poate chiar amintirile noastre comune te-au făcut să te crispezi.

— Da, admise ea, în timp ce cu ochii larg deschişi îi căută privirea în raza de lumină ce venea dinspre casă.

Îi urmări cu degetele curbura vibrândă a

gâtului şi coborî până atinse conturul delicat al claviculei. Ea îşi opri respiraţia, dar nu protestă şi nici nu-i dădu mâna la o parte.

Josh o privi şi buzele lui se întredeschiseră, deşi nu-l părăsea gândul ascuns că ceea ce face acum este un lucru primejdios. Ea era lipsită de apărare, iar el era excitat. Şi nu mai fusese de mult timp cu o femeie. După plecarea lui Terii, Josh începuse o poveste de dragoste pătimaşă şi de lungă durată cu o frumoasă sud-americană. Şi iată că acum geamătul slab care-i scăpase Amandei îl excitase mai mult decât reuşise vreodată trupul gol al Louisei Valdez.

Amanda tremura. Într-o singură clipă îşi aminti de toţi aceşti ani în care tânjise de dorul lui, iar acum simţi că are nevoie de el mai mult ca oricând.

Lui Josh nici nu-i venea să creadă, văzând în privirea ei atâta dorinţă. Voinţa lui se clătină. Trabucul îi tremură în mână, iar el încercă să nu cedeze în fata schimbării bruşte de atitudine pe care o simţise la Amanda.

Fata stătea în aceeaşi poziţie, dar Josh se hotărî. Îşi luă mâinile de pe ea, ca şi cum pielea ei fină l-ar fi ars ca un foc viu. Nu mai îndrăzni s-o atingă din nou. Nu se mai mişcă. Chipul lui, aplecat spre ea, era imobil, ca şi cum ar fi fost sculptat în piatră.

— Joshua?

Oare şoapta îngheţată pe care o auzise fusese glasul ei? Privirea lui mângâie vârfurile tari ale sânilor ei, care împungeau corsajul, apoi coborî pe coapsele ei mlădioase, pe gambele lungi şi elegante, pe picioruşele ei goale. Pantofii argintii erau aruncaţi pe nisipul alb, la discreţia valurilor înspumate.

Cu o mişcare lină, se depărtă de Amanda.

— Uite, zise cu brutalitate, ţi-ai lăsat pantofii în valuri. S-au udat.

Cuvintele lui o readuseră la realitate.

— Sunt vechi. I-am dat cu spray-ul argintiu pentru păr al Harrietei.

El îşi căută trabucul şi-l văzu plutind în apă. Oftă, vârându-și mâinile în buzunare.

— Spray-ul Harrietei? exclamă el deodată.

Ea râse. Câteodată aveai impresia că Josh te ascultă, dar, de fapt, el se afla cu gândul

foarte departe.

— Să te-nveți minte să fii atent când vorbesc cu tine, spuse Amanda, şi el zâmbi; totul reintră în normal.

Mai târziu, Amanda reuşi cu greu să-şi aducă aminte când şi cum s-au întors în casă. Dar când ajunse în camera ei, fu gata să leşine; tot trupul îi ardea. Avea o durere de cap cumplită şi se simţea complet lipsită de apărare.

Nu mai putea să-şi ascundă sentimentele; îl dorea într-adevăr pe Josh. Dar era foarte hotărâtă ca de-acum înainte să-şi controleze pornirile. De-abia scăpase de sub dominaţia tatălui ei, n-ar fi avut niciun rost să între atât de repede într-o nouă sclavie.

Bine cel puţin că Josh nu profitase de slăbiciunea ei. O respinsese puţin cam grosolan, dar, în fond, cu bunătate. Amanda auzise multe zvonuri despre iubitele lui şi mai ales despre Terri. Mai ştia că Josh nu intenţiona să se căsătorească şi tocmai de aceea se comportase onorabil cu ea. O cunoştea bine şi n-ar fi fost în stare s-o atragă în patul lui, pentru câteva minute de plăcere. Deci făcuse un lucru bun; cu toate

acestea, Amanda îşi simţi trupul vibrând până la ivirea zorilor. Dar cel mai grav era faptul că nici măcar nu avusese prezenţa de spirit să-i amintească lui Josh de slujba ei de la ziar.

După ce se despărţise de Amanda, Josh îşi dădu seama că nu poate dormi şi nici nu mai încercă. Ar fi trebuit să fie mulţumit, deoarece încheiase afacerea cu șeicul. Dar nu se simţea în apele lui.

Era mai agitat ca oricând. Fiind foarte îndărătnic, îşi chinuia de multe ori angajaţii, care din motive obiective nu puteau să-i îndeplinească cerinţele. La fel ca majoritatea celor care reuşiseră în viaţă, nu putea fi îngăduitor cu oamenii care duceau o viață mediocră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, du-te la culcare, îi spuse Josh lui Ted. Nu vezi că dormi în picioare?

Ted se ridică din fotoliul confortabil şi zâmbi.

— Îmi face plăcere să stau cu tine. Dar, ai dreptate, câteva ore de somn nu mi-ar strica. Am impresia că tu dormi iepureşte.

Josh ridică din umeri şi răspunse:

— Aşa procedam în primii ani – era singura posibilitate de a salva compania. Şi m-am obişnuit aşa.

Josh se încruntă; nu spusese chiar adevărul. Îl îngrijora faptul că avusese o asemenea ieşire faţă de Amanda. Îşi aprinse nervos o ţigară.

— O să te distrugă fumatul ăsta, remarcă Ted din uşă.

— Şi viaţa îi omoară pe oameni, ricană Josh. Dina mă înscrisese la un seminar de combatere a fumatului, adăugă el. O să mă las, dar nu astă-seară.

Ted îi răspunse, ridicând din umeri:

— Treaba ta. Ne vedem mâine dimineaţă.

Uşa se închise şi Josh rămase singur cu gândurile şi amintirile sale.

Începuse să-i fie dor de Harrison Todd. Poate că tatăl Amandei nu fusese un om perfect, dar Joshua învăţase multe lucruri bune de la el. Fusese o lovitură gândul că n-o să-l mai aibă niciodată pe Harrison lângă el. Brad era un foarte bun om de afaceri, dar Harrison avea o vastă experienţă, pe care niciunul dintre fraţii Lawson nu avusese ocazia s-o acumuleze.

Afacerile astea… murmură el. Chiar şi în momentele de singurătate, gândul la afaceri era pe primul plan. Abia după aceea îşi aminti de trupul delicat şi frumos al Amandei. Existenţa lui de până acum fusese o succesiune de afaceri, nu semănase deloc cu viaţa aventuroasă a părinţilor, care se consumase în adultere. Josh îşi amintea cum tatăl lui flirta fără nicio perdea cu alte femei şi asta destul de des. Mama era ceva mai discretă, dar întotdeauna era însoţită în călătorii de bărbaţi care aveau jumătate din vârsta ei şi care o ajutau să-și cheltuiască banii.

Josh nu cunoscuse niciodată apropierea şi dragostea familiei sale; fusese trimis la scoală când avea numai şase ani. De aceea, cu mulţi ani în urmă, îl surprinsese îngrijorarea landră a Amandei, când se înţepase în cactus. Între timp, se obişnuise ca oamenii să-l iubească numai pentru banii lui.

Amanda îi stătuse alături în cele mai grele momente ale vieţii. Când îşi rupsese piciorul la schi, tot Amanda venise să-l viziteze la spital, aducându-i ceaiuri şi vorbe bune. Ea

îl dădăcea când era bolnav şi tot ea îl tachina când era sănătos, aşa că Josh nu-şi mai putea imagina viaţa fără ea. Dar până acum n-o atinsese niciodată. Nici măcar de Crăciun, sub rămurica de vâsc.

Şi iată că acum câteva ore, pe plajă, totul se schimbase. Josh nu o mai vedea ca pe o fetiţă. O dorea şi nu ştia cum să lege acest nou sentiment de afecţiunea pe care o simţea pentru ea şi de prietenia care-i unea.

Relaţiile lui cu alte femei fuseseră simple până acum. Toate erau versate şi puteau să facă dragoste fără să se implice emoţional. Iar Josh ştia că acest gen de legătură n-ar fi fost posibil cu Amanda. A face dragoste cu Amanda însemna pentru el a te însura, a face copii şi toate celelalte. Deoarece deocamdată lui Josh îi era imposibil să se căsătorească, trebuia să se abţină s-o mai atingă. Noaptea aceasta nu se va mai repeta. Amanda îi simţise imediat ezitarea şi se purtase cu graţie şi cu demnitate. Trebuia să fie sigur că n-o va mai pune niciodată într-o asemenea situaţie; nu-i plăcea s-o vadă umilită. Acest lucru nu se potrivea deloc cu spiritul şi personalitatea

ei. Se străduise ani întregi să-i modeleze temperamentul şi o ajutase să-şi impună punctul de vedere în fata tatălui ei. Şi acum trebuia să urmeze acelaşi drum.

Josh luă această hotărâre şi îşi îndreptă din nou gândurile la afacerile lui.

Capitolul 3

Din Opal Cay se putea vedea în depărtare oceanul care îmbrăcase toate nuanţele posibile de verde şi albastru. Apele lui erau cristaline, curate şi pure, la fel ca în toate insulele care formau Arhipelagul Bahamas.

Amanda zâmbi în faţa acestei minunate privelişti şi spera ca plaja cu nisipul ei alb şi strălucitor ca zahărul să nu fie niciodată acoperită de cazinouri somptuoase sau de complexe hoteliere, aşa cum se întâmplase cu foarte multe golfuleţe din jur.

Îşi împinse mâinile adânc în buzunarele rochiei scurte şi albe. Tocmai ieşise din apă şi trupul ei zvelt era încă ud, ca şi părul lung şi întunecat, pe care şi-l desfăcuse, lăsându-l în adierea brizei. Simţea cum îi trecea prin plete vântul fierbinte şi umed. Sub rochie purta o pereche de bikini

galbeni cu dungi roşii, care reprezentau prima dovadă a nonconformismului ei, de la moartea lui Harrison.

Ştia că ar fi trebuit să simtă ceva. Tristeţe. Mânie. Epuizare. Singurătate. Dar nu simţea decât o mare eliberare. Ce fericit ar fi fost Harrison Sanford Todd.

— Înseamnă că n-am inimă, zise ea cu voce tare.

— De ce? se auzi din spatele ei o voce adâncă, amuzată şi uşor cinică.

Amanda se întoarse, deschizând larg ochii de culoare verde-pal, care deveniră blânzi şi neajutoraţi la vederea trupului perfect al bărbatului care se apropia. Îşi dădu pe spate părul lung, răvăşit de briză, ca să-şi poată elibera buzele de atingerea lui.

— Credeam că ai plecat la Nassau.

— Plec la unsprezece şi jumătate. Acum e aproape şapte. De ce-ai ieşit atât de devreme?

— L-am visat pe tata, zise ea, deşi nu era purul adevăr. As vrea să-mi fie dor de el.

— Nu era făcut pentru viaţa de familie, Amanda. Nu-ţi pierde timpul inutil, căutându-ţi o vină imaginară. A făcut şi el

ce-a putut, la fel ca şi tine. Şi asta e suficient.

Josh vorbise cu accentul lui texan, pronunţând cuvintele moale şi pătrunzător. Ochii lui negri străluceau la fel ca apele oceanului în lumina soarelui, atunci când o privea pe Amanda de la înălţimea lui impunătoare.

— Nu ţi-am spus că e foarte periculos să înoţi singură aici din cauza curenţilor? o întrebă el.

— Ba da, parcă mi-ai spus, acceptă ea zâmbind. Şi probabil că nu te-am ascultat. Dar n-am înotat prea departe, pentru că nu mi s-a dezvoltat destul simţul aventurii. Încă! adăugă ea.

— O să vezi că am dreptate. Oceanul este plin de surprize, spuse Josh zâmbind.

— Şi de rechini, murmură ea.

El privi spre ocean şi ochii i se îngustară. Ţigara aprinsă se legănă în mâna lui osoasă, foarte bronzată şi împodobită cu un ceas fin de aur, care era îngropat în părul des de pe încheietura puternică. Era îmbrăcat cu bermude albe şi cu un tricou gri-şters, banal de convenţional. Era ca şi cum ar fi purtat o

mască, pentru că Joshua Cabe Lawson nu era deloc, dar absolut deloc convenţional, aşa cum de altfel o aflaseră toţi adversarii lui în afaceri pe propria lor piele.

Josh părea uriaş pe lângă Amanda, în ciuda faptului că şi ea era înaltă şi subţire. Felul cum arăta, părul lui auriu şi trupul superb, făceau ca Amanda să se simtă atrasă de el ca de un magnet. Reputaţia scandaloasă fusese uitată doar pentru puţină vreme, atunci când fusese cu Terri. Cu toate că Josh iubea cu adevărat femeile cu care se afişa, trebuia să le părăsească, deoarece nu voia să se însoare. Nu putea să ia asemenea hotărâri importante decât în afaceri. Dădea impresia că se droga cu afaceri, atât era de pasionat.

Iar Amanda, proaspăt ieşită din colegiu şi plină de idei, nu prea putea înţelege că împlinirea unei cariere este ca un afrodisiac. Ea dorea cu disperare să repună pe picioare mica tipografie *Todd Gazette* şi s-o facă să funcţioneze la capacitatea maximă. Ward Johnson, managerul acestei tipografii, ocupa de foarte mult timp această funcţie şi se târa de la o zi la alta în

aceeaşi cumplită rutină, fără să se deranjeze să schimbe cel mai mic lucru.

Săptămânalul fusese prima lui dragoste. Tipografia îi era ca o piatră legată de gât şi, la fel ca Josh, ar fi vrut s-o închidă sau să vândă întreg echipamentul. Dar Amanda se împotrivea. Era convinsă că tipografia ar putea fi rentabilă dacă ar fi bine condusă.

Amandei îi plăcea să lucreze la ziar. Cu toate că nu-şi luase licenţa în jurnalistică, ci în contabilitate, avea câteva idei despre modalităţile de îmbunătăţire a echipamentului Învechit, despre reorganizarea vânzării tipăriturilor şi despre structurarea activităţii personalului, care trebuia să acopere ambele compartimente: tipografie şi publicistică. Dar, încă din copilărie, personalitatea Amandei fusese continuu reprimată de către un tată autoritar şi tiranic, aşa încât ea nu învăţase cum să fie agresivă fără a fi însă ofensivă; iar atunci când dădea unele sugestii cu blândeţe, nimeni n-o asculta. Şi tu atât mai puţin oamenii care-o cunoşteau.

Amanda îl privi pe Josh, întrebându-se de ce oare nu se simţea niciodată sufocată

atunci când el îşi exercita asupra ei Instinctele protectoare. Şi doar Josh o protejase foarte mult timp: de la un an după ce terminase şcoala din Elveţia, până când intrase la colegiul din San Antonio, la nouăsprezece ani.

În timpul colegiului, tot Joshua fusese îndrumătorul ei, deoarece Harrison nici măcar nu observa lipsa ei de preocupări. Josh îi explicase Amandei că este bine ca femeile să aibă o profesie şi să nu depindă de nimeni, nici chiar de eventualul lor soț. Amanda îi ascultase sfaturile şi se pregătise pentru comerţ şi, secundar, pentru marketing. Terminase colegiul *magna cum laude.* La primirea diplomei numai Josh venise s-o vadă; tatăl ei era plecat la Londra să încheie o afacere.

Josh devenise asociatul lui Harrison cu opt ani înainte şi fusese foarte bun cu Amanda din primul moment, cu toate că se purta oribil cu toţi ceilalţi oameni cu care venea în contact.

Amanda îşi amintea cu plăcere de prima ei întâlnire cu Josh. Marele Joshua Lawson căzuse într-un cactus plin de ţepi, din cauza

motanului ei, Butch, un monstru care intrase ca trenul în Josh, dezechilibrându-l. Amanda fusese atât de furioasă, încât aproape că-l strânsese de gât pe Butch, dar mila față de Josh fusese cu mult mai mare decât mânia. Aşa că alergase să ia din casă o pensetă, cu care-i scosese toţi spinii, timp de douăzeci de minute lungi. Lucrase foarte conştiincios, iar Josh, mai întâi surprins, apoi amuzat, se lăsase docil să-l atingă, ceea ce n-ar fi permis nimănui. Amanda nu aflase aceste amănunte decât mult mai târziu, când Josh i s-a confesat cu nostalgie.

— De ce zâmbeşti? şopti el.

— Mi-am amintit de cactus… răspunse ea repede.

El râse.

— Da… Ce s-a mai întâmplat cu pisica ta cu ochi albaştri?

— A murit, nu ştii? A murit anul trecut, când stătea la Mirri, spuse Amanda cu tristeţe în glas.

— Da, tigrul Lily, mormăi Josh.

Porecla lui Mirri o făcu să zâmbească.

— Nu cred că are un temperament mai agresiv decât al tău, spuse ea. Şi este cea

mai bună prietenă a mea.

— Da, pentru că semănaţi, spuse Josh supărat. Este excesiv de introvertită şi blocată fără speranţă de scăpare într-o singurătate autodistructivă.

— O, mulţumesc pentru analiza profesională, replică Amanda sec. N-ar fi trebuit să observi că Mirri e introvertită. Niciodată nu dă străinilor această impresie.

— Da, ştiu, răspunse Josh. Joacă teatru foarte bine atunci când se îmbracă la fel ca prostituatele de cea mai joasă speţă, când foloseşte tone de machiaj, când cochetează fără măsură şi când face anunţuri publice că vrea să aibă copii cu mai mulţi bărbaţi. Şi-ai văzut cum fug bărbaţii de ea, adăugă Josh râzând. Într-o bună zi va apărea cineva care va crede că Mirri este chiar aşa cum vrea să pară. Mi-ar părea foarte rău pentru ea.

— Sper să nu i se întâmple asta vreodată…

— Şi eu sper. A suferit şi ea destul. Ca şi tine, de altfel, zise Josh, şi privirea i se întunecă. Ar fi trebuit ca Harrison să fi fost biciuit cu mulţi ani în urmă. M-am gândit la

asta o dată sau de două ori, când m-am pus în locul tău. A fost de-a dreptul criminal prin felul în care s-a purtat cu tine şi n-am reuşit niciodată să-l fac să-și dea seama de asta.

Amanda era surprinsă şi mişcată de faptul că lui îi pasă atât de mult de ea, încât să fi încercat să-l schimbe pe Harrison.

— Poate că a fost dur, aprobă ea. Dar n-a fost un om rău. Întotdeauna a găsit oameni deosebiţi ca să aibă grijă de mine şi niciodată nu mi-a lipsit nimic.

— Nu ţi-a lipsit nimic, în afară de dragoste.

Cu degetele lui puternice şi blânde o apucă de bărbie şi-o făcu să-l privească.

— Într-o bună zi o să apară un bărbat norocos, Amanda; el se va bucura de dragostea şi dorinţa care au crescut în tine şi care de-abia aşteaptă să izbucnească.

Ea îi zâmbi, prefăcându-se că nu bagă în seamă dulcea senzaţie care-i explodase în tot corpul.

— Asta se va întâmpla numai dacă respectivul va şti să gătească şi să folosească maşina de spălat, glumi Amanda.

El izbucni în râs, fără să se simtă deloc

ofensat. Îşi întoarse privirile spre orizont, adăugând:

— Cel puţin atunci n-o să te mai ascunzi…

— Nu, n-am s-o mai fac, răspunse Amanda, intuind că este momentul să se avânte într-o discuţie mai delicată. Joshua, ce se va-ntâmpla cu tipografia? Este adevărat că eşti de partea lui Ward Johnson şi că vrei s-o închizi?

— Eram sigur, bombăni el, aruncându-i o privire. Chiar nu putem scăpa de blestemata aia de tipografie? în fond, ce ştii tu despre cum se conduce o tipografie?

Era imposibil să-i smulgi un răspuns clar dacă el nu voia acest lucru. Amanda ştia de mult că Josh este un maestru al metodei socratice de a răspunde la o întrebare cu o altă întrebare.

Oricum, am mai multe cunoştinţe despre asta decât a dovedit Ward Johnson. El a reuşit să îngroape toată afacerea. Josh, aş vrea să preiau conducerea ziarului şi a tipografiei din San Antonio, izbucni ea.

Am mai avut această conversaţie înainte de moartea lui Harrison. Răspunsul meu nu s-a schimbat de-atunci. Este *nu,* spuse Josh.

Dar ar trebui măcar să m-asculți înainte de a lua decizii pripite. M-am gândit foarte mult la asta. Doar am o diplomă în administrarea afacerilor. Ştiu să conduc o afacere.

— Da, teoretic ştii, spuse el, având un aer dur şi hotărât. Dar n-ai experienţa şi duritatea necesare pentru a manipula oamenii.

— Managementul nu se face întotdeauna cu duritate. Lucrez la ziar de două luni. De curând am făcut un bilanţ general şi am constatat multe lipsuri.

— Ai intrat în biroul lui Ward Johnson în lipsa lui, remarcă Josh. Dar să ştii că este cu totul altceva să conduci activitatea zi de zi. Şi ce-ai vrea să fac cu Ward? Să-l concediez după cincisprezece ani de muncă conştiincioasă numai ca tu să te poţi juca de-a Doamna Executiv?

Amanda se enervă, ochii i se întunecară şi se aprinse la fată.

— Uiţi că deţin patruzeci şi nouă de procente din afacere, spuse ea cu dinţii încleştaţi. Care aparţin familiei mamei mele de aproape o sută de ani.

— Vei avea controlul asupra acestor procente numai atunci când vei îndeplini condiţiile clauzei din testament, preciză el cu un zâmbet rece.

— O să-l contest, urlă ea.

— Tatăl tău avea mintea la fel de clară ca şi a mea. N-ai niciun motiv legal pentru a contesta testamentul.

Amanda simţea cum roşeşte. Ochii ei verzi deveniseră reci ca gheaţa, trădând furia ce-o cuprinsese.

— Deci când o să împlineşti douăzeci şi cinci de ani sau când te vei mărita, îi reaminti el sarcastic. Îţi sugerez ca până atunci să urmezi indicaţiile lui Ward Johnson. Pe urmă, mai putem sta de vorbă.

— Ward Johnson poate să se ducă la dracu', strigă ea. Iar tu ai putea să-l însoţeşti, Joshua!

Josh se amuză şi colţurile gurii lui mari, senzuale, se ridicară.

— Când aveai şaptesprezece ani erai plină de curaj, la fel ca un iepuraş născut de două ore, remarcă Josh. Cam atunci am început eu să te modelez. Îţi aminteşti?

— Ai reuşit să mă înfurii, zise ea, aproape

sufocată de mânie şi respiră adânc pentru a-şi redobândi controlul. Acum aş fi în stare să arunc cu ceva în tine.

Josh clătină din cap, cu o figură tristă.

— De-asta chiar aveai nevoie! Harrison făcuse din tine o păpuşă, o păpuşă amărâtă ale cărei sfori le trăgea el. Eu sunt cel care te-a învăţat să lupţi pentru independenţa ta.

Încet-încet, mânia o părăsea. Da. Făcuse pentru ea acest lucru. Atunci când îşi învinsese tatăl pentru prima oară, viaţa ci se schimbase. Ea, care niciodată nu îndrăznise să ridice mâna în clasă, care nu-şi contrazisese vreun adversar, dintr-o dată era capabilă să facă faţă oricărei situaţii.

— Se pare că ţi-am fost o elevă bună, zise ea după un minut, privindu-l cu un zâmbet trist. Dar, în acelaşi timp, nu-mi face nicio plăcere să lupt.

— Dar nici să pierzi. Deşi ambele experienţe reprezintă lecţii folositoare pentru tine, răspunse Josh. Pentru câteva secunde, ochii lui deveniră aproape transparenţi. Ar fi putut să-i mărturisească faptul că ştia la fel de bine ca şi ea ce înseamnă să fii distrus şi dominat. Nici

copilăria lui nu fusese prea veselă. Dar despre aceste lucruri nu vorbea niciodată. Nici măcar cu Brad.

Josh făcu câţiva paşi, trăgând adânc din ţigară.

— Ce obicei dezgustător, mormăi el. Scoase un emiţător micuţ din buzunar şi apăsă un buton. Dina îmi aminteşte de seminarul anti fumat de săptămâna viitoare, de la Sheraton. Noroc că am întâlnire cu consiliul de conducere în aceeaşi dimineaţă, altfel as fi uitat.

Amanda zâmbi în sinea ei, amuzată de gesturile lui. Dina era secretara lui Josh de zece ani, de când tatăl lui murise prematur, după un infarct. Era foarte eficientă, dar înfricoşătoare în acelaşi timp. Amanda se întrebase odată, destul de serios, dacă nu cumva Dina era medium, deoarece părea capabilă să anticipeze orice mişcare a lui Josh. Chiar şi acum, poate că avea programat un semnal în computerul ei, să-i reamintească lui Josh de seminarul la care el tocmai se gândise.

— De ce zâmbeşti prosteşte? întrebă el. Ţi-a mai venit vreo idee năstruşnică?

Zâmbetul ei se lărgi şi mai mult. Mâinile i se crispară în buzunare, în timp ce pregătea un nou argument, cu siguranţă la fel de ineficace.

— Dar tipografia…

— Nu, repetă Josh, cu răceală în glas.

Amanda îşi ridică braţele.

— Cred că mai bine m-aş înţelege cu un perete.

— S-ar putea, zise el, arătându-i stânca ce se profila în lata casei. De ce nu încerci?

Ea se muie. Era mult prea obosită acum ca să mai lupte.

— Cel puţin te vei uita peste cifre înainte de a distruge tipografia? întrebă ea calm, hotărâtă să obţină de la Josh măcar atât.

— Bine. Dar este tot ce pot să-ţi promit. Accentul lui tărăgănat de texan era înşelător. Dădea impresia că este încordat, când în realitate nu era deloc aşa. Dar să ştii că n-o să-i dau cu piciorul lui Ward Johnson, adăugă.

— De fapt nici eu n-aș vrea, mărturisi Amanda. Ştiu că are o situaţie familială grea.

— Şi tu ai obiceiul să colecţionezi animale

rănite şi oameni amărâţi, sesiză el imediat. Cum ai făcut şi cu pisica aia rătăcită care a fost muşcată de câinele vecinilor şi pe care a trebuit s-o iei în casă. Şi cu porumbelul cu aripa ruptă. Şi cu şarpele pe care grădinarul l-a tăiat din greşeală cu foarfecă de buruieni. Asta le-a-ntrecut pe toate!

— Dar era numai un pui de şarpe, se apără Amanda.

— Eşti flinta cea mai miloasă din lume, o tachină el.

Numai că-ţi pasă prea mult de nişte lucruri mărunte.

— Cineva trebuie să facă şi asta.

— S-ar putea. Dar nu te mai uita aşa la mine. Eu trebuie N-o-ntind. Se uită precipitat la ceas. Trebuie să mă pregătesc pentru plecarea la Nassau.

— Nu ți-ar plăcea să-ți iei o zi liberă? îl întrebă ea.

El păru foarte surprins.

— O zi liberă, continuă ea cu un zâmbet luminos, înseamnă o zi în care nu munceşti deloc. În care poţi să sforăi până târziu sau să faci plajă sau să te uiţi pe pereţi.

— La naiba cu pierderea de vreme!

— O să ajungi să ţi se strice tot ce ai în tine, îi explică ea. Mai întâi creierul, apoi stomacul şi pe urmă inima. Nu peste mult timp vei fi piele şi os, un adevărat schelet ambulant.

— Ei, nu mai spune! Apucă o şuviţă din părul ei negru şi lung şi trase, aşa cum făcea când era încă o copilă. Doar că acum ea îşi lăsă încet capul pe spate şi privirea lui se opri pe buzele ei roşii şi moi, şi întârzie acolo câteva secunde.

— Eşti cam aiurită, spuse Josh.

— De la tine am învăţat. Vocea îi suna ciudat. În apropierea lui, aproape că nu mai putea respira şi-i era teamă că el ar putea observa acest lucru.

— Joshua, mă tragi de păr, şopti ea tulburată.

El slăbi strânsoarea, dar numai foarte puţin. Se aplecă asupra ei şi Amanda simţi cum răsuflarea lui, mirosind a tutun şi a cafea, îi răcoreşte buzele întredeschise.

— Mai bine-ai fi mai atentă, ca nu cumva să mă hotărăsc să te iau sub ocrotirea mea, zise el pe un ton grav. Nu cred c-ar fi o soartă prea fericită pentru tine.

— Nu fi fraier. Nu mi-ar plăcea să şterg praful în biroul tău, spuse Amanda, străduindu-se să pară calmă, cu toate că-şi simţea trupul arzând. Tu eşti un mediteranean închistat şi eu o franţuzoaică din provincie. În plus, eşti şi mult prea ocupat.

— Asta crezi tu despre mine într-adevăr? Că în creier am un registru de contabilitate şi că inima mea se supune unor reguli prea alunecoase? Tu eşti singura din lume care-ar trebui să ştie că nu e deloc aşa, zise el cu o voce la fel de senzuală ca atingerea catifelei. Eu te-am învăţat numai cum să lupţi, dar cred că restul trebuie să înveţi tu singură. Eu sunt mult prea obosit ca să mă port cu tine ca un tutore adevărat. Josh dădu drumul şuviţei de păr şi se întoarse cu spatele la Amanda. Iar ea îl privi cu o plăcere de nedescris.

— Lasă c-am să mă educ eu într-un fel sau altul, Josh, murmură ea, găsind exact nota de sinceritate amuzată care-l făcu pe Josh să-şi ridice o sprânceană. Dacă nu vrei să te sacrifici pentru mine, cred că voi căuta pe altcineva care s-o facă.

— Nu, nu vei face asta. Încă nu ştii regulile acestui joc. Iar atunci când te vei dărui, o vei face pentru totdeauna.

Amanda îl privi lung, observând oboseala şi plictiseala; care i se citeau pe chipul sever.

— Eşti foarte obosit. De ce nu-l trimiţi pe Brad la Nassau, ca să te poţi odihni puţin?

Îngrijorarea asta a ei aproape că-l înfurie. Nu voia asta, n-avea nevoie de-aşa ceva. Îşi strânse pumnul, trase cu forţa din trabuc, scoțând un nor de fum.

— Pentru că, ştii foarte bine, Brad ar trece podul şi s-ar opri la cazinoul din Paradise Island. Şi am de gând să-l feresc de această tentaţie, cel puţin până încheiem contractul cu Arabia Saudită.

Amanda avea motivele ei să bănuiască faptul că Brad se lăsase deja pradă tentaţiilor de acest gen, dar nu putea să-l pârască lui Josh, care n-avea niciun fel de înţelegere pentru această slăbiciune a fratelui său.

— E foarte greu să se certe omul cu tine, comentă ea.

— Atunci n-o mai face. Şi, oricum, n-aş

mai avea timp să stau, zise el, uitându-se din nou la ceas. Sper să fiu aici pentru masa de prânz.

— De când am venit, cred că n-am stat împreună nici măcar o jumătate de oră. Şi mă gândesc foarte serios să mă întorc la San Antonio.

— Dar a trecut numai o săptămână de la înmormântare. Mai rămâi câteva zile. De ce nu vrei să mergi mâine cu mine în Jamaica? Sunt sigur că voi avea destul timp să stau cu tine.

— Lasă, nu te mai obosi, răspunse ea, plictisită de tonul lui protector.

— Nu-ţi face griji, n-am să fac niciun efort, spuse el, zâmbind cald.

Ea întinse mâinile în fată, zicând:

— De câte ori sunt lângă tine, am impresia că merg pe bârnă, cu spatele.

El păru foarte tulburat. Îi atinse din nou părul, dar de data asta îşi retrase mâna imediat. O privi în ochi până când Inima ei începu să bată cu putere.

— Nu mai sunt un copil, Josh, zise ea, alintându-se.

— Dar nici nu eşti o fiinţă superficială,

replică el. Ai profunzimea oceanului şi eşti la fel de misterioasă ca un boboc de trandafir crescut într-un câmp de mărăcini. Îţi recunosc valoarea, la fel cum îţi admir spiritul. N-aş putea să te murdăresc niciodată.

— Eşti un pirat, îl acuză ea, pe un ton neconvingător. Şi eşti la fel de demodat ca şi mine.

El aprobă dând uşor din cap.

— Dar să nu mai spui asta nimănui, zise el surâzând, şi porni spre casă. N-aş putea suporta să strici imaginea pe care o au ceilalţi despre mine.

Capitolul 4

Până la urmă, Brad n-a mai mers la Nassau, a plecat numai Josh. Dar seara, în timpul cinei, Josh l-a rugat pe fratele său să facă o călătorie până la Montego Bay.

— Foarte bine, acceptă Brad încântat. Am să plec în Jamaica în locul tău. Dar până la sfârşitul săptămânii trebuie să ajung la San Antonio. Voi negocia cu un posibil client, care e director la Centrul Aerospaţial.

Amanda sesiză imediat licărirea de

bucurie din ochii lui Brad, dar Josh nu observă nimic. Motivul pentru care Brad voia să se întoarcă în Texas nu i se păru Amandei foarte plauzibil; poate că ea îl cunoştea pe Brad mai bine.

— Poţi să faci exact ce vrei ca să-ți rezolvi treburile, replică Josh. Trebuie să recunosc că ai realizat câteva câștiguri bunicele anul ăsta.

Brad nu-şi ridică privirea, prea ocupat să răsucească paharul cu vin.

— Am câştigat suficient ca să mă pot ridica?

— Îmi datorezi încă salariul tău pe şase luni, îi reaminti Josh. Şi asta ca să achiţi împrumutul ăla murdar.

Brad îşi privi fratele cu ochii strălucind de furie:

— Foarte bine, loveşte-mă. Şi ce dacă am pierdut? Câteodată mai şi câştig, şi-atunci e vorba de sume imense!

— Nimeni nu câştigă la jocurile de noroc, zise Josh cu răceală. Este exact ca un narcotic, iar tu ai devenit dependent şi nu vrei să recunoşti.

Brad îşi aruncă şervetul pe jos şi sări în picioare, spunând:

— Mâine dimineaţă iau avionul spre Mo' Bay. Şi când termin treaba acolo, mă duc acasă.

Brad voia de fapt să-l provoace pe Josh la ceartă. Dar Josh nu avea niciun chef şi îşi privi fratele până când acesta termină de vorbit. Brad îi aruncă o privire Amandei, zâmbindu-i forţat, apoi părăsi camera.

— L-ai rănit, spuse Amanda.

— Gustă din perişoarele astea, o îndemnă Josh, vrând să evite discuţia. Sunt absolut delicioase.

— Este doar fratele tău.

— Tocmai de-asta vreau să-l trezesc, înainte să-şi piardă moştenirea şi să-și distrugă viața.

— Dar nu se poate să-l internezi într-o clinică, Josh, insistă ea. Nu e un scaun, să-l trimiţi la reparat.

Josh ridică o sprinceană.

— Doar n-ai de gând să discutăm despre asta acum, se întrerupse el hotărât, cu o uşoară ameninţare în glas.

Dar Amanda nu intenţiona să abandoneze.

Ca de obicei, era de neclintit. Gustă din mâncare: Josh avea dreptate, perișoarele erau într-adevăr delicioase.

În timp ce Brad cel tăcut şi ascuns zbura spre Jamaica, Josh o luă pe Amanda să viziteze împreună o insulă nelocuită de lângă Opal Cay.

— Tu însăţi mi-ai spus că am nevoie de o zi liberă, îi reaminti el, atunci când Amanda se arătă surprinsă de propunerea lui. Harriet ne-a pregătit mâncarea pentru picnic şi ne-a pus şi o sticlă de vin.

Ea zâmbi. Perspectiva unei zile petrecute alături de Josh era de-a dreptul devastatoare pentru simţurile ei. Amanda se simţea ca-n rai.

Josh aruncă ancora şi acostară. La San Antonio acum era toamnă, dar aici era o vară eternă. Plaja avea acelaşi nisip alb, strălucitor, iar apa era de un albastru superb. Pe cer nu se zărea niciun nor. E o zi perfectă pentru picnic, gândi Amanda când păşi pe ţărm.

Privi spre Josh, admirându-i discret picioarele lungi, musculoase, în bermudele albe. Era îmbrăcat într-o bluză albastră,

tricotată, care-i scoteau în evidenţă pieptul puternic şi umerii largi, şi purta pantofi comozi, marinăreşti. Josh descărcă bagajul din câteva mişcări îndemânatice şi rapide. Amanda se bucura să-i urmărească gesturile, mai ales că-i plăceau mâinile lui mari şi puternice, cu degetele lungi şi unghii frumoase, impecabil de curate.

Pentru comoditate, Amanda îşi strânsese părul într-o coadă de cal şi iată că se simţea mai tânără ca oricând, mergând în umbra lui Josh şi la adăpostul palmierilor şi al strugurilor de mare, care crescuseră pe plajă.

Josh aşternu pe jos faţa de masă albă şi puse peste ea coşul de răchită plin cu mâncare, lăsând-o pe Amanda să scoată farfuriile şi tacâmurile de argint, în timp ce el aduse castronaşele acoperite.

— Eşti pus pe treabă? întrebă ea.

— Da. Dar întotdeauna sunt aşa, zise Josh, privind-o glumeţ printr-un borcan cu salată de fructe rece ca gheaţa. Şi dacă faci vreo mişcare greşită, încercând să m-ajuţi, o să-ţi îngrop în nisip năsucul tău drăguţ şi-o să te las acolo.

Ea se amuză de expresia lui ameninţătoare.

— Chiar ai putea face asta?

— Probabil că nu, recunoscu el.

Privirile li se întâlniră.

— Glumeam, să ştii, zise ea dulce. Nu mă gândesc la tine ca la… mă rog, în fond sunt cam demodată uneori.

— Ştiu, spuse Josh, întinzându-i o farfurie, un borcan şi o lingură. Uite, mănâncă ceva. Eşti cam prea încordată de câtva timp; ajunge.

— Încă mă mai doare, mărturisi ea, privind în sus. Tata n-a ţinut prea mult la mine, dar era singurul om apropiat pe care-l aveam.

— Asta nu-i adevărat. Şi Brad, şi Mirri, şi eu, toţi suntem lângă tine.

— Da, da, aşa este. Amanda îşi umplu farfuria.

Josh nu adusese costumele de baie, dar nu conta, pentru că Amanda era mai mult decât mulţumită să stea la soare.

Era hotărâtă să se întoarcă acasă foarte bronzată.

Josh îşi scosese bluza şi se întinsese pe nisip. Amanda îi aruncă priviri pe furiş, admirându-i frumuseţea virilă şi masculină a trupului. Era foarte bronzat şi musculos, dar fără să fie diform, aşa cum erau, după părerea Amandei, culturiştii care se antrenează exagerat. Era înalt, suplu şi bine făcut. Pieptul îi era acoperit cu o pădure de păr blond-închis, care se prelungea până la elasticul bermudelor. Şi probabil chiar mai jos.

— Eşti peste tot aşa de bronzat? întrebă Amanda, fără să-și dea seama.

Josh rămase cu ochii închişi. Apoi zâmbi, ducându-şi mâna lui mare la fermoarul bermudelor.

— Vrei să te convingi?

Ea râse, scoţând un sunet dulce şi zglobiu în liniştea insulei, întreruptă doar de bătăile de aripi ale pescăruşilor care zburau spre ţărm şi murmurul brizei uşoare.

— Nu, mulţumesc, adăugă ea, politicoasă.

Josh căscă, apoi o privi, zicând:

— Brad şi cu mine nu purtăm slip când venim singuri aici să facem plajă. Dar pun pariu că tu te-ai bronzat cu o mulţime de

urme albe de la costum.

— Dac-aş face şi eu aşa, cu siguranţă că vreun vecin s-ar ascunde într-un tufiş cu videocamera şi as apărea la ştirile de la ora şase, acuzată de indecenţă, spuse Amanda, fără să-l privească.

— Nebuni sunt peste tot, murmură el. Sunt obosit. Vocea lui suna uşor surprinsă.

— Dacă nu dormi niciodată, zise ea. Mă mir că n-ai căzut până acum.

— Sunt rezistent.

— Nu-i adevărat. Când ți-ai făcut ultima dată un control medical?

— Sunt programat peste două săptămâni. Consiliul director insistă să mă controlez o dată pe an.

Josh nu-i mai spuse că anul acesta avusese curajul să ceară un test medical suplimentar, confidenţial. De câţiva ani avea anumite bănuieli; pe de o parte n-ar fi vrut să-i fie confirmate, dar pe de altă parte ar fi dorit să nu mai trăiască în incertitudine.

— Şi foarte bine fac, pentru că nimeni nu vrea să te vadă la pământ, zise Amanda.

— Eşti chiar atât de sigură? Gândeşte-te că eu sunt singura piedică în calea visului

tău, care este *Gazette.*

— Tu şi testamentul tatălui meu, sublinie ea, şi se ridică în picioare, privindu-l cu ochii ei verzi, catifelaţi. Şi eu n-aş dori niciodată să ţi se întâmple ceva rău. Niciodată. Nici pentru bani, nici pentru oricare alt motiv.

Ochii lui întredeschişi deveniseră foarte întunecaţi. Privirile îi alergară spre decolteul tricoului ei fără mâneci, apoi ne reîntoarseră la chipul ei prelung, care avea acum o expresie minunată. Josh îşi dădu seama că-i face foarte mare plăcere s-o privească. Şi mai înţelese, cu surprindere, că era prea obosit ca să mai lupte.

Simţea că ceva luase foc înăuntrul lui şi încă ardea.

Amanda era atât de pură, neatinsă, iar el o dorea. Avea nevoie de ea. Cu disperare o voia. Deja rezistase prea mult, iar ea era atât de provocatoare, fără să fie conştientă de acest lucru, încât, în ultimele zile, nu mai avea linişte, nu mai putea dormi, nu mai avea chef de muncă. Josh oftă uşor şi dintr-o dată se relaxă. Doar o singură dată, îşi zise. Doar nu e mare lucru şi… doar de data asta

şi gata.

Josh se ridică încet, cu mâna îndreptată spre gura ei. Cu vârful degetului arătător îi urmări uşor conturul buzelor, întinzându-i rujul şi o privi adânc în ochi, luându-i parcă toată energia. Apoi îi văzu buzele moi şi se aplecă deasupra ei.

— Nu e cea mai bună idee pe care-am avut-o în viaţa mea. Dar, oricum, sărută-mă, Amanda, şopti şi gura lui senzuală se uni încet cu a ei.

Trupul Amandei fu cuprins de o plăcere imensă. Era primul ei sărut cu Josh, cu adevărat primul, la care visase de atâţia ani. Dulcele şoc pe care-l simţi când gura lui se lipi de buzele ei moi o făcu să geamă uşor şi să se încolăcească în jurul Ir Josh ca o iederă. Sărutul acesta pe care-l dorise atât de mult era acum al ei şi se simţea arsă de el, voia să se înece cu el. Trupul îi luă foc. Amanda se ridică în vârful picioarelor, aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui. Corpul îi pulsa şi-l cerea pe Josh cu fiecare fibră; picioarele ei lungi şi elegante începură să tremure atunci când el o strânse şi mai mult în braţe şi începu să o

sărute din ce în ce mai pasionat.

Singurii bărbaţi cu care se sărutase în viaţa ei fuseseră majoritatea, studenţi la colegiu. Unul sau doi dintre ei avea oarecare experienţă, dar cei mai mulţi erau la fel ca ea: timizi introvertiţi şi încă neformați. Amanda nu-și amintea să-și fi dorit vreodată să facă dragoste cu unul dintre ei.

Dar cu Josh se simţea cu totul altfel. Poate pentru că fuseseră prieteni atâţia ani, îl simţea foarte apropiat sau poate că senzualitatea pură şi blândă a gurii lui fusese cea care-i devastase simţurile. Oricare ar fi fost explicaţia, în momentul când Josh o atinse, ea se simţi ca un alcoolic care-şi găseşte băutura preferată. Iar Josh păru să-şi dea seama de acest lucru, pentru încercă să-şi tempereze dorinţa, ca să pareze lipsa ei de experienţă. Când îi puse mâinile pe coapse şi o lipi de el, ea simţi; erecţia lui puternică şi păru să iasă din transă. Atunci Josh slăbi strânsoarea şi începu să-i mângâie buzele cu limba şi s-o muşte uşor. Amanda se relaxă din nou; atunci mâinile lui coborâră pe coapse şi o

trase până ce corpurile lor se lipiră.

Dar în acel moment ea îşi aminti de o scenă petrecută de mult, seara, la lumina lunii, când Josh mângâia coapsele altei femei şi o smucea spre el, în timp ce era aplecat asupra ei. Josh simţi cu buzele oftatul Amandei şi, cu efort, se depărtă de ea.

— Te deranjează că sunt excitat? o întrebă el direct.

— Da, mărturisi ea jenată, ascunzându-şi faţa la pieptul lui.

El respiră adânc de câteva ori. Bătăile inimii se transmiteau în tot trupul lui puternic, dar era hotărât să n-o forţeze dacă ea nu dorea.

O apucă de bărbie şi o privi lung în ochii ei, zărind acolo dorinţa puternică amestecată cu teamă. Îşi dădu seama că îl adora; n-avea atâta experienţă încât să-şi poată ascunde sentimentele. Era foarte clar că Amanda îl iubeşte la nebunie.

Josh ştia de mulţi ani acest lucru, dar până acum nu luase nicio atitudine.

Trase aer adânc în piept şi se ridică de lângă ea.

— Nu, zise el liniştit. Nu sunt în stare să fac asta, Amanda.

Ea îşi linse buzele şi simţi în gură gustul lui Josh, care părea la fel de nemulţumit ca şi ea, dar se luptă împotriva acestui sentiment. Şi învinse. Îşi aprinse trabucul şi porni spre ţărm.

Când se întoarse, Amanda strânsese deja toate lucrurile şi Ic pusese în coşul de răchită. Încerca să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Josh se aplecă să-şi culeagă bluza de jos, fiind convins că Amanda îi admiră spatele gol.

Când se întoarse spre ea şi-şi trase bluza peste cap, era încă excitat. Dar nu trebuia să facă asta. Chiar că nu trebuia. Deşi i se părea că gura ei este o poartă deschisă spre rai, n-avea voie să înceapă un lucru pe care ştia că nu-l poate termina.

— Ar fi bine să plecăm, spuse el calm. Brad trebuie să se întoarcă şi vreau să văd cum s-a descurcat.

— Eu sunt gata întotdeauna o dată cu tine, glumi ea.

El luă coşul, iar ea mergea tăcută în

spatele lui, spre şalupă.

Pe drumul de întoarcere, tăcerea lor penibilă fu întreruptă brusc de un vânt puternic. Dar Amanda nu era deloc speriată. N-o înspăimânta nimic, atât timp cât era lângă Josh, doar îl văzuse de-a lungul anilor reuşind în atâtea situaţii extrem de periculoase. Odată, când zburau cu aeroplanul lui Josh, pe care-l avusese înainte de a-şi lua avionul cel nou, fuseseră surprinşi de o vijelie. Dar reala lui competenţă şi sângele rece cu care a acţionat au transformat un posibil accident tragic într-o aventură.

— La ce te gândeşti? o întrebă el pe drumul care traversa New Providence şi vocea îi sună foarte ciudat, acoperită de zgomotul motoarelor.

— La modul cum treci prin orice pericol, răspunse ea fără să mintă. Eşti stăpân pe tine în situaţiile cele mai grele.

— M-am antrenat continuu pentru asta, trebuind să le rezist directorilor mei, care tot timpul îmi fac propuneri de extindere, spuse el cu răceală. Îţi trebuie nervi de oţel ca să poţi câştiga bani.

— Parcă eu nu ştiu asta, răspunse Amanda, strâmbându-se. Nu ştiu dacă o să mai am ceva de moştenit când voi împlini douăzeci şi cinci de ani. Cred că până la acea dată Ward Johnson o să piardă tot, adăugă iritată. În ultima vreme nu-i prea stă mintea la slujbă.

— Las-o baltă, o sfătui el. Până acum ar fi trebuit să ştiţ deja că nu mă răzgândesc niciodată când sunt convins că ani dreptate. Degetele lui începură să alerge pe butoanele de comandă, deoarece Opal Cay se zărea în depărtare.

— Ţine-te bine, o avertiză el.

Josh împinse cu putere butonul de reglare şi, cu ochi strălucind, începu să se lupte cu vijelia şi cu valurile înspumate care-i atacau în drumul lor spre micul port de ambarcațiuni.

Când ajunseră pe punte, Josh zâmbi răutăcios şi se amu văzându-i expresia feţei.

— Oh…

— Disperarea asta te face să nu te mai poţi controla, insistă el. Te aduce în stare să faci dragoste într-o maşină parcată în mijlocul celui mai intens trafic. De-asta nu

mai vreau să am o legătură permanentă, ci relaţii întâmplătoare, care se sfârşesc aproape la fel de repede cum încep, mărturisi el, privind la mâinile ei împreunate cuminţi pe masă. Niciodată n-am suportat dependenţa. Nu fumez ţigară, ci trabuc, pentru că mi-e mult mai uşor să renunţ. Nu beau niciodată whisky, ci prefer coniacul, pentru că nu creează dependenţă. Şi niciodată la o petrecere nu amestec băuturile, pentru că nu vreau să-mi pierd controlul.

Amanda cunoştea aceste lucruri, dar totodată ştia că este un fumător pasionat, chiar dacă nu voia s-o recunoască nici faţă de sine însuşi. I se rupse inima când auzi că Josh nu mai voia să se implice într-o legătură serioasă. Pentru că ea ar fi dorit asta.

El se ridică în picioare:

— Am întâlnire cu cineva la aeroportul de la Nassau şi-am vorbit cu Ted să mă conducă cu şalupa.

— Foarte bine.

Josh făcu o pauză, privind-o.

— Noi doi suntem prieteni de foarte mult

timp. Şi n-aş vrea să te pierd fiindcă ne-am înfierbântat mângâindu-ne sau fiindcă vrei să te ajut într-o afacere pe care eu n-am de gând să ţi-o încredinţez.

— Josh, tu vei fi întotdeauna cel mai bun prieten al meu, zise ea, surâzând. Şi sper că şi tu gândeşti la fel.

El se apropie de scaunul ei, punându-şi mâna pe masă şi aplecându-se spre ea atât de mult, încât aproape li se atinseră feţele. Când începu să vorbească, Amanda îi simţi răsuflarea pe buze.

— Vreau să fac ceva bun pentru tine şi nicidecum să-ţi rănesc inima.

Ea se ridică până îi atinse obrazul aspru. Ochii lui străluciră.

— Mă vrei? întrebă ea, cu o voce răguşită.

— Simt că mor de dorinţă, răspunse el, plin de pasiune şi ştii ce-am să fac?

— Nu. Ce? întrebă ea, cu buzele fremătând.

— Absolut nimic. Este singurul fapt nobil din viaţa mea! Ce zici de gluma asta reuşită?

El plecase de lângă ea, dar se observa încordarea ce-i cuprinsese trupul.

Amanda râse scurt. Josh ieşi din casă peste un minut.

Capitolul 5

Brad încheie cu succes afacerea în Montego Bay, dar nu se grăbi să se întoarcă în Opal Cay, pentru că avea într-adevăr probleme. Trebuia neapărat să găsească o, metodă pentru a-şi onora pariurile, înainte de a pierde ceva foarte valoros. Avea nevoie de bani gheaţă şi încă foarte repede. Singura lui speranţă era să-l convingă pe Josh să-l ajute încă o dată. Dar nu era deloc o soluţie bună, pentru că Josh nu putea să-i înţeleagă slăbiciunea. Josh n-avea nicio slăbiciune, era independent şi invulnerabil, îşi cântărea de fiecare dată deciziile – asta era preocuparea vieţii lui. Făcea parte din categoria acelor oameni puternici, care nici nu ajutau, dur nici nu se lăsau ajutaţi. Cum ar putea el să înţeleagă pasiunea pentru jocurile de noroc? Nu, reflectă Brad, dar dacă aş vrea, aş putea renunţa oricând. Numai că nu-şi propusese niciodată acest lucru până acum. Dar o va face mai târziu, cu siguranţă.

Deodată simţi cum îi curge ceva rece pe mâneca hainei.

— O, Doamne, iertaţi-mă! îşi rostogoli cuvintele chelneriţa cu gura frumoasă. Era îmbrăcată cu o fustiţă de-o palmă, care abia-i acoperea chiloţii, şi cu o bluză albă decoltam şi mulată peste sfârcurile obraznice şi cafenii ale sânilor. Era blondă, cu ochi albaştri. Incredibil de sexy! Atât de sexy, încât Brad nici nu mai observă pata maro de pe costumul lui gri impecabil şi nici nu mai simţi că e ud.

— Bună! murmură el, senzual.

— Bună! zâmbi ea. Eu sunt Barbara, chelneriţa dumneavoastră. Părul ei era plin de fundiţe şi panglici colorate.

— Mă numesc Brad Lawson, zise el, privind-o de sus până jos. Elegantul restaurant, de cinci stele, nu prea era aglomerat în acea seară. În afară de Brad şi de aproximativ cinci cupluri, practic nu mai era nimeni. În afară bineînţeles, de această bomboană de fată.

Ea făcu ochii mari.

— Chiar aşa? întreba ea. Sunteţi fratele lui Joshua Lawson?

Fratele cel mare era cunoscut pretutindeni. Brad se întreba dacă lui Josh i-ar fi făcut plăcere dac-ar fi aflat de această întâmplare, dar decise că nu. Lui Josh îi plăcea brunetele. În sfârşit, era şi el previzibil într-un domeniu…

— Da, eu sunt ăla, recunoscu el…

— Fratele dumneavoastră a luat masa aici într-o zi, ex plică ea de unde-l cunoaşte. Eu plângeam, deoarece mama tocmai fusese internată în spital; făcuse un infarct. Iar dom nul Lawson l-a convins pe şeful meu să-mi dea voie să sta lângă ea. Este un om foarte bun.

Brad zâmbi, relaxat.

— Da, este. Ca şi mine, bineînţeles. Sunt inteligent atrăgător, bogat şi mai ales foarte modest.

— Chiar aşa? râse ea.

El îşi duse mâna în dreptul inimii, uitând pentru moment de griji.

— Modestia este o greşeală. Adu-mi o găleată de stridii prăjite şi-ţi voi îndeplini orice dorinţă.

Ea începu să chicotească şi. Obrajii i se înroşiră.

— Puteți face asta?

— Aşa cum poate rechinul să înoate. Hai, du-te. Adu-mi stridiile alea. Grăbeşte-te, nu trebuie să pierde nicio clipă.

— Bine. Doriţi şi ceva de băut? îl întrebă ea, râzând.

— Un pahar cu şampanie. Sunt convins că şampania şi stridiile constituiau cheia succesului lui Casanova.

— Păi, o să ne convingem dacă e aşa sau nu… murmură ea cu cochetărie.

Când Brad privi în ochii ei, îi vibră tot corpul. Surâse, dându-şi seama că nu se va întoarce în seara asta la Opal Cay. Spera ca Josh să nu-l certe prea tare.

Amanda urcase devreme în camera ei, plictisită de atâta singurătate. Îl auzise pe Josh ieşind, dar dormea când el se Întorsese. Iar Brad nu apăru toată noaptea.

La nouă dimineaţa, înainte de a coborî la micul dejun, Amanda o sună pe Mirri la San Antonio. Nu mai vorbise cu buna ei prietenă de la înmormântare şi acum simţea nevoia să o audă, deoarece era total dezorientată. Josh o înnebunise.

— Eşti bine? o întrebă imediat Mirri.

— Cred că da, cu excepţia faptului că mă lupt întruna cu Josh, răspunse ea.

— Da?! exclamă Mirri entuziasmată. Ce palpitant! Amanda se bucură că Mirri n-o poate vedea înroşindu-se, deoarece nu spunea chiar adevărul.

— Ne certăm pentru situaţia ziarului, proasto! încercă Amanda să glumească. Se întinse pe aşternutul colorat în alb ţi verde, înăbuşindu-şi un oftat; părul lung şi negru i se împrăștie în valuri în jurul chipului luminos.

— Vreau să spun că nu-mi va fi deloc uşor să Îmbunătăţesc administrarea ziarului, deoarece scrisorile mele de acreditare nu-l impresionează deloc pe Josh.

— Îmi pare rău că te consumi în zadar, zise Mirri, oftând la rândul ei. Vezi, dacă nu reuşeşti la început...

— Sunt sigură că nu-mi va permite să conduc singură toată afacerea. El spune că n-am destulă experienţă pentru asta şi are dreptate. Dar experienţa se poate dobândi. Sper să mă lase să controlez măcar tipografia.

— Să nu calci pe nimeni pe bătături, o

avertiză Mirri. Vezi că redactorul-şef a înlăturat mai mulţi angajaţi instruiţi şi talentaţi decât ştii tu. Lucrează pe ascuns şi n-are scrupule când e vorba să-şi apere cuibul călduţ. Şi nu se teme de Joshua, pentru simplul motiv că acesta n-are timp să cerce teze afacerea în adâncime.

— Ai lucrat prea mult pentru FBI, remarcă Amanda. Începi să vorbeşti ca un adevărat agent.

— Dar nu vreau asta! spuse Mirri, oftând din nou. Sunt doar un om care respectă legea, cu visuri mari şi privire necruţătoare. Ştii ce mi-a spus Nelson Stuart? Că părul med roşu e prea strident pentru un agent guvernamental.

— Dar nu credeam că mai stai de vorbă cu domnul Stuart.

— Este agent, mormăi ea. Trebuie s-o fac, n-am încotro M-am gândit să dau la drept, dar el a avut un comentariu de făcut şi la această idee a mea.

— Ei bine, ce-a zis?

— Că pentru asta-ţi trebuie creier.

— Mai bine l-ar transfera într-un ţinut îngheţat.

— Ba eu l-aș trimite în Yuma, Arizona. Cred că doar în zonele fierbinţi se simte ca acasă.

Amanda râse. Îl văzuse o dată pe Stuart, omul de oţel. Pe cât era Joshua de blond, pe atât era el de negru, suplu, cu ochi reci. Era omul legii, aşa cum scrie la carte. El şi vesela Mir fuseseră duşmani chiar din prima clipă, când se întâlniseră în biroul FBI-ului din San Antonio.

Ani următorii situaţia nu se îmbunătăţise prea mult, iar Mirri amenința di ce în ce mai des că-și dă demisia. Stuart ceruse chiar transferul lui Mirri; dar niciunul dintre ei n-avusese prea mult noroc. Sau poate ei n-au vrut să aibă noroc. Oricum, formau un cuplu instabil şi Amanda se gândea uneori dacă nu cumva sub această ostilitate afişată se ascundea o atracţie puternică.

— Când ai de gând să te întorci? întrebă Mirri. Acolo n-am pe nimeni cu care să vorbeşti şi sunt convinsă că Josh te cal pe nervi tot timpul. Deşi, trebuie să recunosc, mă gândesc la faptul că te şi răsfaţă.

— Da, o face, poate în memoria trecutului nostru comun, zise Amanda încet. Îi datorez

foarte mult. Cred că merită şi el altceva decât o viaţă de încercări şi renunţări. Păcat că nu s-a însurat şi n-are copii.

— Joshua Lawson? exclamă Mirri. Însurat! Ha! Aş vrea s-apuc şi eu ziua aia. Făcu o pauză. Dacă stau să mă gândesc, adăugă ea, cred că luna trecută l-am văzut învârtindu-se în jurul unei sud-americane. Erau în New York. Am uitat cum o cheamă, dar ştiu că stabileau culorile de pe afişele unui magazin de cosmetice. Josh este un bărbat foarte atrăgător, nu-i aşa?

Amanda nu voia să se gândească la prietenele lui Josh. Ştia că avusese multe femei, dar prefera să-şi ţină capul în nisip şi să nu iscodească lucruri care ar supăra-o cu siguranţă.

— Cred că da, răspunse ea sec. Ascultă, sosesc la sfârșitul săptămânii, continuă ea, ca să schimbe subiectul. Mergem la cumpărături. Trebuie să mă prezint la slujbă în fiecare zi ţi am descoperit că n-am destule haine. Nu mai merge ca la şcoală, când nu ieşeam din blugi şi tricouri.

— O.K. Vin cu tine prin magazine numai dacă Josh te va lăsa să te întorci repede.

Cred că se gândeşte că ai nevoie de o vacanţă şi eu sunt de acord, spuse ea grav. A fost foarte greu pentru tine să-ţi îngrijeşti tatăl şi să mergi la serviciu în flecare zi.

— Da, dar mi-am asumat singură această responsabilitate. Şi, datorită lui Josh, pe tata l-a îngrijit sora medicală. N u prea mi-a dat el atenţie nici când era foarte bolnav.

— Niciodată nu ți-a dat atenție, zise Mirri cu mâhnire. La fel ca tatăl meu. Dacă avea grijă de mine cineva când eram adolescentă, poate nu ajungeam o asemenea epavă sentimentală. Nici nu m-a băgat în seamă. Niciodată nu mi-a spus să nu ies singură noaptea, iar eu eram mult prea proastă ca să-mi dau seama de pericol. Ea făcu o pauză: vocea i se subţiase din cauza amintirilor copleşitoare, trist, dacă mama nu murea, aş fi fost acum cu totul altfel. Da viața mea s-a schimbat total de când tatăl tău te-a trimis şcoala în care învăţam eu, în loc să te ducă la o şcoală parti culară.

— Am avut nevoie una de alta, Mirri, zâmbi Amanda. Şi-am rămas împreună. Chiar şi după ce m-am mutat ceul

particular. Chiar şi după ce ţi s-a-ntâmplat coşmarul di noaptea aceea.

— Dacă nu ţineam atât de mult la tine, m-aș fi omorât în noaptea aia, spuse Mirri cu seriozitate. Apoi tăcu, reamintindu-şi detaliile acelei nopţi, la care se gândea mult pre des. Amanda era singura fiinţă căreia îi mărturisise.

— M-ai luat acasă la tine, continuă Mirri, deoarece tat era plecat din oraş. Şi-am plâns toată noaptea după ce ne-a întors de la spital, iar tu ai stat tot timpul lângă mine.

— Ar fi trebuit să accepţi atunci ajutorul avocaţilor îndrăzni Amanda.

— Să povestesc… despre asta… unor străini? întrebă Mirri, neîncrezătoare. Mă simt și-așa destul de rău când Nelson Stuart se uită la mine ca la una ieşită din bordel. Mă crede târâtură.

— Ar trebui să-i spui că veselia ta este de fapt o mască.

— Ai înnebunit? izbucni Mirri. Oricum, cu părerea lui Stuart despre mine sau cu cincizeci de cenţi fac acelaşi lucru îmi cumpăr o cafea.

— Eşti incurabilă.

— Şi mă mai fac. Auzi, trebuie să plec acum. Ai grijă de tine.

— Şi tu. La revedere.

Mirri închise telefonul, simţind că nişte ochi pătrunzători privesc cu stăruinţă. Era îmbrăcată cu o fustă multicoloră şi o bluză de un roşu strălucitor culori sălbatice, care i se potriveau şi care îi ascundeau austeritatea şi timiditate Părul lung şi roşu îi cădea pe umeri în bucle naturale. Avea chipul palid, plin de pistrui, şi nişte ochi mari, expresivi, cu gene dese.

— Foloseşti telefonul companiei şi îţi iroseşti timpul de lucru, domnişoară Walsh? o întrebă el, fără să zâmbească.

— În primul rând, sunt în pauză, şi-n al doilea rând, am fost sunată, n-am dat niciun telefon. Îşi puse coatele pe masă, proptindu-şi bărbia în pumni şi se uită lung la el. Pot să vă întreb ceva, domnule Stuart?

— Ce? întrebă el, mijindu-şi un ochi.

— Ăsta e chipul dumneavoastră adevărat sau vi-l fabricaţi în fiecare dimineaţă?

Privirea lui deveni şi mai rea.

— Vreau să spun că nu râdeţi niciodată, zise ea, fără să-şi poală stăpâni zâmbetul.

Oare, dacă aţi încerca, vi s-ar fisura ligura?

— Folosirea judicioasă a telefonului face parte din responsabilităţile dumneavoastră, îi reaminti el, ţeapăn. Nu sunt permise convorbiri personale în timpul serviciului, chiar dacă sunt provocate de altcineva.

— Mai am două minute din pauza pentru cafea, repetă cu, uitându-se la ceas. Şi dacă nu credeţi că nu eu am dat telefon, n-aveți decât să verificaţi. Doar ştiu că voi, băieţii explozivi de la FBI, aveţi acces la compania pentru înregistrarea convorbirilor telefonice, nu-i aşa?

El continuă, ca şi cum ea n-ar fi zis nimic.

— În altă ordine de idei, v-aş ruga să vă îmbrăcaţi adecvat, ținând cont de faptul că acesta este un birou în care lucrează În majoritate bărbaţi.

Ea se cercetă, începând de la cercurile uriaşe de aur pe care le purta în urechi şi terminând cu brăţările de aur care-i zdrăngăneau la încheieturile mâinilor.

— Domnule Stuart, ce vreţi să spuneţi cu asta? Aţi vrea să vin goală? Dar, domnule Stuart!

Ea ridică vocea şi tocmai atunci intrară pe

uşă doi tineri agenţi. Apoi dispărură în alt birou, înăbuşindu-şi râsul, în timp i e domnul Stuart încerca să-și refacă demnitatea rănită.

— Din contră, domnişoară Walsh, şuieră printre dinţi, dacă aţi veni goală la birou, ne-am distra mult ma: puţin decât o facem acum, când sunteţi îmbrăcată ca un caleidoscop.

El se întoarse şi intră în biroul lui, închizând usa cu zgomot teribil.

Mirri rămase mult timp cu ochii aţintiţi la uşă. Apoi își linse vârful degetului arătător şi, strâmbându-se, scrise cu în aer:

— Unu-zero pentru mine.

Părăsind orăşelul aflat pe partea cealaltă a insulei, Joshua îşi conducea Lincoln-ul foarte preocupat. El menţinuse această zonă mica industrie locală, astfel ca oamenii să-şi poată ameliora nivelul de trai.

Băştinaşii din Opal Cay, ca şi restul locuitorilor Bahamas, erau meşteşugari foarte pricepuţi. Ei folosea frunzele de palmier pentru decorarea unor obiecte cu design foarte complicat, confecţionate de ei: coşuri, genţi, pălării aplice. În New

Providence, regiunea unde se afla Nassau exista şi oraşul St. George Wharf. Uriaşul hambar de aici fusese transformat în numeroase tarabe individuale, băştinaşii vindeau aceste obiecte de artizanat turiştilor sosi cu vapoare ce acostau în golf. Dar această activitate era foarte prost plătită, mai ales pentru că turiştii simţeau nevoia să se tocmească atât de mult, încât vânzătorii, de altfel extrem prietenoşi, scădeau foarte mult preţurile. Astfel, o geantă sau o pălărie, la care se lucrează o zi întreagă, ajungea să vândută cu un dolar.

Această situaţie îl irita pe Josh, care era convins de fa tul că cineva care-şi putea permite să facă o călătorie până î insulele Bahamas ar fi putut la fel de bine să dea cinci dolari pe o pălărie sau pe o geantă de pai, mai ales că erau lucra manual. Aşa că lui Josh îi venise ideea să încheie o afacere cu prietenul său din Texas, care conducea un magazin produse din import. Mărfurile realizate de angajaţii săi erau vândute în pieţe de desfacere de peste ocean, unde aceste obiecte exotice erau rare şi apreciate la adevărata lor valoare.

Joshua furniza materia primă din care meşteşugarii din Opal Cay confecţionau obiectele şi tot ei le pregăteau pentru transport şi vânzare. Băştinaşii nu plăteau niciun fel de chirie, pentru că, de fapt, era pământul lor – acesta era argumentul lui Josh, când cineva încerca să protesteze. O foaie de hârtie n-avea nicio valoare în faţa pământului pe cure l-au iubit şi care a hrănit atâtea generaţii. În orăşel exista o asistentă medicală şi o clinică modestă, unde venea un doctor francez de două ori pe săptămână. Joshua realizase pentru ei şi câteva amenajări moderne, le introdusese curent electric şi apă curentă, dar numai celor care doreau. El nu voia să schimbe şi nici să educe pe nimeni cu forţa. Învățând din experienţa americanului simplu, îşi dăduse seama că, înlăturând o cultură, schimbând-o complet, se ajungea de fapt la un genocid lent. Ceea ce realizase el la Opal Cay era menit să lase băştinaşilor posibilitatea de a face ce doresc cu propria lor cultură. Ei îi ceruseră să le aducă un manager care să le administreze profitul, ceea ce Josh făcu imediat. Prin investiţii şi

garanţii reuşiseră să strângă o avere frumuşică. Iar dacă s-ar fi întâmplat ceva cu Josh sau cu imperiul lui, băştinaşii nu rămâneau la mâna unui eventual intrus, care ar fi putut cumpăra insula şi ar fi profitat de munca lor.

Josh se simţea epuizat. Moartea tatălui Amandei avusese ca urmare creşterea responsabilităţii lui şi iată că acum simţea povara discuţiilor şi tocmelilor fără sfârşit, cărora le făcuse faţă singur. Brad era, în esenţă, un om foarte corect şi un adevărat expert în stabilirea relaţiilor cu partenerii, pentru a fermeca pe toată lumea. Dar când muncea prea mult, începea să piardă, chiar dacă deţinea toate atuurile. Spre deosebire de el, Josh prefera să moară, decât să cedeze un pas.

În timp ce meditase la toate aceste aspecte, Josh băuse un păhărel de coniac. De fapt, el ar fi trebuit să se reîntoarcă În Nassau, pentru a-i propune ministrului educaţiei introducerea calculatoarelor sistemul învățământ acesta era plecat din oraş, astfel că Josh obţinuse audienta numa oraş. Astfel pentru săptămâna următoare.

Era foarte obosit. Şi Brad nu venise de la Montego Bay nici nu telefonase, situaţie care presupunea două posibilităţi ori se încurcase cu vreo fetiţă binevoitoare, ori se împotmolise la un pocher cu miză foarte mare. Josh aprecie că ambele variante sunt la fel de periculoase. Brad era destul prevăzător, dar nu prea era indicat să fii afemeiat în acel vremuri. Reputaţia lui Josh ţinea mai mult de legendă deci de realitate şi fusese inventată pentru deliciul femeilor. Da Brad îşi câştigase cu trudă această reputaţie…

În timp ce Josh privea lung în paharul cu coniac, Amanda intră în cameră, îmbrăcată în blugi, cu un tricou alb mulat şi foarte scurt şi cu părul legat la spate, în coadă.

Se opri în dreptul uşii, zicând:

— Nu ți-am auzit maşina.

Josh o privi, admirându-i silueta zveltă şi elegantă.

— Imaginează-ţi că mi-am luat Lincoln-ul numai ca să mă învârt cu el prin insula asta mică. Recunosc că este extra vagant, dar musafirii sunt foarte impresionaţi de el.

— Sunt convinsă.

Lui Josh îi plăcea cum arăta, atât de tânără, proaspătă ş naturală. Inima începu să-i bată cu putere.

Aproape fără să vrea, se apropie de ea şi-i atinse delicat buzele cu paharul de coniac: buzele ei cărnoase, fără ruj.

— Gustă.

— Nu-mi place coniacul, protestă ea.

— Acesta are un gust deosebit. Convinge-te.

Ea surâse, neputând să-l refuze, şi gustă, făcând o grimasă când băutura îi arse limba.

— Dar asta e licoarea ta preferată. De ce vrei să în forţezi? întrebă ea, urmărindu-l cum pune paharul la loc, în bar.

— De-aia.

Amanda zâmbi, încântată de buna lui dispoziţie, şi ameţi când el, ca din întâmplare, îşi trecu braţul în jurul trupului ei. La această atingere inima începu să-i bată cu putere, mai ales când simţi căldura şi forţa lui. Se afla aşa de aproape de eu, încât i se păru foarte înalt şi impunător. Era mult prea atrăgător, cu părul lui blond, care căpătase reflexe metalice În lumina

candelabrului, cu ochii lui întunecaţi, pătrunzători şi provocatori, care-i sorbeau privirea.

Amandei i se opri respiraţia când începu s-o mângâie uşor eu degetele pe gât şi pe decolteu. Vocea îi suna adânc şi catifelat în liniştea din jur, iar ochii lui o căutau. Răsuflarea bărbatului acapara buzele ei întredeschise.

— Când te văd, sunt ca un lup flămând, recunoscu el.

Neobişnuită cu atâta intimitate, Amanda tremura toată, simţea că se înăbuşe.

Josh îşi ridică o sprinceană, în timp ce respiraţia lui întretăiată îi trăda sentimentele. Răsufla uşor deasupra buzelor ei, pe care le contura cu vârful degetului. Amanda îl dorea. Şi el o dorea în aceeaşi măsură. Deşi nu renunţase să lupte împotriva acestei atracţii puternice, lui Josh îi era din ce în ce mai greu.

Se depărtă brusc de ea şi-şi luă paharul cu băutură.

— Sunt mai extenuat decât credeam, recunoscu el pe un Ion neutru, aplecându-şi capul pentru a-şi aprinde trabucul. Unde

doreşti să mâncăm astă-seară? o întrebă.

Amanda era încă tulburată, dar, dacă el putea să revină atât de uşor la starea normală, de ce să nu poată şi ea?

— Aş prefera să mănânc tot peşte.

El se întoarse s-o privească, având ochii plini de admiraţie. Nu-i plăcuseră prea multe femei în viaţa lui, dar Amanda făcea excepţie; era o persoană independentă, cu o minte clară, dar care putea fi foarte, foarte feminină când voia.

— Şi eu la fel. Schimbă-te şi hai să mergem.

— O.K., aprobă ea, ezitând. Părea îngrijorată.

— Poţi avea încredere în mine. N-am de gând să te sedu în timpul mesei, îi promise el, oftând.

— Păcat, murmură ea pentru sine. Dacă trebuia, va învăţa şi ea acest joc al lui. Era hotărâtă.

— Ţi-am spus. Eu nu sunt genul de bărbat care să accepte asemenea lucruri. Dacă vrei să plec de pe insul împreună cu tine, îmi trebuie unele garanţii că nu mi se va întâmpla nimic, spuse Josh, ridicând o

sprinceană.

Ea râse, încântată. Deşi era încă foarte tulburată, nu-şi pierduse simţul umorului, care-i rămăsese de fapt singur portiţă de scăpare.

— Foarte bine, acceptă ea.

El o privi inexpresiv, cu toate că părea uşor schimbat.

— Oricând eşti pregătită, spuse el, liniştit. Vorbise ca cum ar fi făcut o propunere tendenţioasă.

— Oricând?

— Ai de gând să te-mbraci odată? o întrebă foarte politicos, uitându-se la ceasul de la mână. Aştept un telefon di străinătate peste trei ore, deci va trebui să ne întoarcem în timp util.

— N-am ştiut. Iartă-mă, vin imediat.

Urcând în grabă scările, Amanda se gândi că este cel mai exasperant bărbat pe care-l întâlnise în viaţa ei. Dar observase că în ultima vreme Josh se schimbase, era mai încordat şi mai suspicios ca de obicei. Simţea că ar fi vrut s-o sărut dar încerca să se abţină. Amanda se hotărî să forţeze nota şi să afle ce s-a întâmplat cu el. Era clar că

are o problemă, ceva grav şi personal, care-l preocupa. Ar fi vrut să-l poată într ba despre ce era vorba.

În Montego Bay, Brad se simţea frustrat, deoarece pierduse toată seara şi toată dimineaţa încercând să seducă o chelneriță blondă, micuţă şi obraznică. Nu avusese nici un succes, de aceea era extraordinar de nervos. În plus, primi un telefon din Las Vegas, de la un valet care lucra pentru patronul cazinoului, căruia Brad îi datora o avere. Se gândi că dacă ar vorbi cu patronul, poate ar câştiga timp şi i-ar putea spune lui Josh în ce necaz intrase. Până acum nu avusese curajul să facă acest lucru.

Intră în apartamentul pe care-l închiriase, ridică receptorul şi formă un număr, aşteptând nerăbdător răspunsul.

— Cazinoul Desert Paradise, se auzi în cele din urmă o voce catifelată, senzuală.

— Aş vrea să vorbesc cu Marc Donner, ceru el repezit.

— Un moment, să văd dacă domnul Donner este aici. Aş putea să ştiu cine-l caută, vă rog?

— Spune-i că-l caută Brad Lawson.

Urmă o pauză foarte lungă până auzi răspunsul.

— Donner. Vocea era adâncă, neutră şi trăda un om care nu accepta compromisuri. Lui Brad îi aminti vag de fratele său.

— N-am reuşit să strâng toţi banii pe care ţi-i datorez. Acum stau la Opal Cay şi-ntr-un fel sau altul o să reuşesc să-i adun în câteva săptămâni, cel mult o lună.

— Crezi că ți-i va da fratele tău? întrebă Donner, amuzat. Josh Lawson nu este cunoscut ca un frivol.

— Nu, dar e foarte cunoscut din alte motive, spuse Brad, defensiv.

— Desigur. Pentru banii lui şi pentru modul dur în care încheie afacerile. Dar nici chiar el nu te va putea salva dacă încerci să mă duci şi să nu-ţi plăteşti datoria, ameninţă el, cu o voce blândă şi mieroasă. Şi, între noi fie vorba, nici nu cred că se va obosi să te scape, deoarece urăşte jocurile de noroc şi jucătorii. Chiar dacă-i sunt rude.

— Sângele apă nu se face.

— Curios c-ai amintit de sânge, spuse Donner nepăsător. Să nu mă păcăleşti,

Lawson. Nici să nu te gândeşti la asta.

— Ţi-am spus că strâng banii. Lui Brad îi îngheţase sângele la auzul cuvintelor lui Donner. Ştia că este în legătură cu doi ucigaşi, cu care Brad n-ar fi vrut să se întâlnească pentru nimic în lume. Era foarte îngrijorat, dar era singur vinovat de situaţie. De fapt, nici nu se aştepta ca Josh să-i dea bani. Nu, trebuia să iasă singur din mocirla în care intrase.

— O să te caut săptămâna viitoare.

— Ai face bine, pentru că, dacă nu mă suni, ştiu unde te pot găsi.

— Sunt convins. Brad oftă şi puse receptorul în furcă.

Trebuia să facă rost imediat de o sumă foarte mare de bani gheaţă. Şi-ar fi încercat norocul la table, dar ştia că nu este prea rentabil. Era convins că Donner e prea inteligent ca să-l lase să sângereze într-un şanţ, chiar dacă semăna ma mult cu un luptător, decât cu un patron de cazino.

Ar veni probabil în timpul şedinţei consiliului director, ar face o scenă şi l-ar da în vileag. Atunci Josh n-ar aveai încotro şi i-ar plăti datoria, *dar* după aceea l-ar

concedia, cu siguranţă. Numai gândindu-se la asta, Brad îngheţă. Trebui să scape – prin orice metodă, dar trebuia!

Capitolul 6

Amanda dormi până târziu. Seara trecută cinase cu Josh, într-o atmosferă tăcută şi stânjenitoare. În ciuda încercărilor lui de a părea bine dispus, era clar că nu se putea obişnui cu noua lor relaţie. Nu putea să o privească cu indiferenţă, dar nici să se mai gândească la ea ca la fetiţa lui Harrison Todd. Simţea o durere cumplită în regiunea lombară, tot timpul cât s-a abţinut să pună mâinile pe ea. Când ajunseră acasă, nervii lui erau ia pământ şi părea că nici ei nu îi era mai bine. Se despărţiră repede.

Ea îi spusese că pleacă vineri, adică în ziua următoare. El n-o contrazisese; avusese intenţia s-o facă, dar îşi dăduse seama că Amanda are dreptate. Situaţia era într-adevăr fără speranţă şi fiecare zi petrecută împreună le accentua chinul. Nu voia ca ea să sufere şi credea că e mult mai bine să plece înainte ca el să-şi piardă controlul, şi-aşa destul de precar.

Josh stătea pe canapea, atent la sunetul telefonului. Se gândise că e bine totuşi să se intereseze de situaţia reală a ziarului din San Antonio. Dacă, aşa cum îi spusese Amanda, Ward Johnson nu-și făcea treaba aşa cum trebuie, era rău pentru viitorul financiar al ziarului şi al tipografiei, pe care ea voia atât de mult să le salveze. Josh dorea să se asigure că măcar viitorul Amandei va fi rezonabil şi sigur.

În momentul în care a fost chemat la telefon, Ward Johnson definitiva prima pagină a ziarului. La biroul imens din lemn sculptat, în faţa lui, stătea Dora Jackson, care redacta un anunţ publicitar. Lângă ei, unul dintre angajaţi temporari redacta explicaţiile pentru fotografii şi titluri! povestirilor, care apoi erau lipite cu ceară fierbinte pe hârtia care rula.

Punând foarfecă pe birou, Ward se duse până la telefonul din spatele lui. Când vorbea, nu se putea abţine să se uite la Dora. Pentru el era un mare inconvenient faptul că lucra în acelaşi birou cu o femeie atât de atrăgătoare, mai ales că avusese cu ea, demult, în timpul liceului, o poveste de

dragoste. Acum amândoi erau căsătoriţi încercau fericiţi. Fusese neinspirat şi nebun s-o angajeze aici, atunci când e îşi căuta ceva de lucru, ca să-şi mai umple timpul.

— Johnson, rosti el în receptor.

— Lawson, sosi replica rece. Vreau situaţia financiară ziarului, la zi.

Lui Ward îi trebuiră câteva secunde bune ca să priceapă că la telefon era chiar Joshua Lawson. Avu un moment de ezitare.

— Domnul Lawson, bâlbâi luat nepregătite. Situaţia financiară… a… adică raportul trimestrial.

— Întocmai. Trimite-mi-l astăzi prin fax.

— Chiar acum mă ocup.

— Vreau şi situaţia la zi a tipografiei, ai putea?

— Despre asta v-am mai vorbit, vă amintiţi? Există pierdere de capital. Numai ziarul ne poate salva.

— Am auzit zvonuri că echipa lui Morrison proiecta să scoată un periodic publicitar cu care să concureze *Gazett*e. Josh nu-i mai spusese şi acest amănunt Amandei, care avusese destule necazuri în ultimele două săptămâni. Periodic despre care vorbea Josh

era un ziar independent care tipărea anunţuri, reclame şi un sumar al ştirilor zilei. Toate anunţurile erau gratuite, deci clienţii ar fi părăsit imediat celelalte publicaţii săptămânale, care se bazau pe liste de subscripţii. Josh făcu o pauză şi întrebă aspru:

— Ştii cum să atragi un client?

Ward înjură printre dinţi.

— Cunosc foarte bine aceste lucruri. Dacă nu eşti în stare să funcţionezi eficient, mai bine renunţi şi laşi totul haltă. Nu poţi intra în competiţie cu clienţii, iar ziarul acela îl atrage ca lipiciul şi de fapt e de înţeles.

— În acest caz, veniturile noastre trebuie să fie suficient tic mari ca să putem face faţă concurenţei.

— Ştiu. Ce face Amanda?

— Se întremează. Va veni luni la slujbă.

— Drăguţă fată. Şi munceşte foarte mult, dar uneori se consumă exagerat. E plină de idei, dar unele sunt cam fanteziste.

— Oare?!

Ward zâmbi în sinea lui. Atâta vorbărie pentru capriciile domnişoarei Todd. Pentru prima oară după foarte mulţi ani, Ward se

simţise ameninţat când Amanda intrase pe uşă. Ştia că ziarul fusese al familiei sale şi că ea urma să moştenească jumătate din acţiuni, la un moment dat. Dar el condusese toiul de cincisprezece ani încoace, dând socoteală numai lui Harrison Todd. În ultimii ani, absolut nimeni nu se mai amestecase în treburile lui. Şi acum venise această Amanda să lucreze aici. Nu-i convenea deloc să primească ordine de Iu o fată abia ieşită din colegiu. Ar trebui să-i sugereze asta lui Joshua Lawson, cât mai curând; în fond, el era principalul Acţionar.

— Este o contabilă pricepută, adăugă Ward, ca să îndulcească puţin cele spuse şi să nu se observe că se simţea ameninţat, deşi chiar aşa se simţea. Atâtea cifre să între într-un căpșor drăgălaş…

— Aşa am auzit şi eu. Ai scumpit anunţurile?

— N-a fost nevoie, argumentă Ward. Avem preţuri mai mici decât celelalte ziare. Vom reuşi să ne menţinem, fără să *r*enunţăm la vechii noştri clienţi.

Josh n-ar fi trebuit să pună aceste întrebări înainte de a vedea raportul

financiar, dar avea atâtea probleme, încât nu putea verifica în permanenţă toate afacerile. Însă, de dragul Amandei, se hotărâse să urmărească îndeaproape evoluţia ziarului.

— La tipografie ce probleme sunt?

— Mai există în oraş încă trei tipografii, cu mai mulţi angajaţi şi echipament mai modern decât la noi. În plus, s-a deschis şi o tipografie rapidă, care ne-a furat toţi clienţii, deoarece execută şi fotocopii.

— Dar ştiam că Harrison cumpărase un copiator ultramodern.

— Da, dar fata care ştia să lucreze la el a plecat şi noua angajată nu se pricepe decât la paginat, habar n-are de tipărituri, iar Tim, care conduce tipografia, este ocupat să scoată negativele şi matriţele; n-are timp să mai facă şi copii.

Josh era gata să explodeze auzind aceste enormităţi, dar se gândi că e mai bine să aştepte primirea raportului. Până atunci îşi va păstra părerea pentru el.

— Bine. Aştept situaţia.

— Cel târziu în după-amiaza aceasta o veţi primi. Trebuie să pun pe hârtie rezultatele.

— E-n regulă.

Legătura telefonică se întrerupse.

Josh se întreba cât adevăr conţineau spusele lui Johnson. Era conştient că Amanda e tânără, dar observase că e foarte isteaţă; în plus, existau multe inadvertenţe în concepţia de lucru a lui Johnson. S-ar putea ca Amanda să aibă dreptate în ceea ce-i spusese despre tipografie. Poate că şi concurenţa le strica afacerea, doar se mai văzuseră cazuri. Acum, când Josh avea acces la toate informaţiile – ceea ce nu se întâmplase când trăia Harrison –, trebuia să stea cu ochii pe Johnson, să încerce să salveze moştenirea Amandei. Avea o presimţire că cifrele nu vor fi tocmai în regulă.

Ward Johnson era chiar convins de asta. Îşi trecu mâna prin părul grizonat şi se uită cu resemnare tristă la cifrele mic apăreau treptat pe ecranul computerului. Ştia să folosească un calculator, dar Amanda era expertă, într-adevăr. Până acum Ward nu se obosise să-şi îmbogăţească cunoştinţele. Se târa de pe o zi pe alta, fiind sigur că vechii lui colaboratori îi vor sta mereu alături, ca

şi cei câțiva tineri care urmau să vină. Ziarul se autofinanţa. Cu greu, dar mişca. Ward avea destule necazuri în viaţa particulară, aşa încât nu mai dorea probleme sau complicaţii la serviciu. Nu voia să se împotmolească şi să-şi supere clienţii, oferindu-le o nouă listă de preţuri.

Dar, după ce văzu foaia proaspăt ieşită din calculator, îi păru rău că n-o ascultase pe Amanda, care observase unele nereguli. Ea considera că, dacă preţurile crescuseră peste tot, era normal să se întâmple acest lucru şi la ziarul lor. El râsese atunci, afirmând că toţi clienţii i-ar părăsi şi ar duce anunţurile la alte ziare, iar ei şi-ar pierde angajaţii.

Uitându-se acum peste cifre, înţelese că Amanda avusese dreptate. Lucrase aproape în pierdere, fiind mult preocupat de problemele lui familiale, ca să mai urmărească zi situaţia ziarului. Era clar că preţurile trebuiau schimbate de mult. Asta însemna să se apuce imediat de lucru, ca să remedieze cumva greşelile.

Ward se încruntă la gândul că-i va trimite lui Joshua Lawson dovada incompetenţei

sale. Dar nu. Nu îndrăznea să încă acest gest. Împlinise patruzeci şi trei de ani. Nu era încă ramolit, dar cu greu şi-ar mai fi putut găsi o slujbă la această vârstă, chiar dacă nu era un nepriceput. În plus, Gladys ar fi foarte fericită dacă Josh l-ar concedia. Cât ar mai râde... Soţia lui se bucurase întotdeauna de înfrângerile sale. Jubilase chiar. Se purtase astfel încă înainte de a deveni alcoolică. Ward nici nu ştia de cine să se teamă mai mult: de Gladys, sau de fiul lor. Uneori avea senzaţia că toată lumea se sprijinea pe umerii lui slabi. Niciodată nu câştigase destui bani, care să-i permită lui Gladys să-şi cumpere ginul şi fiului său să-şi achiziţioneze drogurile. Oricum, băiatul nu muncea nu era niciodată suficient de lucid pentru asta.

Ward schimbă cu atenţie câteva cifre-cheie. Cu puţin noroc, în trimestrul următor va reuşi să câştige destul ca să atingă această sumă umflată. De fapt, nici nu făcea un lucru rău, după părerea lui. Câştiga puţin timp, atâta tot.

— Vreau să te întreb ceva, Ward, zise Dora, întrerupându-i şirul gândurilor.

Ward îşi ridică privirea. E atât de drăguţă, îşi zise el. Dora era de o voluptate încântătoare, cu zâmbetul ei dulce, cu pistruii şi părul ei roşcat, care-i scoteau în evidenţă ochii albaştri. Ward se întreba de ce oare părea atât de tristă. Doar avea un soţ realizat, care era profesor, şi doi copii şcolari.

— Ward? exclamă ea, înroşindu-se din cauza privirii lui stăruitoare.

— Da, scuză-mă, zâmbi el, cu ochii strălucitori. Ce pot face pentru tine, iubito?

Cuvintele lui o tulburară şi mai mult, iar el se simţi foarte mândru de asta. Deci avea încă influenţă asupra ei; Ward se rezemă de speteaza scaunului şi o privi cu o aroganţă vădită. Se simţea din nou ca la optsprezece ani, stăpâni de puternice instincte masculine. Cu toate că în timpul liceului ei doi nu avuseseră o relaţie foarte intimă, petrecuseră totuși mult timp împreună.

— Vreau să te întreb dacă mai nevoie întrebă Dora. Am terminat ziua azi. Ea zâmbi, văzându-l pe Ward tot ca la optsprezece ani, când era căpiţa nul echipei de fotbal, iar ea conducea, la meciuri,

galeria fetelor. În ochii ei, Ward rămăsese acelaşi adolescent.

Dora privi calculatorul şi se încruntă:

— M-ai ajuta foarte mult dacă ai lucra la computer, zise Ward. Te pricepi să trimiţi un fax?

— Da, desigur, răspunse Dora. Anul trecut am lucrat un timp la o companie de asigurări şi aveau acelaşi model de computer, adăugă ea, pregătindu-se de lucru.

— Slavă Domnului. De obicei lucrează la el Amanda Todd, dar ea nu se întoarce până luni.

— Ce face Amanda, e bine? întrebă Dora. Îmi place mult. Se poartă foarte frumos cu mine.

— E normal ca toată lumea să se poarte frumos cu tine, şopti el. Da, Amanda e bine. Cred că e tristă încă, dar fraţii Lawson o răsfaţă de o săptămână încoace şi cred că s-a simţit foarte bine în Bahamas, pe insula aceea luxoasă. Va reuşi să depăşească momentele dureroase.

— Domnul Lawson este foarte atent cu ea, remarcă Dora.

— Amândoi fraţii se poartă frumos cu Amanda, repetă el, pe gânduri. Parcă aparţin aceleiaşi familii…

Ward se ridică:

— Bun, trebuie să mă întorc după pauză, să termin litri iile acestea. Voi munci serios la noapte. Ai tăi s-ar supăra dacă ţi-ai sacrifica o oră-două, vreo două seri pe săptămână, până reuşim să terminăm această lucrare?

— Sunt sigură că nu se vor supăra, îl asigură ea cu un zâmbet nervos, abia simţit. Semestrul acesta, Edgar participă În un curs, la colegiu, care se ţine după-amiaza. Aşa că vine acasă numai seara, o dată cu băieţii, şi atunci frunzăreşte hârtiile, vorbeşte cu studenţii sau dă meditaţii, spuse cu mai multă amărăciune decât ar fi crezut. Iar băieţii mei nu fac altceva decât sport şi comentarii sportive. Dacă sunt bine hrăniţi şi casa e curată, nu interesează pe nimeni ce fac cu timpul meu.

Ward nu putea suporta ca Dora, care era atât de delicată şi blândă, să fie tratată ca un obiect.

— Îmi pare foarte rău, zise el blând. Nu-mi

pot imagina nun un bărbat poate să răsfoiască hârtiile când se află cu tine În aceeaşi cameră. Nu te supăra că-ţi spun asta, adăugă el, atent n-o jignească.

Dar Dora deveni strălucitoare şi se îmbujoră.

— Nu, normal că nu mă supăr.

El zâmbi, apoi se încruntă. Dora îl făcea să se simtă din nou bărbat adevărat.

— Atunci ne-am înţeles, spuse el. Ne vedem mai târziu…

— Bine, aprobă ea, dând din cap. Ezită, dar se hotărî să-l întrebe la rândul ei:

— Dar… dar familia ta… nu se vor supăra că lucrezi până târziu?

El oftă obosit.

— Gladys este… mă rog, sunt sigur c-ai aflat că bea. Toţi care lucrează aici ştiu. Cred că de cele mai multe ori nici nu ştie dacă sunt sau nu acasă. Cât despre fiul meu… continuă el, oftând, mă învinuieşte pentru faptul că mama lui a început să bea. Şi amândoi sunt de acord că eu m-am ratat.

— Nu aşa îl ştiam eu pe Ward Johnson, spuse ea cu drăgălăşenie, zâmbind. Niciodată nu vei fi un ratat.

— Chiar crezi? întrebă el, privind-o lung. Ea dădu din cap.

Drăgălăşenie, zâmbind. Niciodată nu vei fi un ratat.

— Sunt convinsă. Şi-mi pare rău că duci o viaţă atât de grea.

Compasiunea care se citea în ochii ei albaştri îl făcu pe Ward vulnerabil şi dornic de căldură sufletească. Avea nevoie de cineva să-i poarte de grijă. Voia să-i pese cuiva că viața lui devenise mizerabilă şi de nesuportat. Dora reușise să trezească masculul din el şi trupul lui reacţionă rapid şi violent la drăgălăşenia ei.

— Ai putea să te întorci pe la şapte? o întrebă el.

— Desigur, dădu ea din cap. Până atunci o să termin de lipit anunţurile.

Dora ieşi din birou. Când ajunse în sala de aşteptare, se opri câteva clipe, muşcându-şi buza de jos, gândindu-se. Va face o mare prostie dacă nu va fi atentă. Doar era o femeie măritată, avea doi copii, iar Ward, care tocmai se prăbuşea avea nevoie să sară cineva în ajutorul lui şi să-l salveze. În asemenea situaţii, cu oameni care sunt în

cădere şi tu sari să-i ajuţi, problema este ca nu cumva să te tragă după ei, dacă nu ai grijă.

Nu trebuia să rişte să se lase amestecată într-o poveste romantică acum şi tocmai cu şeful ei. San Rio era totuşi o comunitate mică, în ciuda faptului că era o suburbie cosmopolită a întinsului oraş San Antonio. Împreună cu soţul ei frecventa biserica baptistă din localitate. Ea preda la Şcoala de duminică, iar băieţii lor erau înscrişi la toate activităţile sportive de acolo, ceea ce însemna că erau o familie cunoscută pe plan local. Ea reprezenta un adevărat stâlp al comuni lăţii, aşa cum şi trebuie să fie soţia unui profesor, chiar şi în aceste vremuri atât de tolerante. Nu putea admite nici măcar gândul că ar putea izbucni un scandal.

Dar, pe de altă parte, îl cunoştea pe Ward de atâta timp… Făcea parte din trecutul ei fericit şi liniştit şi de aceea ţinea mult la el. Îi era milă de el. Dar cu siguranţă că nu va fi nicio problemă să lucreze cu el până târziu. Îi va asculta toate necazurile şi-l va face să se reîntoarcă mai repede la familia

lui.

Dora trecu pe lângă Lisa Marlowe, care făcea paginaţia pe computer, şi îi aruncă o privire plină de invidie. Lisa avea numai optsprezece ani şi toată viaţa înainte. La această vârstă, discuta numai despre băieţi şi despre măritiş. Dora ar fi vrut s-o ia de mână şi s-o avertizeze că poveştile de dragoste nu erau atât de fericite ca în romane. Ar fi vrut să-i spună: „Fii atentă. Nimic în viață nu se termină frumos dacă nu-ţi vei alege bărbatul potrivit, dacă nu vei fi în stare să realizezi acest lucru şi să pui capăt legăturilor întâmplătoare, vei regreta toată viaţa! “

Dar, chiar dacă i-ar fi spus aceste cuvinte, Lisa n-ar fi crezut-o, deoarece era dominată de optimismul ei. Cu un zâmbet trist, intră în zeţărie să-şi termine treaba.

Amanda îşi luase o ceaşcă de cafea şi pornise spre plajă, În timp ce Josh dădea nişte telefoane. Harriet îi arătă lui Josh direcţia în care plecase Amanda. El mulţumi amabilei negrese, îşi luă de asemenea ceaşca de cafea şi plecă în căutarea fetei.

O găsi în vârful unei dune de nisip,

îmbrăcată în blugi şi cu o bluziță de mătase de un albastru fosforescent. Părul ei lung se unduia în bătaia vântului.

— Ai fugit de mine? glumi Josh. Se aşează lângă ea, întinzându-se leneş. Purta o pereche de pantaloni închişi la culoare şi o cămaşă de mătase bej, dar nu se feri de atingerea nisipului.

Într-adevăr, Amanda încercase să-l evite. Deşi ştia că este în zadar, noaptea trecută sperase că el va veni s-o sărute, s-o îmbrăţişeze, să-i spună că nu poate trăi fără ea.

Dar era conştientă că visează cu ochii deschişi. Dacă Terri nu reuşise să-l facă s-o ia de nevastă, cu siguranţă că ea nu va izbuti niciodată. Deşi îl iubea, îl dorea şi ar fi fost fericită să poată trăi alături de el, în orice condiţii. Dar Josh n-o lăsa să se apropie prea mult de el. Ea înţelesese fără ca el să-i fi, spus vreun cuvânt.

— Am venit să privesc valurile, răspunse Amanda într-un târziu, cu ochii la ceaşca de cafea. Poţi să mă trimiți cu avionul mâine dimineaţă la San Antonio?

El îşi ridică picioarele şi se sprijini în

mâini, ţinându-şi ceaşca de cafea între genunchi.

— Bineînţeles, dar eşti sigură că vrei să pleci?

— Mă voi simţi mai bine dacă încep lucrul, răspunse ea. Voi avea mintea ocupată. Nu mi-e de niciun folos dacă stau fără să fac nimic prea mult timp.

El ştia de ce, dar nu zise nimic.

Amanda nu-l privea. Cafeaua se încălzise prea tare, aşa că o aruncă pe nisip.

— Am petrecut aici clipe minunate, recunoscu ea. Îl simţea pe Josh aproape şi fiecare celulă din trupul ei reacţiona Bătăile inimii se accelerau numai când auzea vocea lui profundă. Îl iubea cu o dragoste neîmpărtăşită, care o făcea, să sufere intens, cu cât îl privea mai mult. El încerca să fie hun cu ea, dar ea îl dorea atât de tare!

Umerii lui largi se mişcară, în timp ce se lăsa încet pe o parte, în nisipul moale şi fierbinte. Sorbi din cafea.

— Tocmai am vorbit cu Ward Johnson.

— Şi poţi să-mi repeţi exact ce ţi-a spus despre mine? întrebă ea, cu un surâs ironic.

— Crede că eşti excepţională, răspunse

Josh, zâmbind. Şi necruţătoare.

— Adică-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, traduse ea.

— Îmi va trimite prin fax situaţia financiară.

— Din proprie iniţiativă?

— Amanda, ştii că mă pricep să citesc o bucată de hârtie, îi aminti el, delicat. N-are cum să mă tragă pe sfoară.

— Da, sunt convinsă de asta, zise ea, răsucind ceaşca de cafea în nisipul alb. Dar, dacă nu vii la faţa locului să vezi cu ochii tăi cum merge treaba, n-o să-ţi dai seama de realitate.

— Ştii că sunt foarte ocupat.

— Nu ştiu, explică-mi, murmură ea, grav.

Ochii lui o căutară.

— De ce e tipografia atât de importantă pentru tine, Amanda?

— Este o întrecere, răspunse ea, şi ochii îi străluciră, plini de pasiune. Mai există încă trei tipografii în San Antonio, dar noi suntem singurii în San Rio. Clienţii sunt nevoiţi să parcurgă cincisprezece mile ca să-şi rezolve o problemă, când ar putea foarte bine să vină la noi, să scutească acest

drum. Şi nici măcar n-avem nevoie de mult echipament nou. Avem deja prese foarte bune: Heidelberg, un A.B. Dick şi un Davidson. Putem realiza orice de tipar înalt sau ofset. Problema nu este în legătură cu echipamentul, ci cu administrarea şi organizarea muncii.

Josh strânse din buze:

— Johnson nu mi-a spus aşa ceva.

— Ward Johnson are o nevastă alcoolică, care aproape l-a înnebunit, replică ea. Mai are un fiu care a fost de trei ori arestat pentru deţinere de marijuana. Băiatul nu poate nici măcar să-şi ia o slujbă, deoarece este mai tot timpul ameţit. Ward se străduieşte să conducă două întreprinderi şi să suporte o viaţă de familie cumplită. Pune-te în locul lui şi gândeşte-te dacă ai fi în stare să rabzi o asemenea situaţie.

— Aş putea pe dracu'. I-aş trimite pe amândoi departe, la o clinică, poate s-ar vindeca.

— Asta merge numai în cazul în care ei ar vrea să fie ajutaţi. Nu poţi salva pe nimeni, dacă el nu recunoaşte că este bolnav.

Josh se gândi la propriul lui frate şi-i dădu

dreptate Amandei. Dar Josh nu era de acord cu părerea ei despre tratamentul care i s-ar putea aplica lui Brad. Ea credea că trebuie să-l lase să continue, până când singur îşi va da seama de situaţie, iar el ar fi vrut să-l dea cu capul de pereţi. Poate că amândoi se înşelau. Josh scoase un trabuc din buzunar și-i rupse vârful.

Amanda se uită la părul lui blond, uşor ondulat şi simţi cum ia foc. Se gândi cu părere de rău că el o lăsa să plece acasă şi că n-o va mai mângâia niciodată. Ba nu, o să-l facă să-şi amintească de ea neapărat! O să-l facă să regrete că n-a vrut s-o păstreze lângă el pentru totdeauna.

Amanda îi atinse mâna, care era în căutarea brichetei.

— Nu ţi-o mai aprinde, zise ea, moale.

— Dar de ce? Doar ne aflăm în aer liber, îi reaminti el, ridicându-şi sprânceana.

— Da, ştiu.

Josh se juca cu trabucul, căutându-i privirea.

— Atunci de ce nu mă laşi, întrebă el aspru. Ochii ei îl excitaseră. Faptul că se aflau singuri pe plajă şi amintirea buzelor ei

moi mângâiate de buzele lui îl făcură să ia foc.

Ea îi luă trabucul din mână şi-l aruncă. Se gândi că oricum nu mai are nimic de pierdut. A doua zi de dimineaţă va pleca şi poate că vor trece mai multe luni până când se vor vedea din nou. Şi voia să aibă încă o amintire de la el, una singură.

— Stai cuminte, o îndemnă el.

Dar ea râse, îi puse mâinile pe umeri şi-l împinse înapoi pe nisip.

— Nu cumva trebuia ca eu să fac asta? Mi se pare că nu eşti chiar aşa de nevinovată precum pari.

Ea zâmbi uşor, gustând plăcerea îmbătătoare de a seduce şi se aşează încet, cu sânii apăsaţi pe pieptul lui mare, cu picioarele pe lângă el şi cu coapsa abia atingând-o pe-a lui.

— Vrei să spui că asta e tot ce ştii? Eşti la nivelul unei şcolăriţe. Zâmbi cu indulgenţă tandră, când o văzu că se ridică şi-l priveşte în ochi.

— Sexul creează dependenţă, spuse el simplu. Eu trăiesc ca un peşte de aur într-un acvariu. Dacă s-ar afla că am sedus

copila partenerului meu de afaceri şi am transformat-o în amanta mea oficială, s-ar distruge imaginea frumoasă pe care toţi o au despre compania mea.

— N-o să fiu amanta nimănui. Nici măcar a ta.

— Niciodată nu ți-aș cere aşa ceva. Se ridică și-i atinse delicat buzele. Dar când simţi trupul ei catifelat şi fierbinte, începu să tremure.

— Eşti mult prea inteligentă ca să te mulţumeşti să devii jucăria unui bărbat. Ar fi o pierdere imensă.

Ea oftă, plină de satisfacţie. Degetele îi mângâiau obrazul slab şi coborâră până la bărbia pătrată. Josh se crispă când degetele ei alunecară sub nasturele cămăşii, atingându-i pielea aspră şi acoperită de păr.

Amanda îl privi:

— Asta te excită, nu-i aşa?

El aprobă din cap.

— Am vorbit foarte serios când ţi-am spus că nu vreau ca lucrurile să meargă atât de departe. Nu vom putea face dragoste. Niciodată.

Ea se încruntă şi-l privi întrebătoare.

— De ce?

— Nu ştiu cum ţi-aş putea explica. Josh o dădu la o parte, privind-o serios, trist şi pierdut:

— Întoarce-te la San Antonio şi folosește-ți creierul de matematician ca să salvezi tipografia. Asta-ţi va ocupa tot timpul.

— Dar aş putea să mă ocup, aici, cu tine, sugeră ea.

— Parc-am mai discutat acest aspect, spuse el, neînduplecat.

Amandei îi era mai greu ca oricând să respire normal. Îl privea, amintindu-şi foarte clar expresia feţei lui din noaptea în care îl surprinsese făcând dragoste cu Terri, pe plajă, încordată, vulnerabilă şi violent de pasionată. Cu Amanda nu fusese niciodată aşa, tot timpul era sub control.

Ochii lui se micşorară:

— La ce te gândeşti?

— Îmi amintesc cum erai în noaptea aceea când te-am văzut cu Terri. Erai total abandonat, posedat. Nu vei fi niciodată aşa cu mine.

— Cum crezi că ai reacţiona la pasiunea unui bărbat, Amanda? întrebă el. Bănuiesc

că nu-ţi poţi imagina. Cere atâta supunere din partea femeii, de care nu cred că tu ai fi în stare.

Josh îşi umflă pieptul, simţindu-se foarte obosit.

— Nu eşti naivă. Ştii exact ce-aș face cu tine. Doar m-ai văzut atunci cu Terri.

Imaginea aceea parcă vie se impuse simţurilor ei şi ea începu să tremure.

— Da, zise ea şovăind. Te-am urmărit.

El scoase un suspin adânc, când simţi senzualitatea în ochii, pe faţa şi în vocea ei. Fără să se mai poată gândi la ceva, el o trase deasupra lui cu totul, astupându-i gura cu buzele lui pline de dorinţă şi nerăbdare.

Amanda gemu, iar trupul lui se încleştă. Josh îi depărtă buzele şi-i prinse părul la ceafă, ca să-i poată apăsa şi mai mult gura pe buzele lui.

Ea scânci, şocată de plăcerea care o cuprinse, iar el se excită şi mai mult. Josh încerca să-şi ţină respiraţia, dar era deja prea târziu ca să-şi mai revină. Era sclavul dorinţei care-l cuprinsese şi care-l scotea din minţi.

O trase cu putere, răsucind-o pe spate, iar el se aşează deasupra ei, împingându-şi cu uşurinţă piciorul lung şi musculos între picioarele ei.

Ea îi simţi penisul întărit şi fu şocată, îngrozită şi ruşinată de apropierea aceasta atât de intimă. Se încordă, nehotărâtă, zgâriindu-l cu unghiile pe braţele musculoase.

Simţea pe buze respiraţia lui grea, când el ridică privirea, cutând ochii ei tulburaţi, în tăcerea întreruptă doar de zgomotul valurilor şi de bătăile inimilor lor.

Josh se încruntă, zărind din nou în privirea ei fragilitatea aceea incredibilă, dublată ca de obicei de adoraţia pentru el; dar acum intervenise şi surpriza trezirii ei sexuale. Secretul puterii formidabile a Amandei consta în inteligenţa, independenţa şi temperamentul ei. Dar era gata să renunţe la tot pentru el şi Josh se simţi umilit la gândul acesta. Voia să aibă grijă de ea, s-o protejeze şi era pentru prima dată în viaţa lui când avea asemenea sentimente.

— Aici, şopti el, în timp ce îi depărta şi mai mult cu mâna lui mare picioarele, ca să

se poată lipi mai bine de trupul ci. Ea răsuflă greu atunci când mâna lui se crispă, împingând-o ritmic între coapsele sale. Josh îşi ţinu la rândul lui respiraţia, înnebunit de plăcerea intensă pe care-o simţea în acel moment.

Amanda ar fi vrut ca această apropiere să se prelungească atât de mult, încât bucuria care creştea în ea s-o facă să leşine. Era cu Josh, care-o strângea în braţe, care o dorea. Simţea mirosul intim al trupului lui puternic, adierea slabă a parfumului lui, gustul uşor de cafea al răsuflării şi al gurii lui, lipite de a ei.

— Şi tu voiai… să plec! scânci ea.

El se înfioră.

— Voiam pe dracu’, zise el, răguşit.

Ea se mişcă. Foarte puţin, dar destul ca să-l facă pe el să înţeleagă cât de vulnerabilă este, cât de mult îl doreşte. Privi în ochii lui fără teamă:

— Am putea folosi ceva, pentru protecţie, şopti ea. Tremura, întinsă pe nisip, în încleştarea caldă a trupului lui, părul lung, ca un nor întunecat în jurul chipului ei prelung. N-ar fi bine?

Faţa lui se aspri brusc. Ochii i se întunecară şi chiar dacă nu făcu nicio mişcare, ea simţi cum se îndepărtează de ea Simţi. Văzu.

Ochii lui se micşorară de surpriză. Ea simţi cum pasiunea şi dorinţa lui dispar şi nu fu mirată când se rostogoli alături de ea şi se ridică în picioare. Ea îşi muşcă buza, ca să-şi atenueze durerea provocată de respingerea lui. Chiar şi în aceste momente, Josh era în stare să se controleze. O dorea; dar nu suficient.

Se ridică şi ea în picioare, privind indiferentă spre golf.

— Joshua, nu mă face să-mi fie ruşine că m-am dăruit ție.

— Cuvântul „ruşine” nu are nicio semnificaţie pentru noi doi, spuse el, liniştit. Dragostea este un dar foarte preţios.

— Dragoste?! spuse ea, intrând în panică. Dar, Josh, e vorba numai de… de… Nu trebuia, nu putea să-l lase să afle; l-ar îndepărta şi mai mult.

El îşi întoarse capul, ţintuind-o cu privirea.

— Numai de ce? De curiozitatea puerilă cu

privire actul sexual? De un capriciu? De debutul brusc al unei pasiuni animalice? Privirea lui o răscolea.

Ea ezită. Umerii i se ridicară, apoi căzură la loc. Îl privi cu nişte ochi trişti, resemnaţi.

— Tu ştii…

— Da, şi-am ştiut întotdeauna, replică el. N-a existat niciodată o femeie în viaţa mea care să ocupe locul pe care îl ai în sufletul meu.

— Şi care e locul acela? întrebă ea, încercând să clarifice situaţia. Locul unei prietene care din când în când te forţează să o săruţi şi nimic mai mult?

El încercă să vorbească, dar nu găsi destulă putere. Căută cu privirea în nisip şi ridică trabucul pe care i-l luase ea mai devreme. De data aceasta îl şi aprinse. Fumul înecăcios se pierdu în vânt Josh nu mai scoase niciun cuvânt şi nici Amanda, timp de câteva secunde lungi şi apăsătoare.

— În viaţa mea n-a existat nimeni, niciodată, începu ea În sfârşit. De ani întregi mă păstrez pentru tine, de când eram adolescentă. Nici nu-mi dau seama cum ar fi să doresc pe altcineva în afară de

tine.

Ochii lui îi oglindeau frământarea lăuntrică, dar ea nu-i putea vedea. Cuvintele îl sfâşiau ca un cuţit.

Cu un gest hotărât, îşi duse trabucul la gură, dar tot nu privi spre Amanda.

Dar ea ştia ce vrea el să spună cu tăcerea aceasta. Că reprezenta foarte mult pentru el, dar nu suficient de mult. Că putea să se bucure de prietenia, ajutorul şi afecţiunea lui. Dar nu-i putea oferi nimic altceva. Asta era tot.

— Nu vrei să te căsătoreşti, spuse ea, după un minut.

El ezită şi-i răspunse după câteva clipe:

— Ai dreptate, nu vreau. Dar tu va trebui s-o faci.

Josh închise ochii şi toţi muşchii i se încordară.

Aproape că simţea în continuare atingerea ei…

— Ar fi bine, zise ea printre dinţi.

— Ar fi chiar foarte bine, aprobă el, iritat. Josh îşi deschise ochii care exprimau suferinţă. Niciunul dintre noi nu ne-am ierta-o.

— Josh, şopti ea, eu te iu…

Mâna lui alunecă repede, delicat, peste buzele ei.

— Noi doi vom aparţine mereu unul celuilalt, chiar dacă niciodată nu vom face dragoste, zise el, oprindu-i mărturisirea vinovată. O să uităm ce ni s-a întâmplat aici în insule, adăugă el, hotărât: decizia se putea citi şi în ochii săi. Este numai şi numai vina mea. Aşa cum stau lucrurile, n-aveam niciun drept să mă ating de tine.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Într-o zi vei înţelege, promise el.

Amanda îşi încolăci braţele în jurul genunchilor şi-l întrebă:

— Dar rămâi prietenul meu?

— Cel mai bun, răspunse Josh, liniştit.

— Atunci e-n ordine, zise ea, urmărind zborul unui pescăruş în înaltul cerului. Mă voi întoarce acasă şi mă voi apuca de lucru. Mulţumesc pentru vacanţa pe care mi-ai oferit-o.

— Cred că ştii că mie mi-a făcut mai multă plăcere chiar decât ţie. Dar a sosit timpul să ne întoarcem la realitate. Am visat cam mult, Amanda. Amândoi. Şi visele sunt ca

nişte nori:

Primul vânt puternic îi spulberă.

Ea se întoarse cu faţa la el, păstrând pe chip o curiozitate stăpânită.

— Şi care e visul tău? întrebă ea.

Privirile li se contopiră şi ea zări în ochii lui atâta tristeţe, încât i se tăie răsuflarea.

— Nu mă întreba. Să nu mă întrebi niciodată, răspunse Josh, ridicându-se brusc. Te rog să iei tu ceştile, vrei? Eu trebuie să dau de urma lui Brad. A zăbovit prea mult în excursia asta de afaceri.

— Bine.

Amanda luă ceştile şi le duse în casă. Amintirea pe care intenţionase s-o smulgă de la Josh nu se potrivea deloc cu cea pe care o obţinuse. Ar fi fost mult mai bine dacă şi-ar fi realizat dorinţa legată de tipografie. Pentru că amintirea despre Josh era asemenea celor două ceşti goale pe care le ţinea în mână.

Josh luă avionul spre Jamaica. Dar nu-l găsi pe Brad, care ieşise cu o tânără, după spusele unui funcţionar de la recepţia hotelului. Zări grupul oamenilor de afaceri cu care se întreţinuse Brad. Erau adunaţi în

holul hotelului, împreună cu soţiile lor. Când una dintre femei se întoarse spre el, Josh o recunoscu pe Terri.

Fusese un timp când această brunetă voluptuoasă făcea să-i crească pulsul numai cu o privire. Acum, însă, fiind cu adevărat înfometat după Amanda, Terri nu mai constituia o ameninţare pentru simţurile lui. Nu mai reprezenta pentru el decât soţia unui cunoscut om de afaceri. Josh se amuza în sinea lui, dându-și seama cât de mult se schimbase.

Cu un zâmbet leneş, Josh strânse mâna pe care i-o întinse Terri când se apropie de el.

— Ia uite pe cine avem aici, ciripi ea cu drăgălăşenie, în timp ce Josh, ca un bărbat de modă veche, îi sărută delicat mâna. Ce vânt te-a adus în Jamaica?

— Încerc să-mi găsesc fratele, răspunse el repede. Se pare că a dispărut.

— A făcut o nouă cucerire, îi dezvălui ea, amuzându-se. Îi este caracteristic lui Brad, nu-i aşa? adăugă ea, întorcându-se şi, privind peste umăr, îi arătă un bărbat scund, cu părul negru. Josh, îţi aminteşti de Nicos Mikapoulis, nu-i aşa? Ştiai că este

soţul meu?

Josh strânse mâna lui Nicos şi zâmbi:

— Da. Am citit în ziare despre nunta voastră, cred că toată lumea a aflat. Felicitări.

— Mulţumesc, spuse Nicos, aruncând o privire posesivă soliei sale, Sunt un om norocos. Am discutat foarte mult cu fratele dumitale noaptea trecută. Mă voi gândi foarte serios Iii propunerea pe care mi-a făcut-o.

Josh rămase impresionat. Se părea că fratele său chiar avea nevoie de această zi liberă pe care şi-o luase. Josh nu dorea să discute cu Nicos amănuntele care fuseseră deja epuizate de Brad, iar când acesta plecă să aducă ceva de băut, rămase câteva momente singur cu Terri.

Terri îşi întoarse spre el capul ei drăgălaş.

— Am auzit că Amanda e la tine, comentă ea. Păcat de tatăl ei. Va reuşi oare să-şi revină?

— Cred că da, răspunse el, luând o gură de Coca-Cola; niciodată nu bea alcool în timpul întâlnirilor de afaceri. Dar a fost foarte greu pentru ea.

— Sunt convinsă. Mai ales că tatăl ei i-a lăsat pe umeri multe afaceri încurcate, ceea ce face situaţia şi mai dificilă, spuse ea privindu-l în ochi şi pentru o clipă o năpădiră amintirile. Ca şi în cazul nostru, de altfel. Dar acum… Nicos şi cu mine… adică, bănuiesc că sunt însărcinată, adăugă ea, ezitând.

Josh nu lăsă să i se citească nimic pe faţă, numai ochii i se întunecară uşor.

— Serios? Felicitări. Sunt sigur că Nicos este fericit.

— Amândoi suntem. Mi-am dorit întotdeauna acest lucru, adăugă ea, stânjenită. Am ţinut foarte mult la tine. Nu-l mai că asta îmi doream cu disperare.

— Ştiu. Şi n-am niciun resentiment fată de tine.

— Nici n-ai de ce, spuse ea cu resemnare. Tot timpul te doresc. Poate că asta mi-e pedeapsa. Îi zâmbi puţin prea afectuos. Totuşi, el e foarte bun cu mine. Nu-l voi trăda niciodată.

— Asta înseamnă că va fi un om cu adevărat fericit, spuse Josh. Am cunoscut destul pasiunea vulgară şi instinctivă cât am

fost tânăr. Dacă m-aş însura, n-aş putea trăi în acest fel. Fidelitatea trebuie să fie un aspect al căsătoriei.

— Da, zise ea, mângâind paharul cu degetele. E o mare pierdere, adăugă gânditoare. Să dai impresia că vrei şi, de fapt, să nu-ţi doreşti să te căsătoreşti şi să ai o familie.

— Dar sunt însurat, îi reaminti el. Cu afacerile mele.

Ea oftă.

— Da, aşa ai fost mereu. Ai de gând să stai o zi sau mai mult? Nicos şi cu mine nu ne-am făcut niciun plan pentru seara asta.

— Nu, trebuie să mă întorc la Opal Cay. Brad a făcut aici o treabă foarte bună şi nu mai vreau să-i încalc teritoriul. Mi-am făcut apariţia, este suficient. Dacă-l vezi, poţi să-i transmiţi din partea mea.

— Bine, te voi acoperi, spuse ea, chicotind. Apoi zâmbi trist şi ridică paharul. Să ciocnim pentru vremurile apuse.

— Şi pentru fericitul eveniment care se apropie, zise el, ridicând paharul la rândul său. Apoi se auzi un clinchet uşor.

Deoarece erau înconjuraţi de mulţi

membri ai grupului, conversaţia deveni generală. După ce plecă, Josh fu năpădit de amintiri din copilărie, care începură să-l chinuiască. Mama lui fusese frumoasă, la fel ca Terri. Dar, spre deosebire de Terri, ea nu fusese o soţie credincioasă, cum, de altfel, nici tatăl lui nu fusese un soț credincios. Josh se îmbolnăvea când îşi dădea seama că între părinţii lui nu există niciun sentiment adevărat.

Încerca să-şi imagineze cum ar fi dac-ar iubi pe cineva şi persoana respectivă l-ar înşela. Amintirea pe care-o avea despre părinţii lui îl asprea şi-i pustia sufletul.

Apoi se gândi la Amanda. Pe ea nu şi-o putea imagina făcând dragoste cu altcineva în afară de soţul ei, când se va mărita. Amanda îl iubea. Şi el…

Josh mări pasul. Nu voia să se gândească la lucrul acesta.

Pe o altă plajă, la o distanţă de câteva mile de Montego Bay, Brad stătea tolănit la soare lângă chelneriţa cea blondă: plaja era particulară şi aparţinea businessmanului cu care tocmai încheiase o afacere pentru Josh. Corpul lui strălucitor era întins la soare,

complet dezbrăcat, cu excepţia unui şort mic, alb, care nu lăsa să se vadă atâtea detalii cum ar fi dorit partenera lui.

Este foarte bine construit, gândi Barbara, în timp ce-l studia. Părea mai viril decât toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse şi-i devasta simţurile cu trupul lui bronzat aproape peste tot. Nu avea niciun fir de păr pe corp, iar ei îi plăcea tocmai din această cauză, deşi unele femei preferau bărbaţii păroşi.

Barbara îl ţinea în şah de două zile. Brad o aşteptase la ieşirea de la muncă şi o dusese la cele mai bune restaurante, purtându-se foarte frumos cu ea. Fusese într-adevăr bun şi amabil. Şi ea decise că era timpul: i-l răsplătească pentru respectul şi admiraţia pe care el i le arătase.

Barbara se ridică și-și desfăcu rochia albă. Rămase aproape goală, numai cu o pereche de bikini albi, micuţi, de fapt doar un şnur. Lăsă să-i cadă rochia peste pieptul lui.

Ochii lui negri se deschiseră. El zâmbi surprins şi o admiră leneş, când îi văzu sânii mici şi liniile unduitoare ale corpului.

— Foarte, foarte frumos, şopti el cu o voce catifelată, începusem să cred că porţi o

sutană sub uniformă. Fă-te comodă.

— Sper că nu te superi dacă mă dezbrac. În timp ce vorbea, degetele ei desfăceau fără grabă năstureii de la bikini. Îi lăsă să cadă, urmărind cum privirea lui îi mângâie trupul cu vădită admiraţie.

Brad îşi arcui spatele senzual şi interesul pentru ea se materializă treptat, luând o formă evidentă.

— Ai făcut vreodată dragoste sub apă? o întrebă el răguşit, deoarece îi plăcu lipsa ei de inhibiţie, care-l înfometa.

— Încă nu.

— Atunci o lăsăm pentru altă dată. Întinde-te, o îndemnă el.

Fata îşi aşternu rochia lângă el şi se întinse deasupra, privindu-l cu ochii ei albaştri, strălucitori de interes.

— Eşti foarte experimentat, nu-i aşa? îl întrebă ea, amintindu-și felul în care o sărutase cu o seară înainte, în faţa casei ei, când îşi luaseră rămas bun.

— Încerc să devin. Brad se întoarse spre ea şi-i zâmbi.

— Şi eu la fel. Se întoarse către el, mângâindu-i abdomenul musculos. Vrei să

te fac să te relaxezi? şopti cu voce aspră.

Brad se ridică spre ea, cu un zâmbet mâhnit.

Ea îl ațâță, îl mângâie, se jucă, până ce chipul lui deveni rigid. Dar ea cunoştea această reacţie. Ştia foarte multe despre J producerea plăcerii bărbaţilor, chiar dacă ea nu primea în schimb mare lucru. Acum îl dezmierda, zâmbind la auzul gemetelor lui.

— La dracu! exclamă el.

Îşi scoase şortul şi se întoarse spre ea, cu chipul la fel de încordat ca şi trupul puternic şi mlădios. Apoi se opri, aşteptând.

Da, şopti ea.

Veni spre ea, depărtându-i coapsele puternice.

— Aşteaptă, îi spuse încet, când ea se ridică să-l primească. Îşi recuperă portofelul din cutele prosopului şi-l deschise. Scoase ceva din el şi puse respectivul obiect în mâna Barbarei, după care ascunse din nou portmoneul în prosop.

— Ştii ce trebuie să faci cu el, nu-i aşa? o întrebă.

— Da. Cred că ştiu. Dar nu-mi prea place…

— Cu toate astea, cu mine-l vei folosi, spuse el ferm. Nu-mi place să-mi asum riscuri. Niciodată.

Ea protestă scoţând un sunet, dar îl dorea suficient de mult ca să fie ascultătoare. Barbara puse obiectul la locul lui, împingându-l fără milă, ca să-l pedepsească pe Brad, care o făcuse să accepte dorinţa lui.

El râse moale.

— Nu-i rău, murmură, tremurând uşor de plăcere. Arată-mi ce altceva mai ştii să faci.

Ea îşi desfăcu picioarele, aşezându-le în jurul coapselor lui şi urmărindu-i privirile. El îşi apăsă buzele pe abdomenul ci, urcând încet, până ajunse la sâni: începu să-i sugă. În timp ce gâfâia din cauza mişcărilor lui pricepute, mâinile lui îi studiau trupul la fel de profund şi de intim cum şi ea-i cerceta corpul. Brad îi prinse cu dinţii sfârcul tare şi-l mângâie uşor cu limba, în timp ce degetele lui o invadară, excitând-o lent, cu senzualitate, şi făcând-o să scoată un ţipăt de plăcere.

Barbara îşi ridică uşor capul. Era dezlănţuită, tremurând din tot corpul:

picioarele ei îi strângeau coapsele. Brad râse încet.

— Mai vrei? şopti el.

— Da! Da! Acum! Acum! Acum…

Amuţi când el o pătrunse şi-i simţi trupul puternic şi fără milă, care o obsedase de la început. Tremura şi avu orgasm aproape imediat, iar el râse şi o învăţă să scoată sunete noi, precum şi noi feluri de mişcări, noi ritmuri. O sărută pătimaş şi o întinse cu faţa în jos, iar el se aşeză deasupra ei. Când îl simţi, mâinile ei se încleştară pe prosop.

— E bine. Da, e foarte, foarte bine. El se mişca, prinzând-o cu mâinile şi ridicându-i coapsele spre el, în timp ce ritmul de mişcare se acceleră, devenind din ce în ce mai violent, mai adânc. Ea ţipă şi se împinse în spate, scâncind.

Mişcările lui, care-şi amplificau forţa şi profunzimea, îi cuprinseră întregul corp. Mâinile lui îi frământau coapsele, iar ea îşi ţinea dinţii încleştaţi. Brad auzi un zgomot în depărtare, dar în acel moment nu-i mai păsa dacă blestemata asta de lume îi vede şi-i aude, iar ei îi păsa la fel de puţin.

— Repede! izbucni el. Termină. Termină

acum! …

El fu cuprins de convulsii şi gemu puternic, în timp ce coapsele îi tremurau sălbatic. Simţi cum trupul ei se zbate sub el şi o împinse în nisip, din dorinţa de a o poseda cât mai profund, de a se contopi cu ea.

Barbara ţipă. Avu cel mai violent orgasm din viaţa ei. Trupul îi lua foc, tremura, supunându-se lui, iar când Brad încercă să se dea la o parte, ea îl rugă să mai stea.

— Barbara, îi şopti el la ureche.

— Nu încă, gemu ea. Se răsuci sub el, alunecând, avându-l din nou, tremurând şi ridicându-şi coapsele.

— Te rog, te rog, te rog, repetă în ritmul mişcărilor corpului ei, care era satisfăcut, dar încă înfometat, fără voinţă, supus dorinţei de neînvins de a simţi din nou plăcerea sălbatică pe care i-o dăruise.

— Eşti bun. Îngeraş, eşti bun, eşti atât de bun! …

El o sărută, dar de data aceasta cu tandreţe. Coapsele lui, începură din nou să se mişte. Barbara suspină, iar el se simţi j din nou împlinit. Trecuseră câteva

săptămâni bune de când avusese ultima femeie şi ar fi putut să jure că Barbara nu întâlnise până acum un bărbat la fel de priceput ca el. Înainte de a părăsi insula, avea de gând s-o facă fericită, să fie mulţumită că l-a cunoscut. Începu să râdă încetişor când ea se cutremură sub el. Închise ochii. Pentru câteva minute dureroase, dar dulci, se simţi singur pe lume.

Când intrară seara în restaurant, să cineze, Brad se simţea mulţumit.

Primii pe care-i văzură au fost Nicos şi Terri. Ea îl strigă.

— L-ai pierdut pe Josh.

— A fost fratele meu aici? Chipul îi deveni rigid.

— Numai ca să te salute, îi explică Terri, agăţându-se de braţul lui Nicos. A spus că ar fi fost nepoliticos să te lase pe tine să închei afacerea şi el să stea acasă, fără să-l intereseze ce se întâmplă.

Brad se relaxă.

— Deci asta era. Şi de ce-a plecat?

— A făcut doar o vizită scurtă. M-am bucurat să-l revăd. Brad observă privirea ei

nostalgică, dar nu făcu niciun comentariu. De altfel, arăta destul de fericită lângă milionarul grec.

— E foarte drăguţă, remarcă Barbara, când se aşezară la masă şi citiră meniul. Este fosta ta prietenă?

— Nu a mea. Fratele meu se întâlnea uneori cu ea, spuse râzând, fără să-i dezvăluie natura intimă a relaţiei dintre Josh şi Terri.

— Şi bărbatul acela e soţul ei?

— Da. Fratele meu era pierdut după ea, dar se transformă într-un adevărat nebun, cu ochii rătăciţi, când i se vorbeşte de căsătorie.

— Nu ştiu ce să zic, murmură ea. Nici eu n-am chef să mă căsătoresc. Poate mult, mult mai târziu.

— Iubito, zise el, cu căldură, eşti făcută exact după gustul meu.

Capitolul 7

Josh zburase înapoi spre Opal Cay, fericit să descopere că fratele său îşi făcuse mai mult decât datoria. Se temu că Brad ar putea gândi că-l spionează, dar va discuta

cu el mai târziu și-l va lămuri că nu e aşa.

Dar ceea ce-l îngrijora cu adevărat pe Josh era zvonul pe care-l auzise de la afaceriştii cu care stătuse de vorbă la Montego Bay. Unul dintre asociaţii lui Mikapoulis, care era jucător, spusese că l-a văzut de curând pe Brad la cazinoul lui Marc Donner din Las Vegas.

Josh îşi cunoştea fratele – o dată ce începea să joace, nu se mai putea opri, iar ultima oară pierduse foarte mult. Josh îl cunoştea bine şi pe Marc Donner, din spusele unuia dintre directorii săi executivi. Donner era întotdeauna foarte calm când cineva îi rămânea dator, dar avea metode eficiente prin care-şi recupera datoria. Brad nu-i spusese lui Josh că a împrumutat bani sau că are necazuri. Dar, făcând legătura între nişte vorbe scăpate de Brad, Josh realiză o imagine nu foarte plăcută.

Dacă era adevărat – faptul că Brad era ameninţat de Donner –, atunci de ce nu-i ceruse ajutorul? Ştia că Josh nu l-ar fi ajutat? Dacă i-ar fi plătit cauţiunea, Brad s-ar întors imediat la cazino. Ar fi trebuit să nu i-o plătească. Dar putea oare să rişte,

lăsându-l la discreţia unui interminabil proces?

Nu putea face nimic până când Brad nu-i mărturisea în ce situaţie se află, dacă exista o asemenea situaţie. Prea multe complicaţii, gândi Josh, îngrijorat, trăgând un fum din trabuc, înainte de moartea lui Harrison Todd, singura lui grijă majoră fusese achiziţionarea unui nou proiect în Insulele Bahamas şi încheierea înţelegerii cu Orientul Mijlociu. Acum avea pe cap încurcăturile financiare pe care i le lăsase Harrison şi suferinţa că şi-a pierdut partenerul de afaceri, care era, de fapt şi prietenul său. Prezenţa Amandei îi răscolise gânduri şi sentimente pe care prefera să le ţină ascunse şi era posibil ca Brad să fie în pericol de a fi zdrobit de datoriile făcute la jocurile de noroc. Se amuza de unul singur, cu umor negru, imaginându-şi că se aruncă în gura unui rechin. Dar nici rechinul nu l-ar mânca, ci l-ar scuipa imediat, scârbit de gustul oribil de tutun – iată o scuză grozavă pentru faptul că nu voia să se lase de fumat, se gândi Josh. O să declare acest lucru la următoarea şedinţă a consiliului director.

Totuşi, va trebui să renunţe la fumat, doar de asta o rugase pe Dina să-l înscrie la seminarul special.

Desigur, nu era chiar dependent de fumat, numai că simţea nevoia să facă ceva cu mâinile, mai ales în timpul şedinţelor cu directorii, care, cei mai mulţi, erau fumători pasionaţi. Şi un bărbat care fumează face pozã bună.

Gustă din băutură, plimbându-se în atmosfera tropicală a golfului. În jurul lui era numai iasomie şi plante exotice, care înfloriseră într-o splendoare împărătească. De obicei, savura parfumul lor minunat, dar acum era prea preocupat ca să-i mai dea atenție. Intră în casă. Amanda nu coborâse încă pentru cină; probabil că-şi făcea bagajul pentru călătoria de mâine. Cu siguranţă că îi va fi dor de ea, dar n-avea nicio posibilitate s-o reţină. Munca o va ajuta să nu se mai gândească la el.

Faxul pe care-l primise de la Ward Johnson era încă pe birou. Îl studie din nou, strângând din buze. Totul părea în regulă. Dar Amanda îi spusese că, deşi pe hârtie situaţia era bună, activitatea era departe de

a fi eficientă. Iar Josh o credea. Johnson ar fi avut toate motivele să modifice cifrele în favoarea lui şi, într-adevăr, existau pe hârtie câteva intrări dubioase.

Se auzi un ciocănit în uşă. Era Amanda, îmbrăcată în blugi şi cu un tricou mulat, galben, cu părul prins într-un coc. Părea tânără şi bătăioasă.

— Dacă eşti gata, îi spun Mimei să servească masa.

Amanda dădu să iasă, dar el zise brusc:

— Rămâi şi închide usa.

Ea nu prea dorea să rămână singură cu el, după ce de dimineaţă îşi trădase sentimentele. Dar gândindu-se că este o prostie să-şi dezvăluie emoţiile, îl ascultă şi se întoarse spre el, stând rezemată de uşă şi cu mâinile la spate.

— Ce s-a-ntâmplat?

Josh se urcă pe marginea biroului.

— Johnson mi-a trimis prin fax ultima situaţie financiară a ziarului. Afacerea pare solvabilă.

Ea zâmbi răutăcios, cu o urmă din vechiul ei simt al umorului.

— De la distantă şi o rată sălbatică

seamănă cu un pescăruş. De doi ani n-a modificat tarifele.

— Dar cifrele indică faptul că a făcut-o.

Amanda deveni serioasă.

— Trebuie să fie o modificare recentă.

El aprobă din cap.

— Foarte recentă. Să zicem, în ultimele câteva ore, acceptă Josh, amuzându-se de uimirea ei. Ţi-am spus că sunt în stare să citesc o foaie de hârtie. Recunosc imediat cifrele falsificate, continuă, încrucişându-şi braţele peste piept. Dacă vrei, poţi să-ţi încerci norocul şi să pui singură lucrurile la punct. Iar dacă va încerca să te împiedice sau te va ameninţa că te dă afară, aminteşte-i cine eşti de fapt. Există multe metode de a-i învinge pe retrograzi, Amanda, dacă ştii să-ţi foloseşti mintea. Nu trebuie să treci la confruntări directe.

— Iată că am învăţat ceva de la tine, aprobă ea, râzând încântată.

— Şi mai e ceva, spuse el, cu ochii micşoraţi, severi. Ţi-a mărturisit cumva fratele meu că este dator până-n gât proprietarului cazinoului din Las Vegas?

Ea se încruntă.

— Nu. Dar e-adevărat?

— Cred că da. El nu mi-a cerut nimic şi nici nu cred c-o va face. Dacă ţi-a spus ţie, aş vrea să ştiu. Continui să cred că are nevoie de cineva care să-l sfătuiască, iar eu n-am de gând să-l arunc în gura lupilor. Oricare-ar fi slăbiciunile lui, este totuşi fratele meu.

— Ştiu asta. Şi cred că şi Brad ştie.

— Jocurile de noroc sunt ca o boală. Şi dacă îi voi achita mereu datoriile, nu va renunţa niciodată. Tare-aş vrea să ştiu cum se poate vindeca.

— Brad te invidiază câteodată, îi mărturisi ea. Este isteț şi poate cuceri pe oricine, dar nu e ca tine.

— Noi doi am crescut în medii total diferite, replică Josh, privindu-şi trabucul. Eu n-am avut pe cine să iubesc. Mama mea zbura din floare-n floare şi tata făcea aproape la fel. Pe mine m-au trimis la şcoala militară, iar pe Brad l-au dat în grija guvernantelor.

— Pe care Brad le seducea, în timpul adolescenţei lui, spuse ea, cu asprime.

Josh nu zâmbi. Ochii lui întunecaţi erau

serioși.

— Apoi l-au trimis la liceu, unde cucerea numai fetele de vârsta lui. Tu cum de-ai scăpat?

— Nu intram în raza lui de acţiune. Chiar Brad mi-a spus odată că eu sunt singura cu care poate discuta despre femeile lui, râse Amanda.

Josh băgă o mână în buzunarul pantalonilor şi trase un fum din trabuc. Instalaţia de aer condiţionat din cameră avea un sistem de filtrare puternic, care costase foarte mult, şi care elimina imediat fumul înţepător. Josh îşi accepta viciul, dar nu voia să forţeze pe nimeni să devină fumător pasiv.

— De ce fumezi? îl întrebă ea deodată.

— Nu ştiu, dădu el din umeri. Poate ca să nu mănânc prea mult.

— Dar nu te vei îngrăşa niciodată, pentru că eşti mult prea ocupat.

— Vrei să spui că mă macin în interior, nu?

Ochii ei, de un verde-palid, îi luminară chipul.

— Sper că nu vrei să te sinucizi cu atâta

muncă. N-ai pe nimeni lângă tine, care să te îngrijească dacă te îmbolnăveşti, dacă te prăbuşeşti. Brad vine foarte rar aici. Ted este un om foarte bun, dar se lasă intimidat de personalitatea ta.

— Dar tu ai veni să stai atunci cu mine? Să-mi mângâi fruntea aprinsă de febră şi să mă hrăneşti cu linguriţa?

Chipul ei se întunecă.

— Sigur, altfel de ce-ar mai exista prietenii pe lume? Amanda se întoarse şi puse mâna pe clanţă.

— Şi eu aş face asta pentru tine, zise el, repede, cu faţa tristă. Aş face orice pentru tine, Amanda.

Ochii ei aproape că se închiseră.

— Orice, numai să nu mă apropii de tine, şopti ea.

Cu un oftat, el se întoarse cu fata la birou și-și încleștă degetele de marginea lui, până se albiră. Rămase aşa. După un minut, auzi cum uşa se deschide şi se închide la loc. Zgomotul îi răsună multă vreme în urechi.

În ciuda despărţirii destul de reci, Amanda fu veselă şi plăcută la ultima lor cină comună, pregătită de Harriet. Apăru şi Brad

la desert, elegant şi obosit.

Josh cunoştea această privire, dar nu făcu niciun comentariu. Viaţa intimă a lui Brad şi modul în care şi-o organiza era treaba lui. Josh îşi răsfăţase deja prea mult frăţiorul. Era timpul să se dea la o parte şi să vadă dacă Brad se poate descurca singur.

— Vrei desert? se oferi Amanda.

— Nu, mulţumesc. Am mâncat în Jamaica înainte de plecare. M-am întâlnit cu Terri, adăugă el, privind la Josh şi neobservând chipul Amandei, care se întristă când auzi această veste pe care Josh nu i-o dăduse. Mi-a mai spus că ai trecut pe-acolo să strângi câteva mâini. Cum m-am descurcat, sefu'?

— Am să-ţi adaug un premiu în cecul de luna viitoare, chicoti Josh. Sunt mândru de tine.

Brad încercă să nu pară prea încântat.

— Mulţumesc. Cred c-am să beau şi eu o cafea totuşi.

Harriet!

După ce mâncară, Josh fu chemat la telefon, aşa cum se întâmpla în fiecare seară. Brad şi Amanda ieşiră pe verandă şi

se aşezară pe scaunele de răchită, ascultând zgomotele nopţii. Vântul era aici mai rece, dar plăcut şi liniştitor.

— Am aflat că ai încheiat afacerea, începu ea.

— Cea pentru care am plecat şi altele pe lângă, spuse el, cu un aer şmecher. Mă bucur foarte mult că fratele meu e, în sfârşit, mândru de mine. Dumnezeu ştie cât de greu e să-l mulţumeşti; Brad privi spre Amanda. Dacă te-ai hotărât să pleci mâine acasă, merg şi eu cu tine. Nu mai vreau să-l las pe Frederick Karlan să-mi conducă departamentul, pentru că s-a-nfipt acolo şi, până la urmă, s-ar putea să rămân fără slujbă. Este deosebit de ambiţios acest Karlan.

— Tu eşti de neînlocuit şi asta spune toată lumea, zise ea, prompt.

El se întinse şi căscă; nu dormise prea mult în ultimul timp. Îi promisese Barbarei că o va suna când va mai veni în Jamaica şi chiar avea de gând s-o facă. Ea reprezenta o micuţă şi foarte plăcută distracţie.

— Brad, pot să te-ntreb ceva?

— Desigur. Ce?

— Ai cumva vreun necaz?

El ezită, dar numai câteva clipe, apoi recunoscu:

— Da. Îşi încrucişă mâinile pe genunchi şi se aplecă în faţă. Dar premiul pe care mi l-a promis Josh mă, va ajuta. Şi voi reuşi ceva, adăugă el. Nu-ţi pot spune mai mult.

— Tu şi Josh, cu secretele voastre, mormăi ea cu tristeţe-n glas. Toată lumea are secrete…

— Chiar şi tu?

Da, avea şi ea, dar Josh cunoştea acum secretul ei. Ştia exact ce simte pentru el, dar nu voia s-o lase să-l iubească. Complexul de inferioritate de care suferea o făcea să creadă că el n-o dorea fiindcă nu era frumoasă sau destul de senzuală sau talentată. Sau poate că tot amintirea lui Terri era de vină. El nu dorise să se căsătorească cu Terri, chiar dacă o iubise atât de mult. Amanda nu se putea abţine să nu se gândească dacă nu cumva Josh avea un secret dureros, care-l făcea să se ferească de mariaj. Poate era ceva legat de copilăria lui…

— Tatăl vostru se purta urât cu tine şi cu

Josh?

— Era mai degrabă distant. Nu era nici foarte comunicativ, nici foarte afectuos. Dar Josh suferea din cauza asta mult mai puţin decât mine. Lui i-a plăcut întotdeauna singurătatea. Şi nimeni nu făcea ceva pentru el, decât dacă primea bani în schimb.

Ea tresări la vorbele lui Brad. Cel puţin Josh era convins că ei nu i-ar fi trebuit niciodată banii lui.

— Femeile l-ar iubi oricum, spuse el rece.

— Da, e foarte atrăgător, aprobă Amanda.

— Terri, împreună cu soţul ei, vor veni să stea la noi săptămâna viitoare, zise Brad, absent. El îi invitase şi Terri acceptase. Încă nu-i spusese lui Josh şi nici nu ştia ce se petrecuse în lipsa lui între Josh şi Amanda.

— Sper din toată inima că Josh nu se va implica într-un triunghi conjugal, când e în joc o afacere de un milion de dolari cu bogătaşul ăsta grec cu care s-a măritat Terri. Ştiu că Josh încă o doreşte, dar grecii sunt foarte posesivi şi răzbunători. Terri părea tristă când vorbea despre Josh. Măritată sau nu, e tot cu gândul la el.

Spera că nu făcuse o gafă prea mare, invitându-i fără permisiunea lui Josh, căruia avea de gând să-i spună mai târziu.

Pe Amanda o surprinseseră cuvintele lui Brad, deoarece Josh nu-i pomenise nici de Terri, nici de soţul ei. Poate din această cauză nu-i prea pasă lui că ea se întoarce la San Antonio. Poate că motivele pentru care o respinsese nu aveau legătură cu ea, ci Josh se comportase aşa din cauza lui Terri. Poate că o mai iubea încă, chiar şi după atâta timp.

Acum totul avea o explicaţie. Amanda nu-şi imaginase niciodată că ar putea să se lase atinsă de altcineva în afară de Josh. Este posibil ca şi Josh să aibă aceleaşi sentimente faţă de Terri şi atunci atitudinea lui era de înţeles.

Amandei i se făcu rău.

— Eşti foarte tăcută.

— Mă gândeam la ce m-aşteaptă luni la slujbă, spuse ea, simulând o satisfacţie pe care n-o simţea. Vreau să fac unele mici schimbări pe-acolo, în locul ăla demodat, să văd ce se-ntâmplă. Brad, băiatule, simt că am toate şansele să devin o nouă lady Astor

a presei.

— Îţi doresc multă putere, răspunse repede Brad. Înscrie-mă pe lista invitaţilor, când vei primi funcţia de preşedinte. De-abia aştept.

— Preşedinta Todd. Nu sună urât deloc, aprobă ea, aplecându-se spre el. Dar, dacă mă mărit, nu-i aşa că soţului meu nu-i va conveni deloc să vină îmbrăcat în frac la toate recepţiile?

El izbucni în râs. Amanda reuşea întotdeauna să-l înveselească.

— Mai întâi trebuie să te măriţi.

— Eu, nu! N-aș face asta nici ca să obţin controlul ziarului.

— Ai dreptate, spuse Brad încet, ca pentru sine. Ai prelua conducerea imediat dacă te-ai mărita, nu-i aşa?

— Patruzeci şi nouă la sută cu siguranţă, replică ea. Dar peste doi ani împlinesc douăzeci şi cinci. Pot supravieţui aşa până atunci.

Brad nu mai scoase un cuvânt. Ochii i se îngustară şi privi cu mai multă atenţie la Amanda, pe care o cunoştea dintotdeauna. N-avea nicio îndoială că ea va reuşi într-un

fel sau altul şi într-o zi va conduce ziarul şi tipografia mai eficient ca oricine. Cine s-ar căsători cu ea n-ar câştiga numai o soţie devotată, ci şi o avere frumuşică.

Când se întâlni din nou cu Josh, Amanda mergea spre dormitorul ei. Josh şi Brad stătuseră multă vreme închişi în birou şi pe urmă Brad plecase în sufragerie să se uite la un film.

Amanda se opri în faţa scărilor, aruncându-i lui Josh o privire acuzatoare.

— Nu mi-ai spus că Terri urmează să sosească aici.

Ochii lui deveniră reci.

Aşadar Brad îi spusese. De fapt n-ar fi avut niciun motiv să n-o facă, din moment ce nu era la curent cu evenimentele întâmplate aici în lipsa lui.

— N-am crezut că te interesează, spuse el calm şi arogant. Eu însumi am aflat vestea acum câteva minute; pe de altă parte, Terri nu este problema ta. Josh aştepta efectul cuvintelor lui. Când văzu că furia izbucnise în ochii ei verzi, se întoarse, adăugând:

— Mâine dimineaţă îţi pun avionul la dispoziţie. Poţi pleca la orice oră doreşti.

Era hotărât să închidă subiectul. Amanda îşi dădu seama de asta după cum îşi ţinea umerii largi. Era inflexibil şi totodată o avea pe Terri în faţa ochilor. Acesta era motivul pentru care n-o voia pe Amanda. Dar ea suferea atât de mult de când aflase…

— Credeam că Terri s-a măritat, spuse ea printre dinţii încleştaţi.

El o privi, amuzându-se pe ascuns.

— Şi ce dacă? întrebă el, prefăcându-se că nu-i observă durerea. Stătea cu mâinile încleştate în buzunare, reuşind chiar să zâmbească batjocoritor. Dezgustul faţă de imoralitatea lui i se citea Amandei pe chip, dar Josh nu avu niciun fel de reacţie vizibilă, cu excepţia faptului că-i tremura uşor mandibula.

— Înţeleg.

El se întoarse cu o nonşalantă forțată, zicând:

— Acum am de dat nişte telefoane. Ne vedem mâine dimineaţă.

— Sigur.

Amanda nu vedea treptele în timp ce urca scara. Moartea tatălui o copleşise de

durere, deşi el n-o iubise şi nu avusese nevoie de ea. Josh n-o voia nici el. Oare o va dori cineva vreodată? întotdeauna se simţise cea mai neînsemnată fiinţă de pe pământ, dar niciodată nu fusese rănită atât de rău ca acum.

Am reuşit! îşi spuse Josh. O făcuse să creadă că Terri încă făcea parte din viaţa lui: acum Amanda va pleca fără niciun protest. Era prea mândră ca să facă altfel. Dar Josh nu simţea nicio satisfacţie.

Amanda se va întoarce la San Antonio, iar el va redeveni stăpân pe sine. Viaţa lui se va normaliza şi a ei la fel. Într-o zi vor reînnoda vechea prietenie şi totul va fi ca înainte. Intră în biroul lui şi închise uşa, gândindu-se că se minte conştient pe sine însuşi.

În dimineaţa următoare, Amanda apăru îmbrăcată într-un costum de mătase de culoare albastru-pal. Amanda considera că mătasea este cel mai potrivit material pentru climatul tropical, deoarece este foarte răcoroasă. Dar e foarte potrivită şi într-un climat rece; este călduroasă şi dă impresia că respiră, ca şi pielea. Are un singur defect: se şifonează prea uşor.

Amanda îşi pieptănă părul şi-şi corectă machiajul înainte de a-şi lua geanta şi coborî.

— Sunt gata de plecare, îl anunţă ea pe Josh.

El se întoarse de pe balcon, unde stătea. Brad aranja bagajele în şalupă. Josh se bucura că merge şi Brad, să-i mai ridice Amandei moralul, că de al lui nu prea avea cine să se ocupe. Inima lui se afla acum la picioarele ei, pe podea, dar ea habar n-avea de asta.

— Ai destui bani? o întrebă rece.

Amanda fu uimită de vocea lui. Vorbea ca şi cum ar fi detestat-o.

— Am destui, răspunse. Şi mai am şi cartea de credit la mine.

Amanda îşi închise geanta şi zâmbi forţat, adăugând:

— Mulţumesc din nou pentru tot...

— N-ai pentru ce, răspunse el scurt, privind la uşă, unde apăru capul lui Brad pentru câteva secunde.

— Avionul este pregătit şi ne aşteaptă. Hai, vino, păsărică, glumi Brad.

— Vin imediat, răspunse ea.

— Te văd la-ntoarcere, Josh, adăugă Brad şi dispăru.

Josh nu vorbea cu el. Cu o noapte înainte încercase să-l facă să mărturisească ce avea pe suflet, dar Brad zâmbise tot timpul, spunând că n-are nimic de spus. Josh avea impresia că toată lumea îl părăseşte. Dar dacă aşa dorea Brad... De fapt, Brad nu prea avea de ales.

Se uită la Amanda, care era tăcută şi resemnată. Era ca şi cum şi-ar lua rămas bun pentru totdeauna. Josh simţea la fel şi poate că şi ea: văzu durerea oglindită în ochii ei verzi, catifelaţi, plini de dorinţă, care-l căutau.

— Chiar trebuie să te uiţi aşa la mine? o întrebă el, aspru.

— Cum mă uit, Josh? şopti ea, văzând că a reuşit să-l impresioneze şi felicitându-se pentru acest succes.

Josh oftă adânc şi buzele i se subțiară.

— La dracu' Amanda! exclamă el, respirând cu greutate.

Voinţa lui era pierdută în faţa unei asemenea priviri. Cu o mişcare delicată o prinse de mână, împingând-o fără nicio

vorbă în biroul lui şi trântind usa; ochii lui albaştri străluceau de emoţie. Nu se mai putea controla. Amanda zâmbi plină de încântare, iar bunele lui intenţii de până acum pieriră ca un fum.

Josh o împinse în uşa masivă din lemn de mahon, folosindu-se de trupul lui puternic şi, tocmai când ea se gândea că i se va şifona cumplit costumul, el se aplecă şi îşi uni gura cu buzele ei.

Un val de plăcere incandescentă o cuprinse în aceeaşi clipă. Gemu, abandonându-se total şi dureros, începând să se mişte sub apăsarea lui dură, ondulându-şi coapsele lent, cu sânii striviţi de pieptul lui larg.

— Da, mă vrei, şopti ea, agăţându-se de gâtul lui. Ştiu că mă vrei...

El îi apăsă din nou buzele cu gura, savurând-o expert, până când ea începu să geamă şi să tremure, abia mai ţinându-se pe picioare. Îi prinse coapsele cu mâinile, trăgând-o ritmic spre el şi făcând-o astfel să simtă durerea şi căldura penisului său în erecţie.

Amanda îi venea şi ea în întâmpinare şi

trecu mult timp până când el îşi ridică capul şi privi în ochii ei năuciţi. Josh îşi blestema slăbiciunea. Nu putea face acest lucru, nu avea niciun drept. Expresia feţei lui se înăspri brusc.

— Şi după toate astea tu vrei să-mi spui că o mai doreşti pe Terri? şopti ea printre buzele pline. Ce-ţi oferă ea mai mult decât ţi-aş putea oferi eu?

Terri. La auzul acestui nume, lui Josh îi reveni judecata lui echilibrată.

Se îndepărtă de Amanda şi trăsăturile îi îngheţară când zări în ochii verzi ai Amandei expresia triumfului.

— Libertate! răspunse el, cu privirea strălucitoare. Terri nu se aştepta să mă ia de bărbat după câteva ore petrecute împreună în pat.

— Dar eu ţi-aş da mai mult, spuse ea, hotărâtă.

Ochii lui se micşorară.

— Ce faci, Amanda, te târguieşti cu mine? Sau, poate, adăugă el ironic, o faci ca să poţi prelua ziarul?

Ea izbucni plină de mânie.

— Asta a fost o glumă proastă, Josh.

El îşi trecu mâna prin părul blond şi des.

— Hai, acum începi. Spune-mi că nu eşti aşa, continuă el pe acelaşi ton. Spune-mi că vrei să câştigi numai inima mea şi nu vrei şi puterea, banii şi faima. Spune-mi că n-ai face nimic pentru a obţine controlul asupra ziarului mamei tale.

Ea îşi ridică braţele. Pentru un minut crezuse că a învins.

Dar bărbatul de fier reapăruse.

— Pentru numele lui Dumnezeu, te-ai scrântit sau ce ai? Ştii foarte bine că nu sunt meschină!

— De ani de zile văd femei care-şi pun şi trupul la bătaie pentru interesele lor, spuse el cu un cinism grosolan. Multe câştigă astfel diamantele şi blănurile pe care le poartă. Dar Terri, adăugă el, minţind cu bună ştiinţă, doreşte numai corpul meu, din moment ce are milioanele lui Mikapoulis.

Ochii ei aruncau săgeţi. Ar fi vrut să-l strângă de gât, dar asta nu era o soluţie.

— Îţi doresc să te bucuri de ea, şopti Amanda, cu dinţii încleştaţi.

— M-am bucurat deja, ricană el. Şi-am s-o mai fac. Pentru că între noi doi nu există

nicio problemă care trebuie rezolvată.

Amanda avu nevoie de toată demnitatea ei şi de toată stăpânirea ca să nu-l pocnească peste zâmbetul batjocoritor care i se lăţise pe chipul atrăgător.

— Iar între noi doi există probleme, zise ea.

— Bineînţeles, spuse Josh plictisit. Acum suntem parteneri de afaceri, ceea ce pune relaţia noastră într-o lumină nouă. Peste doi ani vei deţine patruzeci şi nouă la sută din acţiunile ziarului. În acel moment va trebui să le meriţi. Până atunci, Ward Johnson este la conducere.

— Nu este ziarul lui Ward Johnson, ci al meu. Este moştenire de la mama mea! ţipă ea, dar îşi dădu seama că această atitudine n-o poate ajuta şi încercă să se controleze. Eu nu ştiu ce-ai vorbit tu cu Ward Johnson, dar ştiu că el pierde banii printre degete. Şi-am să-ţi demonstrez asta, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l voi face în viaţa mea.

— Chiar te rog! se arătă el de acord.

Se ridică în picioare, stătu dreaptă şi spuse plină de mândrie:

— Am s-o fac! Şi de-acum înainte, aşa cum

vrei şi tu, între noi doi nu va mai fi decât această afacere. Doar asta. Nicio remarcă personală, nicio întâlnire personală. Şi am să-ți iau ziarul dacă nu eşti atent!

Ochii lui deveniră negri şi reci ca gheaţa:

— Nu-ți face din mine un duşman dacă nu este absolut necesar, spuse cu o uşoară ameninţare în voce.

Ea îngheţă când se gândi la acest lucru.

— N-aş îndrăzni, râse ea trist. De fapt, depinde numai de tine ca să-mi menţii moştenirea solvabilă până când o voi primi, nu-i aşa?

El nu zise nimic şi după câteva clipe se întoarse.

— La revedere, Amanda, spuse, în vocea lui simţindu-se mânia, amestecată cu frustrare şi cu multă pasiune.

Ea se întoarse să deschidă uşa şi mâna îi tremură pe clanţă.

— Amanda!

Ea tresări, auzind chemarea lui.

— Ce este? întrebă ea, fără să-l privească.

Josh făcu o mică pauză.

— Sună-mă când sosești la San Antonio. Vreau să ştiu dacă ai ajuns cu bine acasă.

— Îţi pasă? întrebă ea cu voce înţepată.

— Îmi pasă… Pentru o clipă păru violent, având un aer neobişnuit, care i se citea în ochi, în expresia feţei. Dar nu-şi putu da seama ce se petrece cu el şi Josh se întoarse înainte ca Amanda să-l poată studia mai bine.

Mai privi o dată la Josh, care stătea cu spatele la ea, apoi închise ochii pentru câteva clipe.

— La revedere, Josh, mai spuse ea.

El nu mai scoase niciun cuvânt.

Drumul până la şalupă i se păru cel mai lung din viaţa ei. Sufletul îi era plin de dezamăgire.

Cel puţin, bine că avea o slujbă sigură şi speranţa că va moşteni ceva bani. Mulţi oameni n-aveau nici atât.

Se strădui să nu se mai gândească la Terri, care poate aştepta nerăbdătoare să sară în patul lui Josh, cu toate că era măritată. Dacă ar afla că aşa s-a-ntâmplat, Amanda ar plânge. Dar nu avea voie să plângă. Nu putea lăsa să i se vadă nici cea mai mică slăbiciune. Trebuia să fie tare.

Josh aşteptă să audă zgomotul şalupei

îndepărtându-se şi numai atunci ridică perdeaua şi se uită pe fereastră. Mâna sa mare se crispă pe ţesătura moale şi transparentă, în timp ce şalupa se pierdea în zare, devenind din ce în ce mai mică. Josh fu cuprins de o adevărată angoasă.

— Amanda, şopti el. Vocea lui suna ca şi cum un cuţit i-ar fi străpuns inima. Amanda plecase. El rămăsese singur, mai singur ca niciodată. Şi dacă avea să afle că bănuielile sale sunt întemeiate, va rămâne singur toată viaţa.

Capitolul 8

Când Amanda coborî din avionul lui Josh, găsi atmosfera din San Antonio înăbuşitoare şi umedă. Purta acelaşi costum albastru cu care se îmbrăcase de dimineaţă, dar acum era mult mai şifonat, deoarece stătuse pe scaunul avionului câteva ore bune. Inexplicabilul val de pasiune care-l cuprinsese pe Josh înainte de plecarea ei contribuise, de asemenea, la aceasta. Amanda nu reuşea să pună semnul egal între înfometarea lui disperată şi comportarea contrară care îi urmase şi nici

nu înţelegea de ce Josh ţinuse neapărat să aducă vorba de Terri. El nu obişnuia să rănească oamenii. Amanda avea un sentiment adânc de irosire.

După ce-şi luă un călduros rămas bun de la Brad, păşi pe unul din coridoarele aeroportului. Aici o aştepta Mirri, care sări de pe scaun şi îşi îmbrăţişă prietena cu entuziasm, urându-i bun venit.

— Am crezut că mor fără tine! exclamă ea, când se îndreptau spre parcare, cu palmierii strălucind în soare deasupra capetelor lor. Am parcat pe-aici pe undeva. Vino repede, să nu ne apuce ploaia. A plouat toată săptămâna, de-abia s-a oprit, au fost şi inundaţii… Nu, nu în zona ta, adăugă, zâmbind, când văzu privirea speriată a Amandei.

— Asta mi-ar mai fi lipsit acum, când sunt atât de supărată, spuse Amanda cu tristeţe. Va trebui să mă lupt cu Josh pentru fiecare bucăţică de tipografie. El deţine şi acum controlul total şi mie nu-mi rămâne nimic de făcut, deocamdată. Şi nici nu ne mai putem împărţi atribuţiile, pentru că s-a terminat totul între mine şi Josh. Singura şansă

pentru a putea prelua controlul până când împlinesc douăzeci şi cinci de ani este să mă mărit sau să dovedesc că tata era nebun, spuse ea, oftând. Dar el nu era nebun, iar eu nu vreau să mă mărit.

Mirri fluieră.

— Auzi, tu tot timpul cât ai stat la Opal Cav te-ai certat cu Josh?

— Nu chiar tot, dar o mare parte da, mormăi ea, trăgând adânc aer în piept. Tu ce faci?

— Ca de obicei. Sunt frumoasă şi nimeni nu mă apreciază. Cum era la Opal Cay?

— Câteodată era foarte relaxant, spuse Amanda, sperând că nu se va observa pe chipul ei că încearcă să joace teatru» Josh era foarte ocupat cu afacerile, ca de obicei, dar Brad mi-a ţinut companie câteva zile. A venit şi acum cu mine, dar a trebuit să meargă în câteva locuri înainte de a ajunge acasă. De-asta te-am sunat din Nassau şi te-am rugat să mă aştepţi. Sper că nu vei avea necazuri cu şeful tău din cauza mea.

— Nici vorbă. El sărută pământul pe care calc, zise Mirri, cu umor sec. De-acum înainte o să-mi cadă la picioare în fiecare zi,

rugându-mă să-l bag în seamă.

— Ce proiect interesant, murmură Amanda. Deci tu şi taciturnul de Nelson Stuart sunteţi încă împreună?

Mirri ridică din umeri.

— Chiar dacă m-ar arde pe rug, este ultima persoană cu care-aş dansa în ploaie.

— Poate că de fapt ascunde o pasiune tainică pentru tine, îndrăzni Amanda să presupună, când urcau în maşină. Doar nu se întâlnește cu nimeni, nu-i aşa?

— De când lucrez eu în biroul ăla nu, răspunse Mim. Unii colegi se uită ciudat la el, dar el nu-i bagă în seamă nici pe bărbaţi, aşa că sunt sigură că n-a apucat-o pe căi greşite.

Poate are el o suferinţă în inimă.

— E posibil.

— Asta dacă are inimă, adăugă Mirri.

Dar Mirri ar fi fost foarte surprinsă dacă l-ar fi văzut pe remarcabilul Nelson Stuart la aeroport, stând lângă maşina lui şi urmărind-o. Venise până aici să aştepte un agent şi nu s-ar fi gândit niciodată că Mirri l-a minţit când i-a spus că vrea să stea lângă bunica ei, care era bolnavă, internată în

spital. Îşi încruntă sprâncenele, gândindu-se că-i va face mare scandal pentru faptul că l-a minţit. Ura minciuna şi subterfugiile, mai ales la femei. Pe de altă parte, dacă i-ar fi spus adevărul, l-ar fi ajutat să economisească timpul preţios pe care-l pierduse venind să-şi aştepte musafirul la aeroport.

Totuşi, agentul care sosea în vizită, Fletcher Cobb, era un bărbat neînsurat, cu reputaţie de afemeiat înrăit şi Stuart nu şi-ar fi iertat niciodată dacă ar fi aruncat-o pe Mirri în braţele lui. Se uită curios după ea, urmărind-o cu ochii lui negri până ce ea se urcă în maşină. Mirri era atât de vaporoasă, încât îl făcea să se gândească la curcubee şi la fluturaşi. Nimeni nu şi-ar imagina asta, reflectă el, dar în viaţă totul e posibil.

N-avea timp pentru curcubeie, fluturi sau femei. Munca înainte de toate!

Dar, de câte ori avea timp, se gândea la Mirri. I se părea stupid din partea lui. Începu să râdă de propria lui nebunie. Poate că această colaboratoare a lui, cu părul roşu, avea mai multe crestături pe piciorul patului ei decât toţi bărbaţii care lucrau în

biroul ei. Cunoştea el genul acesta de femei. Dar cu atât mai puţin înţelegea de ce totuşi se uita după ea din când în când, fără să se poată controla.

Porni spre intrarea în aeroport. Pentru un observator oarecare, Stuart părea un bărbat care nu cunoaşte semnificaţia cuvântului tandreţe. Adevărul era că nu avusese niciodată ocazia să afle. Nelson Stuart nu era un bărbat frivol.

În maşină, Mirri flecărea despre serviciu şi despre noul concert din centrul civic, în timp ce gândurile Amandei se întorseseră la Josh şi la modul în care se despărţiseră.

— Când începi lucrul? întrebă Mirri.

— Mâine. Asta-mi aminteşte să te-ntreb cum ai reuşit să fugi să te întâlneşti cu mine? Ţi-ai mituit unul dintre colegii de birou să te lase să pleci?

— Cum să mituieşti un agent special? Sunt şocată de ceea ce spui.

— Termină!

— I-am spus domnului Stuart că trebuie să merg la spital să-mi vizitez bunica bolnavă.

— Dar bunica ta a murit de cincisprezece ani.

— El nu ştie. De fapt, nu ştie despre mine absolut nimic.

— Ar fi trebuit să-i spui adevărul.

— Dacă-i spuneam adevărul, acum eram în biroul meu, răspunzând la telefoane şi bătând la maşină dosare de arestare şi rapoarte.

— Dar eu aş fi putut să iau un taxi.

— Termină cu prostiile, spuse Mirri blând şi zâmbi. Eşti într-o dispoziţie proastă şi ai nevoie de mine. Dumnezeu ştie că Nelson nu va avea niciodată nevoie de mine. Oricum, n-am făcut mare lucru. Şi el nu va afla nimic.

Această fericită ignoranţă dură doar până când Mirri o lăsă pe prietena ei la căsuţa cu două dormitoare de lângă vila de două etaje, din cărămidă roşie, în care crescuse Amanda. Fetele stabiliră să se întâlnească la ora şase, să cineze împreună. Apoi Mirri se întoarse la serviciu, unde îl găsi pe Nelson Stuart furios, căţărat pe marginea biroului ei, aşteptând-o.

Mirri se gândi că este uimitor faptul că acest bărbat rece, deprimant şi melancolic poate fi atrăgător în acelaşi timp. Până

acum nu întâlnise niciun bărbat care s-o intereseze în acest fel ciudat. De fapt, unica ei experienţă fusese traumatică şi o făcuse să se teamă de toţi bărbaţii din lume. Dar Nelson Stuart era înalt şi puternic, cu chipul unui ţărănoi şi cu alura unui rege. Avea o eleganţă regală, care se potrivea foarte bine cu fireasca duritate a caracterului său.

Lui Mirri îi venea să se arunce în braţele lui şi să-i povestească trista întâmplare a vieţii ei. Dar s-ar fi făcut de râs. Putea citi în ochii lui pagini întregi cu privire la părerea pe care o avea despre caracterul ei. De când se cunoşteau, nu fusese de acord cu nicio acţiune a sa. Această condamnare oarbă o îndepărta de el şi o îndemna să i se opună. Faptul că-l punea la punct era un fel de autoapărare; el credea că Mirri îl găseşte amuzant, dar adevărul era că ea îl găsea devastator.

— Sper că bunica ta bolnavă se simte mai bine, o întâmpină el când Mirri se apropie de birou, ţinându-şi poşeta în faţă, ca pe un scut.

— Da, aa, mult mai bine, mulţumesc,

răspunse ea, prudentă.

— Aşa mi s-a părut şi mie.

Mirri încremeni.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Se pare că seamănă zguduitor cu Amanda Todd, nu crezi?

— Am fost prinsă asupra faptului, spuse Mirri, cu umorul ei de nestăvilit. Bine, recunosc, şefu' m-aţi prins. Am fost la aeroport s-o iau pe Amanda şi s-o depun la căsuţa ei. Dacă vreţi să mă împuşcaţi, pot să vă aduc câteva gloanţe pentru pistolul dumneavoastră.

El ridică o sprinceană.

— Nu este deloc amuzant.

— Bineînţeles că nu. Mirri îşi metamorfoză imediat trăsăturile şi îşi compuse o figură serioasă.

Ochii lui sticliră pentru o clipă de o veselie sănătoasă, dar imediat se ridică şi se întoarse cu spatele la ea.

— Data viitoare să spui adevărul, o sfătui el tăios. Doar ți-aș fi dat voie.

— De ce faceţi asta? întrebă ea, impulsivă.

— Ce anume fac? se holbă Stuart la ea.

Ea se apropie uşor de el, privindu-l lung,

ca o pisicuţă curioasă.

— Încercaţi să vă abţineţi când vă amuză ceva, îi explică ea. Nu cred că v-am văzut vreodată râzând, serios!

Amestecul problemelor sale personale în această conversaţie îl enerva, li aruncă lui Mirri o privire aspră:

— Reacţiile mele nu te interesează. Treci înapoi la lucru, te rog.

Fără să ştie de ce, ea întinse mina şi-l apucă de braţ, ca să-l mai retină. Reacţia ei fusese bruscă, hotărâtă şi uşor timidă. Dar el îi desfăcu degetele aproape imediat, prinzând-o şi strângându-i încheietura mâinii cu asprime.

— Să nu mai faci asta niciodată, o avertiză el cu o voce suficient de puternică ca să devină ameninţătoare. Nu-mi place să fiu atins.

Ea roşi.

— Eu… eu… îmi pare rău, n-am vrut…

Stuart îi dădu drumul, ochii lui strălucitori devenind întunecaţi.

— Femeile de genul tău mă dezgustă, aruncă el printre dinţi. Zgomotoase, nestăpânite, obsedate de plăcere. Nu-nţeleg

cum ţi-ai putut imagina că mi-aş putea dori măcar o părticică din tine; n-aş face asta nici dac-aş fi mort după femei!

Faţa ei deveni palidă:

— Aveţi o părere greşită despre mine, încercă ea să explice. Foarte greşită. Eu nu sunt o…

— Nici cu cleştele nu s-ar putea scoate adevărul de la tine, replică el şi plecă, aprinzându-şi calm o ţigară, ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă.

Mirri se uită în urma lui. Încă şocată. Ştiuse întotdeauna că n-o poate suferi, dar sfidarea lui rece o surprinse de această dată. Într-adevăr, se îmbrăca prea ţipător, dar aceasta era de fapt o mască, un rol. Dar el nu vedea sau nu voia să vadă ce se ascunde în spatele măştii oferite de ea. Poate că fusese îndrăgostit de o femeie care semăna cu Mirri şi rămăsese cu răni de pe urma ei. Despre Mirri se putea spune orice, dar nu era o târfă.

Nelson se întoarse în biroul lui, străduindu-se să nu privească în urmă. Fu uimit văzând chipul lui Mirri, paloarea ei maladivă. El nu voia să rănească oamenii,

dar ea îi intrase prea mult sub piele. Femeia asta ca flacăra îl avea deja la picioare şi-i zdrobise mândria. Atingerea ei îl făcea să ia foc, să nu mai fie stăpân pe sine. Trebuia s-o pună la punct, înainte de a face un gest de-a dreptul stupid, ca de exemplu să întindă mâna după ea. Închise uşa biroului său şi se sprijini de ea, trăgând mult aer în piept. Dumnezeule, cum o mai dorea! Trebuia s-o dea afară înainte de a cădea în cursă. Îl călca pe nervi din ce în ce mai rău.

Mai târziu, în timp ce lua cina împreună cu Amanda, într-un mic bistro italian, Mirri îşi vărsă focul, şi-i spuse toată povestea.

Amanda îşi dăduse seama că s-a-ntâmplat ceva, cum o văzuse pe Mirri, care venise îmbrăcată într-o rochie simplă, bej, cu părul ei lung strâns într-un coc cuminte şi foarte puţin machiată. Arăta ca o umbră a ceea ce fusese până atunci.

— Deci, asta e, spuse Amanda zâmbind. Dragostea îşi scoate capul ei urât, după câte observ, nu?

Mirri roşi.

— Nu şi pentru bărbatul de gheaţă, pentru el nu! spuse Mirri resemnată. Îşi răsucea

ceaşca de cafea, privind cum lichidul se plimbă pe suprafaţa ei argintie. Ce să fac? N-am chef să-mi las slujba numai pentru că şeful meu are impresia că sunt curvă.

— Ascultă-mă pe mine, spuse Amanda cu bunătate, de ce nu te duci la el să-i povesteşti totul?

Privirile lui Mirri se lipiră de farfurioară.

— Eşti nebună.

— Nici el nu este aşa cum pare, la fel ca şi tine, îi spuse Amanda. Nici tu nu poţi pătrunde suficient de adânc, pentru a-ți da seama că şi el e rănit?

— M-am gândit… zise ea, ridicându-şi ochii. Dar nu e ceva despre care poţi discuta aşa, oricum.

— Atunci invită-l la masă, sau măcar la o cafea. Undeva, departe de birou, ca să puteţi discuta.

Mirri se uită de jur împrejur.

— N-ar ieşi cu mine, spuse după un minut, încruntându-se.

— Încearcă.

Mirri oftă, apoi zâmbi cu înţelepciune.

— Da, n-aş risca nimic, presupun. Poate doar să mă pocnească.

— Nu ştiu. Şi nici tu n-ai de unde să ştii. Încearcă.

Mirri zâmbi larg.

— Pot să demisionez întâi şi pe urmă să-l invit la masă?

— Eşti o gâscă.

— Rămăşiţele lui Stephen Austin cel Primitiv, râse Mirii. Asta este o încercare adevărată?

— Mai întrebi?

— În cazul acesta – ridică ceaşca pentru un toast ironic –, beau pentru succes. Şi dacă pierd, va trebui să-mi găseşti o slujbă.

— Nicio problemă. Deţin jumătate din ziar, îndată ce-mi conving duşmanul că sunt în stare să-l conduc.

— Tu ai o minte perfectă pentru afaceri. Bineînţeles că poţi să-l conduci.

— Eu ştiu asta. Aş vrea să-l pot convinge şi pe Josh, spuse Amanda cu amărăciune.

— Poţi să-i spui orice lui Josh, nu-l vei convinge decât demonstrându-i practic, bombăni Mirri, care îşi studia prietena, încrucişându-şi mâinile pe masă. Ce s-a întâmplat de fapt la Opal Cay? Arăţi foarte

schimbată. S-a hotărât Josh în sfârşit să facă pasul?

Mirri era la curent cu sentimentele Amandei pentru Josh.

Amanda încercă să nu-şi exteriorizeze simţămintele, dar nu fu destul de dibace. Văzu zâmbetul lui Mirri şi se strâmbă.

— Ei, bine, da. Dar Terri s-a întors din nou în viaţa lui. Şi este convins că eu mor de nerăbdare să-mi ofer trupul în schimbul unei verighete sau al preluării controlului asupra ziarului. Mi-a spus-o, adăugă ea, deoarece Mirri o privea neîncrezătoare.

— Dumnezeule, şuieră Mirri. Poate-a luat-o razna după toţi anii ăştia de chin.

— Nu ştiu ce să zic. Era foarte furios pe mine, nu l-am văzut niciodată în halul ăsta.

— Nu prea seamănă cu stilul lui.

Amanda se înfioră.

— Da, ştiu. Poate că l-a afectat mizeria financiară în care m-a lăsat tata. Îşi face griji şi din cauza lui Brad, adăugă, sprijinindu-şi capul în mâini. Terri s-a măritat, dar se pare că lui Josh nu-i prea pasă.

— Asta chiar că n-ar face-o Josh. Doar a

scris şi o carte despre comportamentul moral. Şi. Parcă-mi amintesc că-şi concedia directorii care nu erau credincioşi soţiilor lor, nu-i aşa?

— Ba da, aşa făcea. Dar s-a schimbat, spuse Amanda cu tristeţe. În ziua plecării vorbea cu mine ca şi cum m-ar fi detestat.

— Dar tu ai însemnat foarte mult pentru el, de când se ştie, observă Mirri îngrijorată. Întotdeauna a fost de partea ta, cu orice preţ. De ce să te îndepărteze de el fără niciun motiv şi pe deasupra să-ţi mai şi spună că este în continuare cu fosta lui amantă, când tu de-abia ţi-ai revenit după moartea tatălui tău? Nu e deloc stilul lui Josh.

Amanda era conştientă de acest aspect. Josh fusese întotdeauna atât de tandru cu ea, încât se mirau toţi cei care-i vedeau.

— Nici eu nu înţeleg. Dar de-acum încolo nu ne vor mai lega decât afacerile, am fost amândoi de acord cu asta. Trebuie să pun pe roate tipografia, zise Amanda, ridicându-şi bărbia, şi în momentul acela semăna atât de mult cu tatăl ei, în atitudine şi temperament, încât Mirri zâmbi. Nimeni n-o

va închide înainte de a-mi da posibilitatea s-o salvez. Am auzit nişte zvonuri că ar fi apărut o publicaţie la San Rio. Nu i-am spus lui Josh, dar s-ar putea să fie adevărat. Şi dacă este, tipografia va rămâne singura modalitate de a salva *Gazette* de la prăbuşire. Trebuie să reuşesc.

— Bravo! se bucură Mirri.

— Şi pe urmă, am să-mi cumpăr un neglijeu din dantelă neagră, o să mă fotografiez în cea mai seducătoare poziţie pe care mi-o pot imagina, bineînţeles în mărime naturală, şi-i voi trimite poza lui Joshua Cabe Lawson!

Mirri îşi ţuguie buzele şi fluieră.

— Eşti chiar tu? Cam acum vreo săptămână erai tipul de femeie care credea că acest comportament seamănă mai degrabă cu perversiunea.

— N-aș face chiar aşa, să fiu sinceră, oftă Amanda. De fapt nu mai ştiu ce vreau să fac. Bărbatul este dracu' gol, Mirri.

Mirri aprobă din cap, zâmbind.

— Da.

— Măcar dacă Josh ar fi vrut să m-asculte când i-am spus despre Ward Johnson şi

despre mizeria pe care-a făcut-o din ziarul ăsta. Pot s-o dovedesc oricând, deoarece ştiu că Johnson a modificat cifrele în favoarea lui. Josh nu m-a crezut.

— Asta chiar că e trist, replică Mirri. Încrederea trebuie să stea la baza relaţiilor în afaceri.

— Da, e şi părerea mea. Dar Josh a pus capăt oricărei relaţii mai intime cu mine. În ultima vreme se comportă foarte ciudat, e foarte deprimat şi preocupat. Şi Brad mi-a spus le fel.

— Ai grijă cu fratele Brad, o avertiză Mirri foarte serios. E un bărbat drăguţ, dar poate deveni rău şi egoist. Eu n-am deloc încredere în el.

— Eu am, spuse Amanda, zâmbind. În momentul de faţă, Brad este bărbatul meu favorit. Cel puţin e de partea mea.

— Şi eu sunt de partea ta.

— Tu ai fost întotdeauna, zise Amanda. În toţi aceşti ani mi-ai fost mai mult o soră decât o prietenă. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

— Aşa simt şi eu, îi spuse Mirri afectuos. Eşti un înger.

— Nu te baza pe asta, cel puţin nu acum, când îmi trec prin minte tot felul de planuri drăceşti în legătură cu Josh şi cu domnul Johnson, spuse ea, uitându-se la ceas. Ar cam trebui să plec. Încep lucrul luni dimineaţa şi casa mea e o ruină, plină de vase şi rufe murdare. Imaginează-ţi că trebuie să-l conving pe domnul Johnson să administreze ziarul mamei mele cu mai multă responsabilitate.

— Hotărârea tatălui tău n-a fost prea dreaptă, spuse Mirri supărată. Doar mama ţi-a lăsat ţie moştenire ziarul.

— Aşadar, zilele astea va avea loc bătălia decisivă. Pe care am de gând s-o câştig, promise ea. Jur că voi reuşi. Ziarul îmi aparţine şi n-o să renunţ aşa uşor la el. Dacă domnul Johnson intenţionează să facă matrapazlâcuri şi să lucreze murdar, pot şi eu să fac la fel. Îi voi demonstra lui Josh că pot să-mi rezolv şi singură afacerile.

Mirri izbucni în râs.

— Acum începi să semeni din nou cu Amanda pe care-o cunoşteam eu.

Amanda intră în biroul ei pregătită de luptă, purtând un costum gri impecabil, o

bluză albă şi foarte discret machiată. Dora, noua angajată, o studie în timpul pauzei scurte, în care puteau să-şi bea cafeaua.

Cele două femei îşi luaseră pauza mai târziu decât ceilalţi angajaţi, deoarece Dora fusese trimisă să culeagă un anunţ, iar Amanda îşi pierduse timpul încercând să găsească un document rătăcit pentru un client din afara oraşului care insistase să aştepte la telefon rezolvarea problemei.

Gazette ocupa un birou mic şi intim, care nu era organizat pe structuri sociale. Angajaţii permanenţi erau Ward, Amanda, culegătoarea Lisa Graham şi ziaristul Tim Wilson, care în timpul liber făcea şi pe fotograful. Dora, care ajuta la paginarea ziarului, ca şi cei doi studenţi la colegiu, Jenny Creigh şi Vie Martin, care din când în când făceau şi reportaje, dar lucrau în principal la corectură, la legătorie, şi erau şi oameni buni la toate, erau angajaţi temporar. Dar toţi angajaţii, indiferent de statutul lor, luau pauză de cafea în acelaşi timp. Acesta era unul din puţinele lucruri pe care Amanda le admira în modul în care era condus ziarul ei.

Ward Johnson, după ce o salută din cap pe Amanda, plecă să se întâlnească cu un eventual client pentru publicitate. Când Amanda încercă să se edifice în legătură cu cifrele pe care le trimisese lui Josh, Ward ieşise deja pe uşă, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o serie de întrebări incomode. Avea de gând să o evite câtva timp.

Fiind încă enervată, Amanda îşi puse în cafea mai mult zahăr decât era necesar şi se strâmbă când îi simţi gustul.

— Eşti foarte elegantă în dimineaţa asta, observă Dora nervoasă, forţându-se să zâmbească. Încep să nu mă mai simt în largul meu când intri în birou. Semeni din ce în ce mai mult cu un director.

Amanda îi zâmbi. Ea nu avusese de gând să-şi compună niciun fel de figură.

— Te rog, vrei să-mi semnezi declaraţia asupra acestor rezultate, să i-o pot trimite lui Josh Lawson? El crede că nu mă pot descurca singură în afaceri.

— Vai, dar sunt convinsă că nu este adevărat, spuse Dora, uitându-se lung la Amanda pe deasupra ceştii de cafea şi înroșindu-se uşor. E-adevărat că femeia aia

din America De Sud este noua lui amantă? Le-am văzut fotografia pe unul din afişele supermagazinului. El este atât de atrăgător! Şi ea este o adevărată bombă, nu-i aşa?

— Da. Amanda o ura pe sud-americană, deşi n-o cunoscuse. De-asta nici nu-l întrebase pe Josh despre ea: nu mai voia să ştie nimic. Mai ales acum, când Terri revenise în viața lui, ca o fantomă a trecutului. Era sătulă de Josh şi de femeile lui. Amanda simţea că nu va scăpa niciodată de amintirea lor.

— Dar tu ce mai faci? întrebă ea, schimbând subiectul. Tot îţi mai place să lucrezi aici?

— Chiar foarte mult, râse Dora uşor forţat. Îl cunosc pe Ward de când mergeam împreună la şcoală. Întotdeauna s-a purtat frumos cu mine. Îmi plăcea să stau acasă cu băieţii mei, dar aveam nevoie de nişte bani în plus, pentru ca Edgar, soţul meu, să-şi poată lua două cursuri pe săptămână la colegiu – îi sunt necesare ca să-şi păstreze postul de profesor, adăugă Dora, ezitând. Îmi închipui că ţie, ca femeie tânără, nu ți-ar conveni modul acesta de viață; eşti atât

de independentă şi de dotată pentru afaceri. Şi cred că nici nu-ţi doreşti copii până nu te realizezi, făcându-ţi o carieră.

Amanda îşi imagina cum i-ar sta legănând în braţe un copil la Opal Cay. Copilul lui Josh. I se părea că nimic nu mai are importanţă, nici afacerile şi nici independenţa ei, pe lângă plăcerea de a trăi lângă Josh, de a-l iubi noapte de noapte şi de a-i creşte copiii.

Amanda tuşi ca să-şi dreagă glasul:

— Nu ştiu ce să zic, e cu totul altceva, îi spuse Dorei.

— Da, oftă Dora. Mie nu-mi place foarte mult viaţa asta, mărturisi ea calmă. Poate că sunt şi avantaje, dar pe vremea mea femeia era nucleul unei familii. Ea organiza totul, ea îşi ducea la biserică bărbatul şi copiii, asigurându-se că toţi ştiu să se poarte manierat şi se îmbracă cu haine curate. Tot femeia făcea de mâncare şi ţinea casa în ordine şi pe deasupra participa şi la activităţile sociale ale bisericii sau ajuta oamenii sărmani. Dora îşi puse pe masă ceaşca de cafea. Iartă-mă, dar eu cred că trăim într-o societate foarte egoistă şi

oamenii acţionează numai pentru propriile beneficii. Sacrificiul de sine, onoarea familiei, etica, mila sunt noţiuni care astăzi nu mai au nicio semnificaţie.

— Ba da, au, o contrazise Amanda, cu un zâmbet liniştit. Nu trebuie să crezi tot ce vezi în filme şi la televizor despre stilul de viaţă modern. În anii cincizeci puteai vedea la televizor portretul femeii-mame după modelul Donnei Reed, care spăla vasele căţărată pe tocuri şi îmbrăcată în rochia de duminică. Ştiai că unii oameni din generaţia modernă chiar cred că femeile trăiau atunci exact aşa cum erau descrise?

— Glumeşti, hohoti Dora.

— Nu glumesc deloc. Istoria cea adevărată nu este niciodată cunoscută. Am o prietenă care obişnuia să afirme că istoria este de fapt povestea omenirii scrisă de învingători.

— Adică distorsionată, aprobă Dora. Da, înţeleg ce vrei să spui.

— Îmi iubesc independenţa, continuă Amanda, dar asta nu înseamnă că sunt o femeie nebună, care are oroare de bărbaţi. Am o profesie, am o educaţie obţinută prin sacrificii şi o minte zdravănă şi e normal că

vreau să le folosesc. Ştiai că a existat o femeie numită Hatshepsut care a fost faraonul Egiptului timp de douăzeci de ani? adăugă ea. Sau că amazoanele au existat într-adevăr, au vânat şi au mers la război cot la cot cu bărbaţii lor? Sau că multe femei indiene sunt proprietarele bunurilor în oraşele lor, iar bărbaţii preiau puterea pe linie maternă, nu paternă?

— Glumeşti.

— Nu. E adevărat. Nu-i aşa că este interesantă evoluţia femeii de-a lungul istoriei? Amanda chicoti. Acum ne aflăm, în sfârşit, pe drumul cel bun.

Amanda îşi urmărea colega, care se întorsese să termine de lipit anunţurile, şi se gândea cu uimire cât de mult seamănă ele două, deşi aparţin unor generaţii diferite.

Se întoarse la calculator, să se uite peste cifrele pe care Ward Johnson i le trimisese lui Josh. Nu fu deloc surprinsă să găsească inadvertenţe; de fapt, le descoperi foarte uşor.

Văzuse zilnic documentele, aşa că ştia exact care e situaţia reală. Totuşi, pulsul i

se ridică atunci când îşi dădu seama ce raport fals primise Josh de la Ward.

Păcat că nu putea să-l sune pe Josh. Dacă ar fi îndrăznit, n-ar fi făcut altceva decât să-i dea o armă pe care el ar fi descărcat-o lângă urechea ei. Josh spusese că va verifica totul, dar în ultimul timp era într-o dispoziţie foarte labilă. După ce Amanda i se plânsese că nu deţine controlul total asupra întreprinderii familiei sale, nu-i mai putea spune lui Josh că Ward era mincinos; toate acuzaţiile ei ar fi sunat ca povestea cu vulpea şi cu strugurii acri. Josh nu mai era acum de partea ei, ci mai degrabă l-ar fi susţinut pe Ward.

Amanda se calmă, gândindu-se cum ar trebui să procedeze. Trebuia să mintă şi să se prefacă pentru a obţine puterea. Avea nevoie de pricepere şi de viclenie şi, dacă reuşea, putea să dea totul pe faţă.

Începu să fredoneze un cântecel, în timp ce trecea repede peste situaţia cifrelor transmise de Ward şi înregistră conturile curente. Ward credea că o păcăleşte, dar în curând va avea surprize. Amanda era totuşi fiica lui Harrison Todd şi sângele apă nu se

face; slavă Domnului că moştenise şi mintea lui de afacerist. Dacă era atentă, putea să-l învingă pe Ward. Deci şi pe Josh.

Capitolul 9

Josh se întoarse la San Antonio la numai câteva zile după plecarea Amandei şi fu într-o dispoziţie atât de proastă, încât reuşi să tulbure atmosfera relaxată de la Lawson Company. Şi înainte toată lumea tresărea când intra Josh în birou, dar acum era mai pretenţios ca oricând, nerăbdător şi cu nervii la pământ Umorul lui sec de fiecare zi intrase într-o totală eclipsă. Îşi petrecea ore în şir la masa de lucru şi părea că nu doarme deloc.

— Ştiu că nu-ţi face plăcere să vorbeşti despre problemele tale, îi spuse Brad a doua zi, dar eu sunt fratele tău şi sunt îngrijorat pentru tine. Aş putea să te-ajut cu ceva?

Josh îl privi peste o foaie plină de cifre; avea cearcăne întunecate sub ochii negri, apărute de curând pe chipul său slab şi interesant.

— Nu. Când ai de gând să vorbeşti cu

Holmes despre reţinerea transportului de calculatoare? Ai luat legătura cu specialistul care trebuie să-i facă extindere de program?

Brad râse cu umor negru.

— Văd că eşti pus la punct şi de-abia ai sosit. Nu, n-am făcut nimic din ce m-ai întrebat, dar urmează să mă ocup. Dumnezeule, nu oboseşti niciodată să porţi masca asta de piatră?

— Trebuie să particip la câteva întrevederi.

— De ce nu-mi spui ce te frământă, Josh? se plânse Brad. De ce trebuie să vorbim numai despre afaceri?

— Când ajungi în vârful piramidei, asta-ţi mai rămâne, replică Josh. Afacerile şi singurătatea.

— Da, tu ştii totul despre asta. Toată viaţa ai avut un singur gând: să câştigi mai mulţi bani şi mai multă putere. Ai sacrificat totul pentru asta, spuse Brad, băgându-şi mâinile în buzunare. De ce nu te însori, ca să te apuci de făcut copii care să-ți moştenească averea?

Josh se ridică, iar ochii lui negri se îngustară de furie.

— Ascultă, frățioare, tu n-ai altceva de făcut? întrebă el amenințător. Chiar şi poziţia lui era înspăimântătoare.

— Dar ce-am spus? ţipă Brad, exasperat. Nici măcar nu vrei să vorbeşti despre o viitoare viaţă de familie.

— Nu vreau! spuse Josh aspru. Îmi place viaţa mea aşa cum e şi nu vreau complicaţii.

— Nici femei? Ochii lui Brad străluciră de curiozitate. Terri trebuia să sosească la Opal Cay împreună cu soţul ei. Au apărut?

— Am contramandat vizita, spuse Josh. Ţi-am spus că n-am nevoie de complicaţii.

— Bine, bine. O să schimb subiectul. Mi-am făcut controlul medical anual. Al tău mai durează, nu-i aşa? întrebă el. M-au sunat cei de la compania de asigurări să mă întrebe.

— Da, la dracu'! urlă Josh, uitându-se urât la Brad. N-o să-mi găsească nimeni vreo tumoare cerebrală sau vreo boală mortală.

— Dar nici nu credeam aşa ceva.

— Când pleci? întrebă Josh cu un farmec nedisimulat, deoarece furia îi dispăruse. Îi apăru chiar un zâmbet.

— Astă-seară. Te face fericit? replică Brad, îndurerat.

— Da, mă face cu adevărat fericit.

— Presupun c-ai aflat deja în ce rahat am intrat.

Josh avu un moment de ezitare; nu-i plăcea ca lumea să-şi dea seama că spionează sau că se foloseşte de oameni.

— Da, răspunse el.

— Atunci te las să sapi mai departe, zise Brad şi se răsuci pe călcâie cu mâinile în buzunare. M-am extins prea mult şi nu mai am de la cine să mă împrumut. Nu îndrăznesc să sper c-ai mai plăti încă o dată datoriile mele dacă ţi-aş promite că nu mai joc niciodată şi că te ajut?

— Mi-ai mai promis asta ultima oară când am scos cărbunii din foc cu mâna mea. Atunci te-am crezut, recunoscu Josh, clătinând din cap. Nu pot să-ţi spun nimic. De data asta cred că va trebui să-ţi rezolvi singur problema.

— Mulţumesc. Mă bucur să aflu că pot conta pe tine când sunt încurcat până peste cap.

— În viaţă trebuie să te bazezi numai pe propria ta persoană. Ar fi trebuit de mult să-nveţi acest lucru, spuse Josh, şi ochii i se

micşorară. Te-am ocrotit deja prea mult timp. Am crezut că trebuie să fac asta deoarece ai suferit din cauza mariajului eşuat al mamei şi din cauza neglijenţei tatălui nostru şi a aventurilor lui interminabile. Când am fost suficient de mare, te-am scos de la internat și-am încercat să fac din tine un bărbat adevărat. Dar am încercat să nu te răsfăţ. Şi-acum voi proceda la fel. Trebuie să înveţi să-ţi rezolvi singur problemele, să te fereşti de greşeli şi să-ţi plăteşti datoriile ca şi cum ai fi singur pe lume. E timpul să te maturizezi, Brad.

— O să mă maturizez sub pământ dacă nu vrei să mă ajuţi, spuse Brad exasperat. Nu înţelegi că mă vor omorî?

— Nu, n-o vor face. Este adevărat că Marc Donner are o reputaţie proastă, dar nu e un criminal. În fond, tu eşti un neascultător frăţioare, spuse Josh imperturbabil. Nu-i asculta nici pe ei. Şi, de fapt, singur ai intrat în porcăria asta.

— … singur să ies, îi termină Brad fraza. Sigur. Brad îşi băgă mâinile în buzunare. O să te anunţe cineva când va trebui să-mi trimiţi flori şi să te prefaci că suferi din

cauza mea.

— Aş suferi, cu siguranţă, zise Josh sincer. Dar dacă te scap încă o dată, îmi va părea rău toată viaţa. Aşa că de data asta trebuie să te salvezi singur.

— Mulţumesc.

Ar fi trebuit să se aştepte la asta, se gândi Brad, după ce ieşi din birou. Nu-l convinsese pe Josh cu niciun argument şi nu va ieşi niciodată din încurcătură. Josh le va permite celor din sindicatul pasionaţilor de jocuri de noroc să-l asasineze, fără măcar să clipească. Se spune că dragostea de frate este sacră, dar iată că Josh îl aruncă în groapa cu lei. Brad era prea încăpăţânat pentru a admite că fratele lui avea dreptate. Mai ales că nici lui nu-i plăceau complicaţiile şi voia să se bucure de viaţă. Dar jocurile de noroc făceau parte din viaţa sa. Îi plăcea să rişte. De ce era nevoie să renunţe la această pasiune? Sigur, dacă ar vrea, ar putea renunţa. Şi de fapt era hotărât s-o facă, măcar pentru a-i arăta lui Josh că are voinţă.

Ward Johnson o privea pe Dora, care îşi terminase lucrul la calculator şi îl închidea.

Nici el nu realiza câtă melancolie şi resemnare se oglindeau în ochii lui.

— De ce oare nu m-am însurat eu cu tine? gândi el cu voce tare.

Dora roşi şi se uită la el, zâmbind ca o fetiță.

— Pentru că nu m-ai remarcat niciodată, îi reaminti ea. Eram neînsemnată ca o floare în glastră, stăteam ascunsă în fundul clasei şi nu îndrăzneam să ridic mâna în timpul orelor. Eram atât de timidă, încât nici nu puteam să-ţi zâmbesc.

— Gladys nu era timidă, zise el, râzând amar. Într-o zi, după terminarea orelor, m-a sedus în sala de gimnastică, pe duşumea, în spatele vestiarelor. Două luni mai târziu mi-a spus că este însărcinată cu mine şi am luat-o de nevastă. Ce greşeală! Ea îşi dorise un bărbat bogat. Şi a încercat să mă determine să devin bogat, şi m-a împins, şi m-a împins tot timpul, dar eu n-am avut nici ambiţie, nici talent, zise Ward, ştergându-şi nasul şi clătinând din cap. Când n-a reuşit să mă facă să accept o slujbă de director executiv, s-a apucat de băut. Şi de-atunci, bea întruna.

— Îmi pare rău.

— Şi mie. Obiceiul ei i-a distrus şi viaţa fiului nostru.

Zilele trecute a intrat pe mâna poliţiei şi nu mai are nicio şansă de scăpare, adăugă el cu greutate. Când am vrut să-l împiedic să mai bea şi să fumeze canabis, mi-a spus că trebuia să încerc s-o opresc şi pe Gladys, deoarece şi alcoolul e tot un drog. Ce puteam să-i mai spun? Bineînţeles că e tot drog, dar ea nu va renunţa niciodată. Ştie că urăsc viciul ei şi de-asta perseverează, ca să mă pedepsească.

Dora zâmbi nervoasă.

— Am impresia că unor femei nu le prieşte mariajul. Soţia ta… presupun că este foarte ambiţioasă şi isteaţă. Dacă ar fi făcut carieră, probabil ar fi reuşit foarte bine şi ar fi câştigat banii pe care şi i-a dorit atât de mult.

— Da, ar fi fost fericită, se arătă Ward de acord. Dar ea a crezut că-și doreşte un soț şi copii. Ward ridică din umeri.

Parcă ştie cineva dintre noi ce-și doreşte cu adevărat? Dar tu cum eşti? o întrebă el.

— A, cred că Edgar şi cu mine suntem

fericiţi. Anul viitor, amândoi băieţii vor trece în cursul superior, Edgar este diacon la biserică, iar eu predau la Şcoala de duminică, zise ea, uitându-se în jos. Edgar este profesor, aşa că trebuie să fim prevăzători şi în afară de orice bănuială, zâmbi ea cu înţelepciune. Dar mi-aş dori ca numai o dată-n viaţa mea să pot merge la o petrecere simandicoasă, să-mi arunc toate hainele cât colo şi să înot în piscina cuiva. M-ai vedea făcând asta la vârsta mea? îl întrebă ea, amuzându-se de propria fantezie.

El se înfioră.

— De ce nu? Doar ai o siluetă foarte frumoasă, Dora.

Chipul ei se însenină, iradiind de fericire. Se înroşi şi privi spre el.

— Chiar… crezi asta?

El se simţi din nou tânăr. Liber. Se uită la ea şi văzu fetița de şaisprezece ani cu care mergea la şcoală, iar Dora îşi aminti de băieţelul slăbuţ care se învârtea în jurul ei şi care era la fel de timid ca ea.

— Vino la mine, iubito, zise el încet, ridicându-se în picioare şi aşteptând-o cu

braţele deschise.

Privirea lui era foarte hotărâtă. Dora avu o ezitare.

— Ward, nu pot...

— Ba poţi, zise el aspru şi chipul îi deveni dur. Se aplecă spre ea, o prinse şi o ridică în braţe.

— Nu mai am nimic î Nimic! Şi nici tu. Suntem amândoi prinşi în capcană ca nişte şoricei într-un labirint. Doamne, Dumnezeule, oare viaţa asta nu ne datorează şi nouă puţină fericire?

— Dar sunt măritată, se bâlbâi ea.

Dar gura lui îi acoperi cuvintele arzătoare şi i le împinse în spatele dinţilor. El avea gustul cafelei şi al pasiunii şi nu semăna deloc cu imaculatul Edgar, care n-o mai atinsese de doi ani. Iar ea era o femeie matură şi voluptuoasă, foarte pasională în adâncul sufletului ei şi care, în cei şaisprezece ani de căsnicie, făcuse dragoste numai de câteva ori. Ajunsese să creadă că s-a măritat cu Edgar numai pentru că niciun alt bărbat n-o dorise vreodată. Dar Ward o dorea. Cu abdomenul simţea dorinţa lui ca pe un fier încins.

Dora gemu şi deschise gura, începând să tremure când el îi apucă rochia cu mâinile şi trase de ea.

Uşa biroului era încuiată; transperantele acopereau ferestrele, aşa că nu-i putea vedea nimeni. Erau complet singuri.

Dora îi simţi mâinile mângâindu-i sânii, apoi abdomenul. Simţea în atingerea lui o dorinţă disperată şi ea i se oferi fără niciun protest. Uitase de toate principiile ei, îl uitase şi pe Edgar, când căldura îi cuprinsese corpul înfometat, frământat de Ward.

— Aici, şopti el, cu o voce sugrumată, împingând-o pe Dora până ce ajunse pe marginea biroului. O sărută încă o dată, şi încă o dată, până o făcu să simtă şi ea aceeaşi dorinţă ca el. Mâinile lui începură să acţioneze, eliberând-o de haine. Se auzi un sunet metalic.

Gura lui o căută insistent pe a ei. Cu mâinile lui mari, o prinse şi o aşeză pe birou, după care Dora îl simţi în întreaga lui intimitate. Ward începu să o mângâie peste tot. Apoi se auzi un geamăt înăbuşit, iar trupul lui se încleştă, în timp ce se împingea

cu putere între coapsele ei; pătrunse în ea.

În momentul atingerii, ea ţipă, cuprinsă de plăcere. Edgar era impotent, dar Ward nu era. Dora se agăţă de el, în timp ce o lovea ritmic, cu buzele lipite de ale ei, cu gemetele profunde care-i vibrau în gât. Ultimul ei gând conştient, după ce el acceleră ritmul, fu la vânătăile care îi vor apărea pe coapse, pentru că strânsoarea lui era puternică şi dureroasă. Dar un val de plăcere i se împrăştie în tot trupul şi o năpădi căldura. Se cutremură exact în momentul în care auzi ţipătul lui răguşit, după care se prăbuşi inert în braţele ei.

Pentru câteva secunde, Dora căzu în starea de moleșeala care urmă imensei plăceri. Apoi reveni la realitate; o cuprinse ruşinea şi dispreţul faţă de ea însăşi.

Nici măcar nu se dezbrăcaseră complet. Se dăruise unui bărbat cu care nu era măritată. Deci comisese un adulter.

Dora începu să plângă.

Ward încercă să-şi aranjeze îmbrăcămintea, murmurând moale cuvinte de scuză.

— Doamne, Dora, îmi pare rău, spuse el

nenorocit, strângând-o în braţe. Iartă-mă, dar n-am mai avut o femeie de atâţia ani! …

Ea îşi înghiţi lacrimile, ştergându-şi ochii umezi cu dosul mâinii.

— Dar soţia ta nu doarme cu tine? îl întrebă ea printre lacrimi.

— Nu, răspunse el. Nu mai doarme cu mine de mulţi ani; îi ridică faţa, privind-o în ochi şi se încruntă. Iartă-mă. Eşti atât de dulce, atât de feminină. Dora, te-am urmărit şi te-am dorit… dar n-ar fi trebuit să ajungem la lucrul acesta.

Dora începu să-şi muşte buza de jos.

— Edgar, începu ea, se opri, apoi încercă din nou să vorbească. Edgar nu mai poate… în pat, şopti ea în cele din urmă.

— De foarte mulţi ani? o întrebă el încet.

Ea ezită. Apoi aprobă din cap şi îşi sprijini bărbia în pieptul lui. Cămaşa îi era umedă de transpiraţie, dar el se simţea bine, era în largul său.

— M-am simțit foarte bine. Dar acum mi-e ruşine, suspină ea.

Ezitând, Ward începu s-o bată pe spate cu mâna, apoi atingerea se transformă în mângâiere.

— Şi eu m-am simţit foarte bine, şopti el, şi se aplecă încet să o sărute. Oare chiar rănim pe cineva dacă ne simţim bine? o întrebă trist. Ei n-au nevoie de noi şi noi ne dorim unul pe celălalt. Doar atât. N-am să-ţi creez niciun fel de probleme, n-am să-ncerc să te despart de soţul tău. Nu va afla nimeni niciodată, vom ști doar noi doi. Va suferi cineva?

— Nu, cred că nu, răspunse ea gânditoare; şi ea îl dorea. Avea nevoie să fie iubită, chemată, adorată. Simţea nevoia să trăiască precum o femeie normală. Voia şi ea să aibă experienţa actului sexual, nu ca pe o datorie neplăcută, ci ca pe o încântătoare formă de comunicare.

Ward, ţinându-şi ochii închişi, o strânse puternic în braţe, tremurând de fericire că avusese parte de un asemenea noroc, în sfârşit, o avea pe Dora, nu contează pentru cât timp. Avea în sfârşit o femeie care-l plăcea, care nu urla la el din aburii beţiei, care nu-i întorcea spatele în pat. Era atât de plăcut să ţină în braţe o femeie care mirosea a parfum şi a flori, în locul unei umbre omeneşti, numai piele şi os,

înconjurată de vapori de whisky stătut.

— O să fie perfect, zise el, lipindu-se de Dora. În vocea lui se simţise o disperare apăsătoare, atunci când îi spusese cum să păstreze secretul, ca să nu afle soţii lor, cum trebuie să-şi păzească mica oază de speranţă în deşertul de tristeţe şi de exasperare din jurul lor.

— Ne descurcăm noi, adăugă el.

Dora spera. Avea un puternic sentiment de vinovăţie, dar se gândea că poate merita şi altceva de la viaţă, în afară de îndatoriri, muncă şi serviciu.

Mai târziu, când Ward o conduse la parcare, păstrară distanţa necesară. Ward nu putea pretinde că ceea ce făceau ei era drept sau nobil. Ştia că ar putea ajunge foarte uşor la ruşine, defăimare în public sau chiar la tragedie. Dar devenise mult prea slab pentru a lupta împotriva dorinţei. Aparent şi Dora simţea la fel. Ward îşi aminti câteva versuri dintr-un cântec sau dintr-un poem, despre oamenii care-şi trăiau viaţa cuprinşi de o disperare tăcută. Acum înţelegea semnificaţia acestor cuvinte. Tocmai furase câteva ore de

plăcere, ca să scape de singurătatea fără speranţă în care se afla. Spera ca Dora şi el să nu plătească un preţ prea mare pentru asta.

A doua zi, Amanda sesiză că s-a schimbat ceva în atmosfera din birou. N-ar fi putut spune ce anume, dar observă că Ward şi Dora se poartă straniu, nefiresc. De fapt, păreau că se abţin să se privească în ochi.

Când ieşiră pentru masa de prânz, Amanda se făcu că nu observă că cei doi se urcă în aceeaşi maşină, dar, brusc, îşi dădu seama de tot ce s-a întâmplat. Nu era de acord şi ştia că nici lui Josh nu i-ar fi plăcut. Dar n-ar fi putut să-i spună, deoarece era numai bănuiala ei. Şi, după modul în care se despărţiseră, probabil că nici nu mai vrea să vorbească cu ea. Amanda nu-și amintea să se fi certat vreodată serios cu Josh.

Nu-i plăcea să fie la cuţite cu el.

Se uită la ecranul calculatorului, hotărâtă să se concentreze asupra muncii ei. Îşi notă cu acurateţea perfectă a unui contabil toate modificările făcute de Ward în raportul trimis lui Josh prin fax. Falsul raport indica creşterea tuturor preţurilor în procent de

sută la sută la anunţuri, reclame, chiar şi la tipărituri. Aceste modificări nu puteau fi observate decât de cineva care văzuse documentele la zi şi putea recunoaşte cifrele umflate la anunţuri şi la diferitele servicii prestate de ziar. Şi Amanda era la curent cu toate datele. Privea lung la foaia de hârtie, întrebându-se dacă Josh Lawson chiar credea că ea va accepta această înşelăciune. Dar poate că Ward intenţiona să crească acum preţurile, ca să corespundă cu cifrele falsificate de el.

Ideea modificării preţurilor fusese a Amandei, dar Ward voia să-l facă pe Josh să creadă că-i aparţine. Amanda simţi nevoia să ţipe şi să arunce toate lucrurile care-i cădeau în mână. Ward o înşelase. Ar fi putut să alerge la Josh şi să urle ca o nebună, dar nu acesta era stilul ei.

Îşi dădu seama că are şanse mari de reuşită dacă va impune treptat alte schimbări, care vor creşte beneficiile ziarului. Şi, în final, Josh o va crede când îi va spune a cui a fost ideea. Era convins că Amanda nu minte niciodată.

Amanda ar fi preferat să nu fi aflat cum

sărută Josh, cum e să fii îmbrăţişată de el, dorită de el. Nopţile ei deveniseră tulburi, iar zilele erau pline de regrete; se gândea întruna cât de frumoase ar putea fi nopţile cu Josh. Dar nu trebuia să-şi piardă vremea cu asemenea reverii, deoarece risca pierderea ziarului mamei ei. Şi, în niciun caz, n-ar fi acceptat cu uşurinţă distrugerea moştenirii ei, aşa cum făcea Josh de fapt. Acest ziar i-ar fi asigurat măcar un viitor sigur.

Amanda porni spre camera din spate, unde Tim Wilson lucra la uriaşa rotativă Heidelberg, care era acţionată hidraulic şi lucra în ritm de jaz. Maşina ridica fiecare foaie tipărită şi o aşeza deasupra teancului ordonat. Ei foloseau de obicei maşinile ofset pentru majoritatea operaţiilor de tipărire, dar unele necesitau acurateţea şi precizia maşinii Heidelberg.

— Vreau să discut ceva cu tine, spuse Amanda, urcându-se pe un scăunel în spatele lui.

— Da, sigur, zâmbi Tim. Pe Tim îl simpatiza toată lumea. Era un bărbat de treizeci de ani, înalt şi cu început de chelie,

care avea a căsnicie fericită şi un fiu nou-născut. Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Tu paginezi înainte sau după ce clientul vine la noi să citească şi să corecteze anunţul?

— Înainte, mărturisi el Nici mie nu-mi place, dar domnul Johnson zice că procedăm aşa de cincisprezece ani şi că nu vrea să supere pe nimeni.

— Dar acest mod de lucru nu este prea eficient, spuse Amanda. Ne costă prea mult tipărirea unui anunţ dacă suntem nevoiţi s-o facem de două ori, deoarece nu a fost corectat în prealabil. Şi acelaşi lucru se întâmplă când textele sunt imprimate ofset. Plăcile şi negativele sunt foarte costisitoare. Pur şi simplu aruncăm banii pe fereastră.

— Cam asta facem.

— De-acum înainte vreau ca textele să fie citite şi corectate de clienţi înainte de a fi tipărite. O să le telefonăm să vină aici, să citească anunţurile şi să semneze că sunt de acord cu imprimarea.

Tim oftă înăbuşit.

— Lui Ward n-o să-i convină deloc.

Amanda ridică din sprâncene.

— Ward nici măcar nu va afla dacă suntem atenți, îi sugeră ea. El este plecat în fiecare joi şi câteodată şi vinerea. E-adevărat că se interesează de ziar, dar lasă în seama ta majoritatea deciziilor în ceea ce priveşte tipărirea.

— E-adevărat, zâmbi el, înţelegător. Suferi, nu-i aşa? o întrebă cu blândeţe. Toată întreprinderea asta aparţine familiei tale şi tu n-ai niciun cuvânt de spus despre felul în care este condusă…

— Situaţia se va schimba, îl asigură ea. Trebuie să lupt şi cu Ward şi cu Josh Lawson.

El chicoti.

— Semeni cu tatăl tău, nu-i aşa?

— Nu m-am gândit la asta până acum, îl asigură ea. Vrei să mă ajuţi?

— Dar dacă mă va concedia… încercă el să se apere, ezitând.

— Ştiu. Ai o familie de întreţinut, Tim. Dar, crede-mă, pot apela oricând la Josh, în caz că vom avea probleme. Îţi promit solemn că nu-ţi vei pierde slujba.

Părea să fie sinceră când îi spusese aceste cuvinte. Iar Tim ştia deja că Amanda nu face

niciodată promisiuni pe care nu le poate respecta.

— E-n regulă, zise el. Facem cum spui tu.

— Şi vreau să fac şi-un inventar, completă zâmbind, când Tim scoase un oftat. Nu te speria. Întâi mă voi asigura că o să avem ajutor. A trecut prea mult timp de la ultimul inventar şi vreau să văd exact de ce dispunem, ca să ştiu ce utilaje ne lipsesc.

— De fapt, tu vrei să conduci afacerea asta ca să realizezi ceva mai mult decât un faliment, nu-i aşa? întrebă el, cu un sarcasm încântător. La naiba. S-a zis cu pauzele mele de cafea.

Ea râse.

Pentru orice există un început.

Aşa se zice. Eu o să procedez cum mi-ai spus. Dar tu să ai grijă să nu te distrugi.

Îmi asum toate riscurile.

În continuare, acest sistem funcționa foarte bine chiar cu aprobarea aproape confuză a lui Ward. Ward apăru târziu la birou, după ce luase masa cu strălucitoarea Dora, şi Amanda simţi că este momentul să-l abordeze. El se arătă imediat de acord, fără să aibă niciun argument împotriva

propunerii Amandei ca tipărirea anunţurilor să se facă numai după ce sunt corectate şi verificate de către clienţi. Relaţia lui Ward cu Dora, care devenise evidentă pentru colegii de birou, putea folosită foarte bine în avantajul Amandei şi ea intuise acest lucru. În timp ce Ward îşi satisfăcea libidoul, Amanda prinse momentul şi ocazia să-şi satisfacă simţul afacerii şi să repună tipografia pe picioare.

Trebuia numai să se ferească puţin, dar era mai mult decât capabilă să o facă. Şi, pe de altă parte, gândea ea cu înţelepciune, activitatea intensă o împiedică să se învârtească în jurul lui Josh. Iar el nici n-o sunase, nici nu-i scrisese. În schimb, Brad, care se întorsese în oraş, o căutase imediat. Dar niciunul dintre ei nu adusese vorba de Josh, deşi Brad părea pornit împotriva fratelui său. Amanda se întrebă dacă nu se certaseră din nou, aşa cum făceau deseori în ultimul timp. Amanda acceptase invitaţia la masă făcută de Brad, pentru a mai putea afla câte ceva despre Josh, chiar şi indirect. Era moartă de curiozitate să ştie dacă Terri se arătase la Opal Cay şi dacă se afla din

nou în braţele lui Josh. Când se gândea la această întâmplare, Amanda pierdea orice urmă de mândrie. Pentru că *trebuia* să ştie adevărul.

În vinerea următoare, ieşiră să ia masa împreună. Amanda observă că Brad era mai puţin vesel ca de obicei.

— Josh este tot în oraş, nu-i aşa? îl întrebă ea, încercând să pară nepăsătoare. Tocmai terminaseră de mâncat salata şi aşteptau felul următor.

— Se vede asta pe faţa mea? mormăi el.

— Mi-e teamă că da. Am impresia că eşti total absent.

— Aşa şi sunt, recunoscu Brad, proptindu-şi capul în mâini şi uitându-se la ea peste masă. Şi ar mai trebui să ştii că sunt înglodat în datorii până-n gât, pentru că am întrecut măsura într-o noapte, la cazinoul din Las Vegas. Proprietarul cazinoului dorea să-i duc datoria ieri, dar n-am fost în stare să strâng banii.

— I-ai mărturisit lui Josh?

— Da, recunoscu el, negru de supărare. I-am spus lui Josh. Şi mi-a răspuns că, dacă mă va salva şi de data asta, nu voi renunţa

niciodată să joc.

Amanda clătină din cap:

— Îmi pare rău.

— Dar eşti de acord cu el, nu-i aşa?

— Eu aş fi procedat altfel, răspunse ea, cu ochii plini de milă. Acum ce-ai să faci?

— Nu ştiu. N-o să fiu în stare să strâng într-o lună douăzeci de mii de dolari de unul singur. Şi nici n-o să am de unde împrumuta atâţia bani; de data asta am cam exagerat. Nu pot să-mi amanetez casa, deoarece mai am încă de plătit dobânda la ultimul împrumut, se lamentă el cu o expresie stranie pe chip. Cred că n-ai putea să mă împuşti, nu-i aşa? Asta mi-ar rezolva într-adevăr toate problemele şi n-aş mai ajunge pe fundul vreunui râu, cu pantofi de plumb în picioare.

Amanda chicoti.

— Nu cred că, dacă te laşi împuşcat, poţi rezolva vreo problemă. Îmi pare rău că nu te pot împrumuta, îl refuză ea cu un zâmbet dulce. Dacă n-ar exista Ward Johnson la ziar, ți-aș da banii imediat. Dar în situaţia în care mă aflu acum, aş risca să zbor urgent de la *Gazette.* De-asta mă şi lupt întruna

pentru drepturile mele.

— Ştiu. Era foarte impresionat că ea se gândise totuşi la o strategie, ca să-l ajute. Se cunoşteau de foarte multă vreme şi ştia că Amanda tine la el, chiar dacă nu cu aceeaşi intensitate cu care-l iubea pe Josh. Brad simţise totul. Şi brusc îl un pe Josh, care, după părerea lui, nu merita o femeie ca ea. Şi lui Josh nici nu-i păsa prea mult de Amanda, în timp ce Brad era preocupat de soarta ei. Brad se gândi că ar fi vrut s-o iubească, s-o răsfeţe şi s-o trateze ca pe o regină. Ochii i se îngustară. Hotărî să se mai gândească la aceste lucruri şi îi privi lung chipul plăcut. Oare dacă s-ar îndrepta şi şi-ar schimba viaţa, ea s-ar uita la el, după toate prostiile pe care le făcuse? Rememoră ultima lor discuţie şi îşi dădu seama că Josh a respins-o.

— Pui tu ceva la cale, îi reproşă Amanda în glumă.

— Da, zise el cu voce moale. Pun ceva la cale.

— Potoleşte-te. Trebuie să găsim o cale de ieşire din acest necaz. Nu ai nişte bunuri de care să te poţi lipsi?

Brad nu o mai asculta. Întotdeauna îi plăcuse Amanda, dar i se părea că acum, după ce începuse munca la ziar, înflorea din zi în zi şi se făcea mai drăguţă. Era o femeie atrăgătoare şi interesantă. Josh era un prost că n-o remarca.

— Ai ce vinde? repetă ea.

— A, da, se trezi Brad, şi se gândi câteva minute. N-am absolut nimic, în afară de câteva acţiuni vechi, pe care le-am găsit în casa ultimului meu unchi. Nu cred că valorează nici cât hârtia pe care sunt tipărite, deoarece compania pe care o reprezentau s-a prăbuşit. Când le-am descoperit în seif nici măcar n-a mai fost nevoie să le verific, deoarece am recunoscut numele agenţiei care le-a emis şi care dăduse faliment.

— Dar Ferrari-ul tău?

Brad râse cu amărăciune.

— Vrei să-ți arăt carnetul de taloane? Plătesc la el de doi ani. Plus că afacerea este a lui Josh, eu doar lucrez pentru ea. Am şi eu partea mea, sigur, dar, dacă-l vând, familia va pierde controlul asupra companiei. Josh n-ar fi niciodată de acord

să-l sacrific pentru a mă salva.

— Josh te iubeşte.

— Şi mi-o demonstrează al dracului de frumos, ricană el brutal.

— Eu cred că e bine să mergi acasă şi să tragi un somn bun. Mâine e sâmbătă, poţi dormi până târziu. Poate-ţi vine vreo idee.

— Aş vrea să fiu şi eu la fel de optimist ca tine.

— Tu chiar ai nevoie de ajutor, spuse Amanda serioasă. Ţin la tine. Ştii bine. Nu ţi-aş spune nimic dacă n-aş fi îngrijorată. Se spune că jocurile de noroc sunt ca alcoolul. Scapi de viciu numai dacă te opreşti singur.

— Când o să vreau, o să şi pot.

Semăna atât de mult cu Josh în acel moment, încât Amanda zâmbi tristă.

— E-n regulă. Fii încăpăţânat în continuare. Eu trebuie să plec acasă.

— Te conduc până la birou, să-ţi iei maşina.

Ea îi atinse mâna, încurajându-l:

— O să fie bine.

— Sigur. Să mergem.

Amanda se simţea vinovată că nu poate să-l ajute cu nimic. Partea tristă era că Brad

se lăsase pradă slăbiciunii lui şi acum trebuia să plătească din greu. Părerea lui era că avusese ghinion. Pur şi simplu aşa e viaţa. Brad trebuia acum să înveţe o lecţie foarte grea, dar care mai târziu îi va folosi să-şi economisească banii. Poate că-i va salva chiar viaţa.

Capitolul 10

Mirri încercase toată ziua să-şi ia inima în dinţi şi să-l invite pe Nelson Stuart într-o seară, când ieşeau de la serviciu, la o cafea sau la un sandviș. Relaţia dintre ei devenise atât de tensionată şi de explozivă, încât el era-n stare s-o muşte la cel mai mic gest. Ceilalţi agenţi începuseră deja să şuşotească. Nu mai putea continua aşa. Ori Mirri îi câştiga prietenia, ori îşi dădea demisia. Nu exista cale de mijloc.

Nelson era conştient că o face să sufere, dar continua să se comporte în aceeaşi manieră. De fapt, încerca să o determine să plece de la agenţie. Pasiunea lui pentru ea devenise distrugătoare. Deşi Mirri era pricepută şi eficientă, trebuia să plece.

În ziua aceea, ea fu mult mai distrată ca

de obicei şi într-o continuă frenezie. Stuart obosi s-o întrebe de două ori pentru orice informaţie; era atât de buimăcită, încât nu mai putea să bată la maşină şi să răspundă la telefon în acelaşi timp.

O chemă în biroul lui şi trânti usa cu atâta violentă, încât toate capetele se întoarseră spre el.

— Stai jos, îi spuse scurt; avea o privire ucigătoare.

Mirri se aşeză, aproape tremurând de emoţie, ceea ce nu-i era caracteristic. Se uită la el şi roşi; părul ei incandescent era răvăşit, ochii ei albaştri se întunecară şi deveniră uriaşi. Îşi feri privirea de faţa lui mânioasă.

El se aşeză pe marginea biroului; era foarte atrăgător. Purta un costum îngrijit, de culoare gri, o cămaşă albă impecabilă şi o cravată cu dungi gri. Părul des şi negru era pieptănat pe spate, scoţându-i în evidenţă faţa osoasă şi pometii proeminenţi. Ochii lui, la fel de negri ca şi părul, se îngustaseră privind-o pe Mirri.

— Ce dracu’ se întâmplă azi cu tine? o întrebă el, fără niciun fel de introducere.

Ea stătea cu mâinile în poală, încleştate. Se hotărî să rişte:

— Mă străduiesc să-mi adun tot curajul ca să vă invit la o cafea după ce terminăm serviciul.

El se uită la uşă, apoi la covor, ca să se convingă că nu visează. Se bucură că nu stătea în picioare.

— Ce ai spus? o întrebă rar.

Ea îi privi trăsăturile rigide. Expresia aproape stranie de pe chipul lui îi mai risipi inhibiţia.

— Ştiu că nu mă simpatizaţi, zise ea repede, dar am putea… Vreau să spun, am putea merge la o cafea sau aşa ceva, să stăm… de vorbă? Nu aici la birou, se grăbi ea să adauge.

Stuart nu visase niciodată s-o vadă atât de tulburată, încât să facă eforturi să formuleze o frază coerentă. Îşi ridică o sprânceană. Nervozitatea ei îl calmă imediat.

— Unde? întrebă şi vocea lui groasă suna neobişnuit de senzual.

Ochii ei străluciră de speranţă.

— Este un bistro chiar la colţul străzii pe

care locuiesc, spuse ea. Nu e foarte arătos sau cine ştie ce, dar se prepară acolo cele mai bune spaghete din oraş.

— La ce oră?

Inima începu să-i bată mai repede. Nici nu visase că el va accepta aşa uşor. Buzele i se întredeschiseră din cauza respiraţiei accelerate şi chipul îi deveni strălucitor.

Nelson, care o privea, rămase uimit de schimbarea la care asista: trăsăturile ei se îndulciră, ochii i se umplură de un val de fericire. Iar trupul lui înţepeni şi, când înţelese răspunsul rapid la reacţia ei, aproape că-i veni să râdă în gura mare. Dacă nu se înşela, ea se simţea atrasă de el! Când îi veni acest gând în minte, crezu că ameţeşte.

— Locuiesc pe strada Ivy, spuse ea după câteva clipe. Numărul două sute paisprezece. Este un apartament.

— O să-l găsesc.

Ea se ridică.

— Îmi pare rău de încurcăturile pe care le-am făcut astăzi. O să mă îndrept. Salut de cercetaş, zise ea, ridicând la frunte patru degete lipite.

— *Patru* degete numai? se miră el.

— De cercetaş marţian, domnule, îl asigură ea. Atunci vă aştept la ora şapte. Când ajunse la uşă, ezită să iasă şi adăugă:

— Este un fel de cafenea de modă veche. Adică nu servesc bere sau vin…

— Eu nu beau.

— Nici eu, spuse ea, simţindu-se dintr-o dată eliberată. Dacă Nelson ar fi vrut să bea chiar şi numai un pahar cu vin, ar fi fost foarte stânjenită. Asta era de fapt singura ei grijă. De ani de zile Mirri nu era în stare să tolereze alcoolul, nici în cele mai moderate cantităţi, datorită întâmplării triste prin care trecuse. Nu discutase despre temerile ei decât cu Amanda, dar se pare că, din acest punct de vedere, problema era rezolvată în privinţa lui Nelson.

Tot restul zilei, el fu şi mai confuz ca înainte.

Dar la ora şapte fix se afla în holul blocului ei, la parter, şi apăsa pe butonul soneriei. Ea îi răspunse, îi deschise uşa din faţă, apoi îl aşteptă în faţa uşii apartamentului ei, toată numai nervi.

Era pentru primă oară după doi ani când

deschidea uşa unui bărbat. Ultima ei întâlnire fusese cu un tânăr liniştit, care dorise să susţină o conversaţie despre gândaci. Poate va dori asta şi domnul Stuart. Dar el va vorbi despre gândacul electronic.

Mirri îmbrăcase pantaloni, o bluză de mătase cafenie şi un pulover crem, încheiat în nasturi. Arborase intenţionat o toaletă modestă, evitând rochiile ei violente, pe care şeful le ura. Şi astă-seară nu dorea să-l supere.

El venise în pantaloni şi o bluză sport. Părea la fel de încordat şi fără chef ca şi Mirri, dar, cel puţin, nu încerca să se ascundă.

— Eşti gata? Putem merge cu maşina mea dacă nu cumva este o distantă mică.

— Ba da. Mergem pe jos, este şi un exerciţiu fizic. În plus, este un cartier civilizat. Suntem în siguranţă.

— Aşa spune toată lumea, o aprobă el cinic. Dar, statistic vorbind, nimeni n-are dreptate.

— N-ai vrea să vorbeşti despre gândaci? îl întrerupse ea politicoasă.

Stuart se holbă la ea.

— N-am înţeles ce-ai spus.

— Mă duc să-mi iau poşeta.

Va fi un adevărat dezastru, îşi spuse, va fi un adevărat dezastru şi bag mâna-n foc că o să mă concedieze îndată ce va găsi un motiv. Parcă am înnebunit, nu alta!

Îşi luă gentuţa de umăr, se opri să încuie uşa şi plecară.

Strada era liniştită, aproape ca într-un cartier rezidenţial. Majoritatea proprietarilor de magazine era formată din oameni în vârstă, care trăiau acolo de zeci de ani. Era vorba să se construiască un mare complex, care să înlocuiască aceste magazine mici şi vechi, dar Mirri ura acest proiect. O clădire înaltă şi modernă nu era un înlocuitor potrivit pentru o băcănie micuţă, al cărei proprietar îţi ştie numele şi preferinţele alimentare.

— Eşti foarte tăcută pentru o femeie care voia să stea de vorbă.

Nelson îşi aprinse o ţigară, pe care o fumă tacticos, în timp ce se plimbau de-a lungul străzii, mergând la distanţă unul de celălalt.

— Mă gândeam la nişte subiecte neutre,

încercă ea să se scuze.

El râse uşor:

— Există și-așa ceva?!

— De câţi ani lucraţi la agenţie? întrebă ea din curiozitate.

— De cincisprezece ani, spuse el, ridicând umerii.

Ea nu ştiuse, deoarece Nelson părea mult mai tânăr.

Se priviră cu atenţie. Da, era mai bătrân decât îl crezuse, îi observă părul argintiu de la tâmple. Şi ridurile pe care nu le remarcase până atunci, pe faţa lui slabă şi dură.

Insistenţa cu care-l privea îl făcu s-o înţeleagă mai bine ca oricând. Nelson se gândi iritat că ar fi trebuit să-şi urmeze îndemnurile lăuntrice şi să rămână acasă.

— Mă holbam. Iertaţi-mă, se scuză Mirri, îndreptându-se spre cafenea. Aici este, Mama’s Place.

— Drăguţ nume.

— Se poartă ca şi cum ar fi mama tuturor, îi explică Mirri. Soţul ei a murit anul trecut şi reuşeşte să țină deschis pentru că o ajută băiatul ei. Dar i-a fost foarte greu.

Deci avea inimă bună. Observase el că era miloasă, dar încercase să nu-i pese. Felul în care arăta Mirri îl tulbura îndeajuns, nu mai trebuiau adăugate şi alte complicaţii, cum ar fi personalitatea ei admirabilă, ca să-i mărească interesul pentru ea.

Mama Scarlatti avea aproximativ cincizeci de ani, era o femeie mică şi durdulie, cu un zâmbet permanent şi foarte afectuoasă, care-l cuceri până şi pe ţeapănul domn Stuart. Îi aşează la o masă de lângă fereastră şi îi lăsă cu o cafea fierbinte şi cu o listă de meniuri în fată.

Mirri observă că Nelson Stuart bea cafeaua cu frișcă şi fără zahăr. Ei îi plăcea cafeaua neagră tare, fără niciun adaos.

— Bine, zise el, lăsându-se pe spătarul scaunului. Jacheta i se desfăcu, lăsând să i se vadă sub braţ pistolul automat 45, pe care-l purta întotdeauna. Dă-i drumul!

— Poftim?

— Ce lucru important ai să-mi spui, încât nu puteam discuta la birou?

— Nu-mi va fi prea uşor…

— De ce?

Mirri îl privi peste ceaşca de cafea. Se

machiase foarte discret de această dată. Singura culoare frapantă pe care şi-o permisese era roşul părului ei, care-i cădea pe umeri în bucle vesele. Era palidă şi pistruii i se evidenţiau pe chip.

— M-am gândit să ajungem la un compromis, începu ea într-un târziu.

El o privi, fără un cuvânt.

— Vreţi să vorbim deschis? Strângea în mâini ceaşca de cafea, ca să se încălzească. Domnule Stuart, ştiu că aveţi impresia că sunt ca o boală molipsitoare. Nu vă place cum mă îmbrac, cum arăt şi cum mă comport. Ştiu că aţi vrea să mă concediaţi, dar nu puteţi găsi un motiv care să sune plauzibil într-un cadru oficial. Am dreptate?

— Da, recunoscu el sincer.

Răspunsul lui o făcu pe Mirri să sufere. Ea bănuia că acesta era adevărul, dar ar fi vrut ca el măcar să se prefacă şi să nu recunoască. N-o făcuse. Nu obişnuia să-şi amortizeze loviturile.

— Îmi iubesc meseria şi-mi place să lucrez pentru dumneavoastră. Dacă mă voi îmbrăca mai puţin strident ca până acum, credeţi că veţi reuşi să vă reprimaţi

dezgustul pe care-l simţiţi fată de mine?

El îşi puse picior peste picior şi-şi strânse buzele, studiind-o prudent.

— Cu siguranţă. N-aş mai fi atât de aspru cu tine. Sunt de părere că o întreprindere serioasă trebuie condusă într-un mod serios. Noi suntem oglinda agenţiei pe care o reprezentăm. Şi publicul trebuie să aibă despre noi o imagine corespunzătoare, care să inspire încredere şi respect.

— N-am fost niciodată lipsită de respect faţă de cineva, îl întrerupse ea.

— E-adevărat, recunoscu el. Dar faptul că te învârteşti îmbrăcată ca un curcubeu dăunează reputaţiei tale şi nervilor mei.

— Am observat.

— Ţinuta ta de astă-seară ar fi foarte potrivită pentru serviciu, îi spuse el. De ce nu vii îmbrăcată aşa la birou?

— Pentru că ar trebui să am dreptul să mă îmbrac într-un fel care să corespundă imaginii mele despre propria-mi personalitate, replică ea. Şi am acest drept.

— Dar nu într-un birou în care ţinuta poate compromite renumele companiei, nu se lăsă Nelson.

— Dar ce importanţă are că o rochie este ceva mai colorată?

Ochii lui se îngustară şi privirea îi deveni de gheaţă.

— Te îmbraci aşa ca să atragi atenţia şi asta e indecent.

— Dumneavoastră nu puteţi înţelege, începu ea.

Mama Scarlatti veni cu o scrumieră şi o întrerupse cu delicateţe; aşează pe masă farfuriile cu spaghete şi pâinea cu usturoi. Apoi le recomandă condimentele aflate în borcănaşe, ignorându-le feţele triste, şi plecă la treaba ei, ca nu cumva să fie surprinsă de războiul care se pregătea între musafiri.

— Sunt foarte bune spaghetele, spuse Mirri sfidătoare. Bineînţeles, dacă nu veţi fi de aceeaşi părere, puteţi scoate pistolul şi trage un foc în farfurie.

El îşi înăbuşi râsul. Mirri era incorigibilă, chiar şi la supărare. Nelson luă furculiţa şi gustă, constatând cu surprindere că erau într-adevăr cele mai bune spaghete pe care ie mâncase în viaţa lui.

Mâncară în tăcere. El se simţea cam

stânjenit după discuţia lor aprinsă. Într-adevăr, Mirri avea dreptul să se îmbrace cum dorea, dar şi el avea dreptul să se asigure că atmosfera din birou nu se va transforma în cea a unui bar de noapte.

— Ascultă, zise el după ce terminară de mâncat şi sorbeau din a doua ceaşcă de cafea, cum crezi că ar reacţiona lumea dacă aş veni la serviciu în pantaloni scurţi şi în tricou?

— Toţi cei care lucrează acolo ar leşina imediat, îşi imagină ea, şi portarul s-ar lăsa de băut.

— Nu fi sarcastică. Doar ştii ce vreau să spun.

— Pun pariu că nu aveţi în garderobă pantaloni scurţi şi tricou, dar am înţeles mesajul. O să-mi cumpăr un costum de înmormântare şi două cămăşi cu gri şi negru, care să se asorteze. E bine, sau trebuie să-mi iau şi ciorapi negri?

— Întotdeauna eşti atât de puţin rezonabilă?

— Ar fi trebuit să ştiţi asta până acum.

— Nu eşti o dactilografă nepricepută şi eşti şi inteligentă. Admir inteligenţa la o

femeie.

Mirri fu atât de surprinsă, încât îl privi în ochi.

Privirile li se întâlniră câteva clipe lungi, nedefinite, în care zgomotele din jurul lor dispărură brusc şi lumea se metamorfoză. Mirri îşi întredeschise buzele şi simţi puterea şi căldura ochilor lui. Iar inima ei ar fi bătut toate recordurile de viteză.

Nelson Stuart avea aceleaşi senzaţii. Corpul îi ardea de senzualitatea pe care i-o provoca Mirri. În ultimii ani părăsise mai multe femei, dar se părea că acum îşi găsise naşul. Mirri avea un chip care-l făcea să aibă viziuni ce nu s-ar fi putut povesti şi el o dorea. Nu s-ar fi gândit niciodată până acum că ea ar putea avea asemenea sentimente faţă de un bărbat şters, cum se considera el. Dar privirea ei era foarte sugestivă şi avea impresia că Mirri este şi foarte experimentată.

Acest ultim gând îl făcu să se retragă puţin. Pentru că dorinţa lui, odată trezită, nu mai putea fi stăpânită uşor. Îl durea tot corpul. În ciuda protestelor ei, plăti masa şi-o invită să plece.

— Ascultaţi-mă, eu v-am invitat la masă! protestă ea.

— Sunt de acord.

— Eu trebuia să plătesc.

Nelson se opri să-şi aprindă o ţigară. Nu fuma mult, numai ocazional. Dar acum simţea nevoia unui relaxant.

— N-a fost cine ştie cât, spuse el, ferindu-se s-o privească. Sunt de acord că n-ar fi trebuit să fiu aşa de sever cu tine, admise el. Dar munca asta înseamnă foarte mult pentru mine şi uneori uit că nu toţi oamenii sunt la fel.

— Dar mie-mi place slujba, protestă ea. Îmi place cu adevărat, numai că nu pot suferi să mi se dicteze cum să mă îmbrac şi cum să mă comport.

— E-n regulă. N-o să-ţi mai spun nimic. Dar măcar poţi să renunţi la brăţările alea zornăitoare şi la cerceii imenşi, ca din Babilon?

Ea zâmbi.

— Cred că da. Dacă nu veţi mai insinua că mă îmbrac la fel ca o femeie uşoară.

— N-am spus niciodată aşa ceva, se apără el. Este o diferenţă a dracului de mare între

ținută şi modul de viață. Îi scăpaseră vorbele: n-ar fi vrut să fie totuşi atât de direct, chiar dacă părerea lui era că ea trăieşte în promiscuitate.

— Încercaţi să mă duceţi!

— La dracu.

Mirri zâmbi, deoarece el părea să se fi enervat. Îi plăcea să-l provoace. Nu înţelegea de ce se bucură să-l vadă din când în când vulnerabil. Poate pentru că el era foarte rar vulnerabil şi niciodată în prezenţa altora, ci numai în faţa ei.

Buzele lui subţiri se strânseră de mânie; Mirri îl făcea să-şi dorească lucruri pe care el şi le refuzase de mulţi ani. Ştia că-l face vulnerabil şi ar fi putut s-o deteste din acest motiv.

Măcar dac-ar fi putut să şi-o scoată din minte!

El porni, iar Mirri păşea alături mirată că se simţea ocrotită lângă el.

— Voi încerca să mă schimb, pe cuvânt, promise ea.

— Ar fi drăguţ din partea ta.

Ajunseră lângă locuinţa ei, dar Mirri n-ar fi vrut să se despartă. Ar fi vrut să mai afle

câte ceva despre el, să-l cunoască mai bine. De fapt, acesta era şi motivul pentru care îl invitase la masă, dar nu reuşiseră decât să se certe.

— Mulţumesc pentru masă, spuse ea graţios.

— Cu multă plăcere.

— Mă pricep şi eu să gătesc, adăugă ea.

El nu zise nimic. Mirri îl privea în ochi, neliniştită, iar trupul ei îşi trăda senzualitatea chiar şi prin îmbrăcămintea decentă.

— Chiar te pricepi? o întrebă după un timp. Vocea îi era înfrigurată, aşa cum de fapt se şi simţea.

— Astă-seară dumneavoastră mi-aţi oferit cina. Cu altă ocazie, vreau să mă revanşez.

Nelson ştia foarte puţine lucruri despre femei. Dar, dacă nu cumva înţelesese greşit, aceasta era o invitaţie. Din ce motiv l-ar putea chema noaptea, singur, în apartamentul ei? Poate că sexul era pentru ea numai un aperitiv.

Nelson se gândi dacă această relaţie nouă i-ar putea afecta slujba şi ajunse la concluzia că, din contră, i-ar putea oferi un

motiv palpabil pentru a o concedia. Ar scăpa de ea, o dată pentru totdeauna. Îi apăru pe buze un zâmbet triumfător, când îşi imagină deznodământul următoarei lor întâlniri şi începu să tremure de încântare.

— Când? o întrebă.

— Sâmbătă, spuse ea. Sâmbătă seara, pe la ora şase. Pot să-ţi pregătesc Stroganoff dacă-ţi place.

— Îmi plac toate mâncărurile din carne de vită.

Inima tresălta de bucurie. Însemna că o place, altfel n-ar fi acceptat invitaţia. Zâmbi.

— Atunci, pe sâmbătă.

Nelson aprobă din cap.

Mirri ezită, la gândul că s-ar putea apropia de ea s-o sărute. Pulsul i se acceleră. Dar el rămase pe loc, privind treptele şi fumându-şi ţigara liniştit, ca şi cum ar fi avut toată noaptea la dispoziţie.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Se îndreptă spre maşină, fără să mai privească în urmă. Mirri, dezamăgită, respiră adânc şi urcă, întrebându-se dacă o va lăsa vreodată să se apropie de el

suficient de mult, încât să poată afla şi alte amănunte despre viaţa lui intimă.

Amanda se afla în pauza ei de masă. Pierduse deja trei sferturi de oră stând la birou şi citind instrucţiunile de utilizare ale copiatorului. Când termină, o chemă pe Lisa în camera ei de lucru şi închise uşa. Amanda profita de faptul că toată lumea era plecată la masă, deoarece n-ar fi vrut s-o audă vreunul dintre angajaţii temporar.

— Ai citit instrucţiunile astea?

Lisa clătină din cap.

— N-am avut timp. Ward nu respectă niciun program. Corecturile ies atât de prost, pentru că eu nu-i pot descifra scrisul încâlcit şi nu există nimeni în afară de mine ca să răspundă la telefon.

— Am de gând să remediez situaţia. Ai încredere în mine. Hai să încercăm să procedăm un pic altfel.

Ochii Lisei se măriră.

— Cum altfel?

— În primul rând, vreau ca Jenny să vină aici marţea, după orele la colegiu, să răspundă la telefoane, să înregistreze abonamentele, anunţurile urgente şi să le

refuze pe cele care apar peste limita spaţiului tipografic. Asta-ţi va permite să rescrii anunţurile, să faci corectura şi copiile, fără să te mai deranjeze cineva. Vreau să-l învăţ pe Tim să lucreze corect la copiator, să putem recâştiga clienţii care acum preferă să-şi rezolve problemele la San Antonio.

— Domnul Johnson ştie despre aceste modificări?

— O să afle. Şi încă ceva. Vreau să te trimit, o zi sau două pe săptămână, să umbli prin oraş, să faci reclamă ziarului şi să aduci noi clienţi.

— Dar el nu va fi niciodată de acord.

— Ba da, va fi, crede-mă. Ce zici, dacă primim aprobarea lui, intri-n joc?

Lisa se lumină la faţă.

— Asta mi-am dorit întotdeauna, exclamă ea. Vânzări, relaţii cu publicul. La colegiu chiar am urmat două cursuri de marketing şi îmi plac foarte mult contactele cu publicul; în plus, nu sunt o dactilografă foarte bună, recunoscu ea ceea ce Amanda ştia de mult, dar fusese prea delicată şi nu-i reproşase. Dar domnul Johnson nu m-a lăsat

niciodată să fac altceva. Şi Tim este atât de dezgustat de munca lui la tipografie, încât e gata să-şi dea demisia.

— N-o s-o facă. Am planuri şi în privinţa lui. Intenţionez să schimb pe-aici câte ceva dacă găsesc voluntari gata să muncească peste program şi să mă ajute.

— Eu sunt de partea ta, spuse Lisa. Ce trebuie să fac?

— Am să te anunţ. Voi avea ceva de muncă, dar găsesc eu o ieşire.

Amanda îl abordă pe Tim mai târziu, în aceeaşi după-amiază, când Ward plecase să imprime *Gazette* la tipografia din San Antonio. Întreprinderea lor nu avea dotarea necesară pentru a-şi tipări propriul ziar.

Amanda îi explică ce trebuie să facă pentru a îmbunătăţi activitatea tipografiei. Tim o ascultă şi, pe măsură ce ea vorbea, făcea ochii mari.

— Acordă-mi numai puţin timp ca să croiesc un plan de atac organizat, îl rugă ea. Nu-ţi da demisia încă, lucrezi nemaipomenit de bine. Nu vreau să te pierd.

— Johnson mi-a spus că vor închide tipografia.

— Josh Lawson zice că mai aşteaptă. Şi, până o vor face, mai avem o şansă. Tim, este mult de discutat până când se va lua o decizie. Şi tipografia este singura voastră speranţă de supravieţuire.

— Nu te contrazic. Dar domnul Johnson nu va dori să colaboreze şi el are ultimul cuvânt. Eu i-am sugerat să ridice preţurile şi să fie mai atent la calitatea serviciilor de mult. Dar pe el nu-l interesează decât ştirile şi ziarul. De cinci ani, de când am venit eu aici, el încearcă întruna să distrugă tipografia.

— Nu va reuşi. Întotdeauna se poate trece peste un obstacol. Şi săptămâna viitoare putem reuşi dacă eşti alături de mine.

— Cum te-aş putea refuza? Aveam intenţia să plec şi să mă angajez la El Mercado, să vând pălării de pai. N-am nimic de pierdut.

— Foarte bine. O să vedem ce putem face cu locul ăsta, înainte ca domnul Johnson să ne arunce de aici.

— Încearcă, râse Tim. Poate să ne omoare, dar nu va putea să ne şi mănânce.

Amanda gândea exact la fel. Singura ei speranţă era să-şi poată pune în aplicare

ideile, în timpul în care domnul Johnson era preocupat numai de viaţa lui personală. Dar, dacă avea să afle prea curând de amestecul ei în această afacere, nici chiar intervenţia lui Josh n-ar mai fi putut să-i salveze slujba.

Capitolul 11

Cineva bătu cu atâta putere în uşă, încât Amanda rămase surprinsă. Nu era stilul lui Mirri şi nimeni altcineva n-o mai vizita.

Se ridică să deschidă, regretând că se îmbrăcase ca pentru casă, cu vechii ei blugi pătaţi şi cu un tricou de dantelă cu mânecile scurte, transparent, inadecvat pentru primirea musafirilor. Poate era doar un comisionar.

— Da? răspunse ea automat, în momentul în care deschise uşa. Dar cuvântul i se opri suspendat, ca şi bătăile inimii.

Josh arăta obosit. Ridurile i se adânciseră şi îi apăruseră cearcăne sub ochii întunecaţi. Purta un costum de culoare gri-petrol, o cămaşă albastră, clasică, şi o cravată roşie. Era mult prea elegant pentru o vizită obişnuită.

— Bună, îl salută ea înfiorată. Îşi aminti de modul în care se despărţiseră la Opal Cay, total neprietenesc.

El avea o mână în buzunar, iar în cealaltă ţinea trabucul, pe care-l aruncă pe jos şi-l strivi cu călcâiul.

— Mă inviţi să intru sau vrei să vorbim din uşă?

Amanda ar fi putut refuza orice discuţie. Dar timpul trecuse în favoarea lui şi ea uitase. Îi fusese mult mai uşor să-şi amintească ce frumos se purtase cu ea când tatăl ei trăia încă. Şi aceste amintiri reuşiseră să-i topească ura.

— Intră, spuse ea, deschizându-i uşa. Vrei să bei o cafea?

— Da, mulţumesc, mi-ar prinde bine. Sunt în picioare de paisprezece ore.

— Eşti într-o călătorie de afaceri? îl întrebă, în timp ce se îndrepta spre bucătărie.

Josh dădu obosit din umeri.

— Ce-aş putea face altceva? A trebuit să zbor până-n California şi-napoi, pierzând o grămadă de timp.

Josh se aşează la măsuţa din bucătărie.

Fata de masă era albă, cu marginile de dantelă, şi se asorta cu perdelele de la ferestre. În camere toate lustrele erau galbene şi aplicele albe. Atmosfera era luminoasă şi plăcută.

— Îmi place cum ţi-ai aranjat casa, remarcă el. N-am mai fost aici de când te-ai mutat.

— N-ai mai fost nicăieri de mult timp, decât în birouri: al tău şi ale altora, remarcă ea. Umplu automatul de cafea și-l lăsă să meargă.

— Nu, n-am mai fost, recunoscu el, desenând cu degetul pe faţa de masă conturul unei frunze.

Ea aduse ceștile şi farfurioarele şi puse frişca într-un castron. Le aranjă pe masă, împreună cu borcanul de zahăr, pentru că, spre deosebire de Josh, nu bea cafeaua amară. Mai aduse şerveţele şi linguriţele de argint. Apoi, totul fiind pregătit, se aşează la masă, lângă Josh, şovăind. Inima-i bătea deja prea de repede şi el se afla în casă doar de cinci minute.

— Este o vizită prietenească sau vrei să afli noutăţi despre *Gazette?* îl întrebă.

El o privi şi observă că nu fusese singurul care exagerase cu munca. Şi trăsăturile ei trădau epuizarea.

— Spune-mi despre *Gazette*, replică el, eschivându-se.

— Am de gând să fac nişte schimbări minore, pe care sper că domnul Johnson va fi prea ocupat să le observe, spuse ea, zâmbind discret. Până la urmă o să afle el, iar eu voi avea probleme. Dar am să fac o tipografie rentabilă. Dacă vrei să o închizi acum, adăugă ea, vei pierde ceva bani.

— Încă nu m-am hotărât s-o-nchid, spuse el. Ochii îi căzură pe mâinile ei, fără nicio bijuterie, şi le observă încleştarea. Era la fel de tulburat ca şi ea, dar încerca să nu se vadă. N-ar fi vrut să vină la ea, dar se simţea foarte singur.

Se întinse, rezemându-se de scaun, şi o privi peste masă.

— Viaţa asta nu e uşoară, remarcă el, absent.

— Mi-e cunoscut ceea ce-mi spui.

— Ţi-a povestit Brad câte ceva despre problemele lui? o întrebă el brusc.

Aşadar de-asta venise la ea. Amanda îşi

coborî privirea.

— Ştiu despre datoria lui. Dar nu pot să discut despre afacerile lui Brad nici chiar cu tine. Orice mi-ar fi povestit, prefer să păstrez pentru mine.

— Asta mi se pare normal. Dar aş vrea să ştiu dacă are de gând să facă vreo nebunie. Poţi să-i şi spui lucrul acesta.

— Ştie deja. Totuşi, încearcă să-şi rezolve obligaţiile. Am încercat să-l sfătuiesc într-o direcţie bună…

— Ce idee interesantă, se enervă el de faptul că Brad îi ceruse sfatul Amandei; nu-i plăcea ideea unei apropieri prea mari a celor doi. Tu însăţi nu ţi-ai clarificat afacerile şi-i dai sfaturi fratelui meu?

Întrebarea lui o înfurie: se săturase de cinismul lui.

Zâmbi rece.

— De fapt, amândoi ne-am putea rezolva problemele foarte uşor dacă ne-am căsători, îi spuse ea, numai pentru a-l irita; şi se pare că tactica ei dădu roade, deoarece faţa lui Josh deveni de duritatea otelului. Eu as moşteni imediat partea mea din ziar, ceea ce mi-ar permite să-l împrumut pe Brad şi

să-l scap de datorii, adăugă ea, răsucind cuţitul în rană.

Josh simţi că moare. Pentru prima oară de când îl cunoştea Amanda, faţa lui deveni lividă de surprindere şi de dezgust şi Josh nu mai putu să se ascundă.

Amanda rămase mirată de expresia lui; ea, de fapt, glumise numai. De ce o luase el chiar aşa în serios?

— Josh, n-am de gând să mă mărit cu Brad, se grăbi să nege, forţându-se să zâmbească. Şi ştii de ce? Pentru că seamănă cu tine.

Josh tremura tot de furie. Până acum nu-i venise niciodată ideea că, aşa cum el o găsea atrăgătoare pe Amanda, şi Brad ar putea simţi la fel. Afemeiatul ăsta de Brad şi Amanda! Brad avea nevoie de bani, ea avea oarecare avere, ei doi erau prieteni vechi şi ea îl simpatiza. Numai gândindu-se îi venea să înnebunească.

Nu va îngădui să se întâmple aşa ceva!

— Vrei să mă asculţi… Josh!

El se ridică într-o secundă şi, dintr-o singură mişcare, o luă în braţe şi o duse în sufragerie.

Amanda nu apucă să riposteze. Gestul lui o şocase atât de tare, încât nu putea decât să stea sprijinită de pieptul lui, încercând să-şi ţină respiraţia. În plus, apropierea începuse să lucreze ca un drog, făcând-o să savureze îmbrăţişarea lui caldă.

— Ce-ai de gând să faci?

— Dumnezeu ştie. Se aşează într-un un fotoliu larg, ţinând-o în braţe. Ochii lui negri alunecară pe chipul Amandei, apoi coborâră pe umeri şi pe pielea ei fină, acoperită de dantela neagră a sutienului şi de cea albă a bluzei.

— Ştiam că te vezi cu Brad, zise Josh, dar n-aș fi crezut că lucrurile au ajuns atât de departe. Vocea lui era iritată.

— Dar nici n-au ajuns, îl asigură ea.

Din gâtul lui ieşi un sunet răguşit şi o îmbrăţişă strâns, cu tandreţe. Stătu mult timp aşa, cu faţa în părul ei, ţinând-o în braţe. Era ca şi cum s-ar fi întors acasă după o lungă absenţă.

— Nu poţi să-mi spui ce te supără? îi şopti ea la ureche.

— Încă nu. În acel moment ar fi vrut să-i mărturisească îndoielile lui ascunse, dar nu

fu capabil. Nu merita să lase pe umerii Amandei atâta durere.

Ea îi netezea părul des şi blond. Josh mirosea a colonie şi a haine de bumbac proaspăt spălate. Îi plăcea la nebunie în braţele lui.

Obrazul lui alunecă peste obrazul ei şi îi găsi gura după o tandră căutare; îi desfăcu buzele, ca să poată simţi savoarea delicată a atingerii limbii ei.

Niciodată nu o mai sărutase aşa. Niciodată atât de adânc.

Amandei îi plăcea. Îi plăcea foarte mult. Gura ei se deschise ca să-l primească şi se răsuci în braţele lui, ca să-i poată mângâia pieptul cald şi musculos, pe sub haină, peste cămaşa subţire.

Josh îşi ridică ochii şi-i privi mâinile. Inima lui începu să alerge. Răsuflarea îi cădea chiar pe sutien şi trupul lui începu să tremure.

Cu un suspin resemnat, Josh se apucă să-i desfacă bluza, încercând parcă să-şi ceară iertare din priviri.

Dar degeaba se aştepta la un protest, nu urmă niciunul. Ea stătea liniştită, cu buzele

întredeschise, tremurând uşor.

Josh nu o văzuse niciodată goală. Şi nici n-o atinsese direct pe piele. Până acum nu făcuseră nimic altceva decât să se sărute. Până acum.

— Faci asta pentru că ţi-e dor de Terri? îl întrebă ea şoptit.

El negă, dând din cap fără să se oprească.

— Fac asta pentru că mă dor ochii de dorul tău, murmură el.

Îşi sprijini capul pe umărul lui puternic. Se uită în ochii lui, cu trupul încordat, în timp ce el îi coborî bretelele încet, foarte încet, şi aruncă departe dantela care-i acoperea sânii fermi, cu sfârcuri obraznice.

Respiraţia i se acceleră; nu-şi imaginase că poate fi chiar atât de frumoasă. Sfârcurile erau foarte tari, de culoare roz întunecat. Forma şi fermitatea sânilor ei îi inspirau teamă, respect, dar îl şi excitau.

Se aplecă, ezitând numai o secundă înainte ca gura lui să coboare pentru a atinge cu delicată tandreţe sfârcul tare, precum şi pielea dulce şi dură din jurul lui. Mâna lui mare alunecă, uşor apăsat, dar foarte blând, pe goliciunea spatelui ei; o

ridică mai aproape de el şi se îmbătă cu gustul gurii ei.

Amanda auzi sunetele pe care Josh le scotea, un fel de geamăt amestecat cu un oftat răguşit de plăcere. Mâinile îi susţineau capul şi ea închise ochii, tremurând din cauza noutăţii minunate a acestei dulci apropieri. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că ar putea simţi în acest fel atingerea gurii lui pe pielea ei. Era ca şi cum s-ar fi cufundat în catifea caldă. Tot trupul îi era cuprins de încântare şi încercă să se ridice, ca să atingă apogeul. Gemu, deoarece atingerea limbii şi a buzelor lui îi creaseră o tensiune explozivă. Când dorinţa deveni de nesuportat, el îşi întoarse obrazul spre ea şi o cuprinse în braţe. Se simţea un tremur uşor în trupurile lor, în respiraţia lui, iar Amanda îl percepea chiar dureros.

În camera Amandei, timpul părea agăţat de un fir de aţă. La un moment dat, ea auzi zgomotul automatului de cafea, care anunţa că-și terminase treaba şi fâsâitul maşinilor care rulau pe şosea. Dar, mai aproape, erau bătăile inimii ei, rapide, în urechea lui Josh, era mirosul lui, era el. Cu ani în urmă nu s-

ar fi gândit pentru nimic în lume că el poate fi capabil de atâta tandreţe. Purtarea sa era ciudată şi contradictorie. Aşa procedează oare un afemeiat care tot timpul a încercat s-o îndepărteze de el?

Ea îi mărturisi gândul, cu o voce tremurată, deasupra capului lui.

— Da, şopti el. Nu-i aşa?

Amanda îl sărută pe frunte, pe ochii închişi, cu inima pe buze.

— De ce-ai venit astăzi, de fapt?

— Cred că ştii.

Îi era teamă să recunoască ceea ce bănuia. Totul părea ca într-un vis: dacă mărturiseşti cu glas tare, totul se transformă în fum.

Josh îşi ridică ochii şi-i observă chipul strălucitor, abandonat. Obrajii i se umeziseră. Ochii ei verzi erau languroşi, pe jumătate închişi şi subjugaţi de plăcere. Gura devenise roşie şi plină, sub sărutările lui.

Josh îi mângâie uşor curba sânului elastic, arătându-i urma pe care gura lui o lăsase chiar sub sfârc.

— Te-a durut când ți-am făcut asta?

Amanda zâmbi.

— N-am observat. Se arcui, subjugată încă de senzaţiile minunate pe care i le trezise Josh.

— N-ai vrea să mai încerci o dată, ca să-ţi spun dacă doare sau nu?

Josh zâmbi, la rândul lui. Îi atinse sfârcul întărit, urmărind cum ochii i se măresc. Apoi îl apucă uşor, între degetul mare şi arătător, şi începu să-l mângâie. Amanda scoase un sunet mic şi ascuțit şi buzele i se întredeschiseră.

— Ştiu exact ce reacţie are loc acum în trupul tău şi unde apare, îi şopti el. Aş vrea să te ating acolo. Dar am mers deja prea departe, Amanda. Te doresc îngrozitor de tare!

Ea îi împinse mâna peste moviliţa sânului ei şi-o apăsă, simţind căldura palmei care o cuprinsese.

— Şi eu te vreau. Ce e aşa rău în asta?

— Nu. Nimic. Dacă noi doi am face dragoste, ar fi foarte frumos. Ar fi o unire dulce, de care am deveni foarte dependenţi; degetele lui se strânseră uşor. Şi asta n-ar fi bine deloc.

— Vorbeşti ca un teolog.

El zâmbi cald.

— Tu eşti virgină, şopti el. Iar eu sunt un bărbat de modă veche, fără speranţă de schimbare. Au mai rămas câteva reguli după care mă conduc şi în care cred încă.

Ea oftă.

— Fetele bune aşteaptă până se mărită. Dar de ce oare numai desfrânaţii simt că trebuie să se comporte ca nişte gentlemani?

— Pentru că respectăm puritatea, tocmai fiindcă am furat lumii o mare parte din ea, glumi el. Începu s-o mângâie din nou, bucurându-se să vadă apărând în ochii ei plăcerea. Ea gemu, excitându-l şi mai tare. Respiră adânc, acoperind-o cu mina lui mare şi fierbinte.

— Nu mai dorm, zise el liniştit, nu mai mănânc, nu mai lucrez. Tot ce fac este să-mi amintesc felul în care mă priveai când ne-am despărţit. De-asta am venit azi aici. Trebuia să ştiu dacă eşti bine, dacă nu cumva te-am rănit prea tare.

— N-a fost nimic adevărat din tot ce-ai spus în ziua aceea, nu-i aşa? întrebă ea.

El râse uşor, cu amărăciune.

— Tu ce crezi?

Josh urmărea alunecarea propriei mâini, de la sân la pielea sub care se vedea clavicula şi de acolo, la gâtul ei delicat. Ochii lui se umpluseră de o adoraţie tăcută, datorită perfecţiunii sânilor ei.

— Pe la sfârşitul săptămânii acesteia voi afla ceea ce trebui să ştiu, spuse el, enigmatic, privind-o în ochi. Dacă voi avea nevoie de tine, vei veni?

— Ce întrebare inutilă, se răsfăță ea.

— Vei veni, da? El îşi retrase mâna. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care-am văzut-o în viaţa mea, îi spuse, ca şi cum ar fi făcut o simplă şi neutră constatare; privirile li se întâlniră. De fapt, acum regret că au mai existat femei în viaţa mea, mă crezi?

Îl credea. Ochii lui îi spuneau adevărul.

— Nu ştiu ce-a intervenit în viaţa ta, spuse ea. Dar nu contează, orice-ar fi. Dragostea nu ţine seama de nicio opreliște.

Îi apropie marginile bluzei.

— Nu. Dar câteodată le impune.

Josh o speria. Vorbea ca şi cum ar fi avut o presimţire teribilă, pe care nu putea şi nu voia să i-o mărturisească. Din nou se

îndepărtă de ea. Trebuia să facă ceva să-i uşureze tensiunea.

— Asta e tot ce primesc? întrebă ea brusc.

El se încruntă.

— Ce?

— Cred că în viaţa ta nu te-ai oprit aşa de repede.

— Pentru orice există un început.

— Da, spuse ea, ţuguindu-şi buzele şi aruncându-i o privire maliţioasă.

Josh îşi ridică sprâncenele a mirare.

— Ce e...? El dădu din cap, arătând sutienul pe care Amanda tocmai și-l ridicase.

— Nu vrei să afli? glumi ea. Să ştii că nu vorbesc în timp ce sărut.

— Nici nu e nevoie să vorbeşti, ai un chip foarte expresiv. Ia uită-te la ea, murmură el, arătând foarte surprins când ea îl privi.

— Puritanule, mormăi Amanda, când el o lăsă din braţe. O luă agale spre bucătărie, să toarne cafeaua în ceşti.

Josh o privi vesel cum punea vasul cu cafea în suportul lui.

— De ce? Pentru că nu-ți dau voie să mă seduci?

— Nu-mi dau seama de ce faci o excepţie cu mine, se miră Amanda.

Josh se aşează în faţa ei, având aerul că se apără.

— Pentru că ţin prea mult la tine ca să te tratez în felul acesta. Sunt gelos pe propriul meu frate. Gelos pe toţi bărbaţii care te privesc; se aşează, cu o expresie goală pe chip. Şi de fapt n-am niciun drept să simt aşa ceva. Absolut niciun drept.

Ea pricepu că nu refuzul unui mariaj îl ţinea pe Josh departe de ea.

— Joshua, zise ea, cuprinzându-i mâinile mari, noi nu am avut secrete unul fată de celălalt.

El îngenunche lângă scaunul pe care stătea Amanda, ca să aibă ochii la acelaşi nivel cu ai ei.

— N-aş vrea să-l avem nici pe acesta, se scuză el, dar îţi spun că nu pot să fac nicio promisiune până nu sunt absolut sigur că pot să mă ţin de cuvânt. Când am să ştiu exact, am să-ţi spun.

Amanda simţi că o doare stomacul, gândindu-se câte lucruri grave ar putea să se ascundă în vorbele lui.

— Nu cumva eşti bolnav?

— Nu, răspunse el, nu am nicio boală fatală.

— Mă îngrijorezi.

— Pot să spun acelaşi lucru despre tine.

Se ridică şi se aşează pe scaunul lui, savurându-şi cafeaua tacticos.

— Nu e rea, remarcă el, dar eu o fac mai tare.

— O vei face tu data viitoare, promise ea.

Josh îşi privi ceasul, înghiţind dintr-o dată restul de lichid fierbinte şi se ridică.

— Sper că nu trebuie să pleci atât de repede, protestă ea.

— Ba da. Sunt aşteptat la Florenţa pe la miezul nopţii, după ora noastră; o ridică şi o ţinu la înălţimea lui. Trebuie să plec.

Amanda privi cu tristeţe în ochii lui.

— Tu întotdeauna spui numai la revedere.

— Salut, murmură el.

— Ai spus „sărută-mă “? glumi ea. Aş fi foarte încântată.

Amanda se ridică pe vârful degetelor şi îşi lipi strâns buzele de gura lui. El se încordă, încercând să se opună, dar aproape imediat o ridică aproape de el şi începu să-i

devoreze gura moale şi nepotolită. Amanda îi simţea trupul înalt şi puternic lipit de trupul ei; îl dorea nebuneşte. Se apropie şi mai mult de el, tremurând. Este ca şi cu alcoolul, gândi ea ameţită, înapoindu-i sărutul. Cu cât bei mai mult, cu atât doreşti mai mult. Se ridică, lipindu-se de el, tremurând de plăcere.

El o simţi şi o împinse înapoi. Dar era mai mult decât evident că şi el se excitase.

— Opreşte-te, mormăi el.

— Mincinosule, îl acuză ea, cu răsuflarea oprită. Nu vrei să mă opresc.

Josh îi zâmbi trist.

— Eşti perspicace, ai ghicit. Trebuie să fie rezultatul unei foarte solide educaţii.

Ea privi în jos, apoi îşi ridică din nou ochii.

— Nu, nu, am numai spirit de observaţie, şopti răutăcios, dar se înroşi, cu toate că încercase să pară dezinvoltă.

El chicoti, fără să-i reproşeze ceva.

— Te caut eu.

Josh o luă spre uşa de la intrare. Amanda îl urmă, supusă şi tristă; ei doi aveau parte numai de sfârşituri, niciodată de începuturi.

— Mă bucur că nu vrei să te măriţi cu

fratele meu, îşi aminti el. Dar nici nu-i întoarce spatele. Reputaţia lui a avut de suferit.

— Şi a ta nu? îl încercă ea.

Se întoarse s-o privească, stând lângă uşa deschisă.

— Ai vrea tu să afli, glumi el, întorcându-i cuvintele pe care le folosise mai devreme la adresa lui.

— Mă voi comporta cu Brad la fel ca până acum. Te rog, încearcă să te odihneşti, adăugă ea, cu privirea iubitoare. Eşti deja foarte obosit şi Florenţa e aşa departe…

— Îţi faci griji degeaba. Îi atinse obrazul cu vârful degetelor. În ochi i se citea admiraţia. O adora. Josh zâmbi cu un aer înţelept. E periculos să speri, adăugă el.

— Este o laşitate să nu speri, i-o întoarse ea, fără să înţeleagă de fapt de ce este aşa trist. Speranţa este tot ce ne mai rămâne până la urmă.

Mâna lui coborî încetişor.

— La revedere, păpuşa mea.

Amanda ar fi vrut să-l tragă înapoi, să-l îmbrăţişeze, să-l îngrijească. Dar el se întoarse şi porni spre limuzina lui, lungă şi

neagră, în care şoferul îl aştepta cu răbdare. Se ridică repede să-i deschidă uşa. Josh se sui. Nu se uită înapoi, nici când maşina porni şi se lansă pe şosea.

Totuşi, Amanda îl urmări până când maşina dispăru din raza ei vizuală. Şi chiar atunci, nu se grăbi să închidă uşa. Îşi zise că ar fi posibil ca el s-o iubească.

Capitolul 12

Sâmbătă, Mirri era un sac de nervi. La serviciu, reuşise să ajungă la un compromis cu Nelson Stuart. Ea îl bătea mai puţin la cap şi se îmbrăca ceva mai clasic decât înainte. Iar el era mai puţin tăios.

Dar lui Mirri i se părea ciudat faptul că el începuse să-i arunce priviri lungi, pe ascuns, genul acela de privire despre care citise prin romane, dar nu le observase până acum în realitate. Şi Nelson se schimbase. Dar nu chiar în bine.

În biroul lor venise un nou angajat, Danny Tanner. Danny era bărbatul tuturor femeilor şi o luă la ochi pe Mirri. Din nefericire pentru el, îi reamintea lui Mirri de unul dintre băieţii care-o făcuseră să sufere

foarte tare. Aşa că îngheţa de câte ori Danny intra în birou.

Vineri, după pauza de prânz, Danny stătea în picioare şi-i vorbea lui Mirri. Dar, prin fereastra biroului său, Nelson îl văzuse.

Se ridicase, intrase în camera lor şi se aşezase lângă biroul lui Mirri, uitându-se fix la Danny. Nu făcuse nimic altceva. Se uitase numai la el, cu ochii lui adânciţi în orbite, negri, cu chipul lui ca sculptat în piatră.

Danny îngăimase ceva şi ieşise precipitat.

— Nu-l încuraja în timpul orelor de muncă, îi spuse Nelson scurt.

— Nu l-am încurajat, se apără ea.

— Ar fi în stare să-şi pună perna pe biroul tău dacă tot se învârte atât în jurul lui.

Mirri îl privise lung.

— Eu încerc să-mi văd de treabă.

— Nu-mi pot imagina ce gândeşti tu despre asta.

— Ascultați-mă…

Se opriseră, privindu-se, dar niciunul dintre ei nu cedase. Dar, sub vraja ochilor lui, furia ei se topi şi trupul i se încordă.

— Vrei să-mi mai pregăteşti Stroganoff-ul mâine seară? întrebă el pe neaşteptate.

— Da.

Vocea ei sunase mai dulce decât ar fi dorit ea şi zâmbetul pe care i-l oferi fără să-şi dea seama, era plin de promisiuni.

— La şase?

Ea dădu din cap.

Nelson îşi ţuguie buzele.

— Fără arsenic în sos?

— Jur, zise ea, punându-şi mâna în dreptul inimii.

— Şi eu fac asta, dar numai când sunt forţat de împrejurări.

Lui Mirri nu-i veni să creadă că el spusese aşa ceva. Vorbise tărăgănat, încet şi apăsat şi aparent fără pic de inteligenţă. Mirri începu să râdă. Când se întoarse şi se îndreptă spre biroul lui, mai avea în ochi o licărire de veselie. Domnule Stuart, gândi Mirri, încă nu eşti pierdut definitiv.

Sâmbătă seara, după ce pregătise cina, Mirri se întreba cu ce să se îmbrace. Până la urmă se decise la un taior galben pal din mătase şi la o bluză din mătase artificială. Părul îi cădea liber pe umeri şi se încălţase cu pantofi cu tocuri joase. Spera să nu fie prea elegantă. Dacă Nelson ar fi apărut în

blugi, ar fi făcut-o să se simtă groaznic. Apoi o apucă râsul. Nu şi-l putea imagina pe demnul şi elegantul domn Stuart într-o pereche de blugi. Şi-l putea închipui numai în frumoasele costume pe care le purta la serviciu, ca acela cu care venise la prima lor întâlnire. Dar nu în blugi.

Când Mirri deschise uşa, îl văzu îmbrăcat în blugi de culoare albastru deschis, care-i acopereau ghetele din piele maro, lucrate manual. Cămaşa western arăta perfect sub jacheta de doc, iar părul negru îi era acoperit de un Stetson cafeniu, care-i completa ţinuta. Mirri era uimită şi nu reuşi să se prefacă.

— Nu sunt suficient de îmbrăcat? vorbi el, tărăgănând cuvintele; privirea întunecată îi alunecă admirativ pe silueta ei voluptuoasă. Tu eşti distinsă în echipamentul ăsta.

— Mulţumesc. Arătaţi ca un cowboy.

— M-am născut la o fermă de lângă Victoria. După moartea bunicilor mei, unchiul meu a moştenit tot, adăugă el, fără să spună ceva despre mama lui sau despre sfârşitul ei tragic, sau despre viaţa lui aspră. Acum el conduce ferma. Merg şi eu

pe-acolo în concedii, ca să-l mai ajut.

Mirri îl urmări cum îşi scoase pălăria cu multă îndemânare şi o aruncă pe sofa.

— Pot să te ajut cu ceva la bucătărie?

— E drăguţ că v-aţi oferit, spuse ea zâmbind, dar totul este deja pregătit şi aranjat pe masă. Mirri mulţumi lui Dumnezeu că vocea îi suna normal, deoarece era foarte emoţionată.

— Ai ştiut că voi fi punctual? De fapt, te-am auzit când stăteai în camera din spate şi centralizai pariurile pro şi contra punctualităţii mele.

Ea râse.

— Ce puteam să fac dacă unii dintre agenţii dumneavoastră au fost atât de fraieri încât au pariat contra? Am câştigat astfel o grămadă de bani.

— Deci eşti avantajată de faptul că am ajuns la timp, spuse el, urmând-o la măsuţa elegantă, cu faţa de masă albă, din lână, pe care stăteau florile proaspete, tacâmurile, farfuriile şi mâncarea aranjată pe platouri, într-un mod foarte apetisant.

— Stroganoff-ul rece este dezagreabil, zise el.

— Ştiu. Vă rog să luaţi loc.

Totuşi, el aşteptă să se aşeze ea întâi şi politeţea lui plină de eleganţă o făcu pe Mirri să se simtă o femeie vulnerabilă. Era pentru prima oară când se afla singură cu un bărbat. Era înfricoşată şi nervoasă; dorind ca el să nu-și dea seama de asta, devenise mai volubilă decât de obicei.

Dar Nelson, care o cunoştea foarte bine, era încurcat. De fapt, era uimit, era clar că ea nu se prefăcea, ci chiar ţinea la el. Privi repede în farfuria lui, ca ea să nu observe plăcerea şi satisfacţia care i se citeau în ochi. Înţelese că şi ea îl dorea la fel de mult şi că va urma o noapte minunată. Dar avea de gând ca în dimineaţa următoare s-o alunge din serviciu şi, cu puţin noroc, şi din viaţa lui. Găsise, în sfârşit, cea mai bună metodă s-o determine să părăsească agenţia. Şi, printr-o ironie a sorţii, totul urma să se aranjeze la sugestia ei.

Mirri abia dacă se atinsese de mâncare, cu toate că Stroganoff-ul era specialitatea ei şi-i reuşise de minune. Dar musafirul ei avea într-adevăr poftă de mâncare, lichidă două porţii cu garnitură de legume, precum şi o

felie uriaşă de plăcintă cu mere.

El se rezemă de spătarul scaunului, sorbind din cea de-a doua ceaşcă de cafea.

— Tu ai făcut plăcinta?

— Da. Uciderea merelor a fost un lucru îngrozitor, deoarece ţipau întruna.

El chicoti.

— Eşti o foarte bună bucătăreasă.

— Păreţi surprins.

Nelson ridică din umeri.

— Da, pentru că nu-ţi intuisem talentele culinare.

Dar pentru Nelson de-abia acum începea distracţia. Mirri se ridică de la masă.

— Aveţi nişte idei ciudate despre mine. De fapt de-asta v-am invitat atunci la cafea, ca să putem lămuri nişte lucruri, începu ea.

Dar el era deja în picioare, lângă ea, şi privirea lui o îngrozi.

— Nu m-ai invitat însă la tine ca să stăm de vorbă şi amândoi ştim asta, Mirri, spuse el insinuant şi braţul lui lung se întinse și-o trase lângă el. Aşa că hai să renunţăm la comentarii inutile, vrei?

Ea deschise gura ca să-l întrebe ce vrea să spună, dar buzele lui pline o opriră. Mirri nu

se aşteptase să o sărute. Era total nepregătită pentru violenta apăsare la care o supuse, ca şi pentru remarcile lui insolente.

Înfuriată de îngâmfarea lui, îl împinse, încercând să scape de îmbrăţişare. Dar el nu-i dădu voie să se îndepărteze. Începu să râdă şi să gâfâie, iar braţele-i suple se încordară puternic. Ea realiză situaţia, văzând că nu are intenţia să renunţe, ci, din contră, era pregătit pentru o şi mai intimă apropiere.

Mirri îşi dădu seama de greşeala ei. Cu cât se lupta mai mult cu el, cu atât îl excita mai tare. Cu cât încerca să scape din îmbrăţişarea lui, cu atât o trăgea mai aproape. Părea să-i facă mare plăcere că dispune de ea. Gura lui deveni mai dornică, sărutul mai profund.

Dacă s-ar fi purtat delicat, poate că Mirri i-ar fi răspuns cu tandreţe la avansuri. Numai Dumnezeu ştia cât de mult o atrăgea! Dar ardoarea lui nestăpânită o făcu să-i închidă toate porţile. Nu era absolut deloc convingător. Era poruncitor, aspru şi impulsiv.

Deodată Mirri îşi aminti de o noapte întunecată, de o stradă pustie şi de un gang unde stăteau câţiva tineri beţi, puşi pe fapte rele. Imaginile acelea oribile o copleşiră. Simţi cum mâinile lui îi ating şoldurile, frecându-i coapsele de trupul lui excitat şi începu să ţipe îngrozită.

Nelson aproape că n-o auzi, dominat de simţuri, pentru prima oară în viaţa lui. Trupul ei moale, gustul delicios al gurii ei deschise îl înnebuniseră. Nu se gândea decât s-o ducă în pat şi să-i simtă corpul sub al lui.

Realizând numai faptul că nu se mai ţinea bine pe picioare, o luă în braţe, ţinându-şi gura lipită în continuare de a ei, şi străbătu holul; găsi patul aranjat impecabil.

O aşeză pe pat şi se întinse lângă ea, sărutând-o întruna.

Ea rămase complet nemişcată; nici nu mai încerca să lupte. Nelson îşi ridică pentru o clipă capul, s-o privească. Mirri era evident în stare de soc.

Avea ochii larg deschişi, care priveau în gol. Tremura din tot corpul, dar nicidecum de pasiune sau de dorinţă puternică. Chipul

ei era palid, atât de palid, încât pistruii aproape străluceau. Avea buzele vinete, tremurânde şi lacrimi calde îi şiroiau pe obraji.

Nelson se înfurie. Bătăile inimii îi vibrau în tot corpul şi simţea o dorinţă dureroasă. Dar felul în care arăta Mirri îl făcu să se trezească. Se ridică de lângă ea, luptându-se să-şi stăpânească simţurile răvăşite.

Era exact pauza pe care o aştepta Mirri. Sări din pat şi, în graba ei nebună, căzu, lovindu-şi braţul de marginea patului.

El se îndreptă spre ea. Dar Mirri se întoarse cu faţa la perete, ţinându-şi mâinile încrucişate peste sâni. Începu să plângă în hohote, fără să-şi dea seama, înfricoşată şi şocată; răguşise, încât vocea abia i se mai auzea. Merse pe lângă perete, până ajunse într-un colţ, lângă şifonier, şi se ghemui acolo, tremurând, cu mâinile întinse şi palmele îndreptate spre el, încercând să-l oprească.

— Nu, ţipă ea, implorându-l înfricoşată, dar vocea îngrozită i se sparse într-un hohot de plâns. Nu! Doamne, te rog, nu mai vreau înc-o dată! Nu mai vreau! … N-am să te las!

ţipă ea şi pumnii mici se încleştară, pregătindu-se să se apere. Nu vreau! Vocea îi tremura.

El se opri, uitându-se la ea, şi în cele din urmă înţelese totul. Lucrase câţiva ani ca apărător al legii şi văzuse destule cazuri de viol, aşa că recunoscu comportamentul specific. Era atâta frică în ochii ei mari, albaştri, şi atâta oroare în gesturile de copil bătut, care aştepta să cadă următoarea lovitură!

O parte din sufletul lui se zbuciumă şi muri, când o văzu pe Mirri total lipsită de apărare. Mintea se trezi într-o dureroasă clarviziune şi realiză enormitatea gestului pe care era gata să-l facă. Se înşelase asupra fetei. Poate că se îmbrăca şi se purta ca o femeie uşoară, dar nu era decât un rol pe care-l juca. Şi el nu-şi dăduse seama, deoarece experienţa lui cu femeile era destul de limitată.

Nelson făcu doi paşi înapoi, având încă respiraţia accelerată. Îşi dădu pe spate părul răvăşit şi se lăsă pe vine, sprijinindu-se într-un picior, punându-şi mâna pe genunchi. După un minut, când Mirri

înţelese că el nu se mai apropia, începu să-i dispară teroarea din priviri.

— E-n regulă, Mirri, spuse el, cu o voce blândă, pe care o folosea când vorbea cu copiii loviţi. N-o să-ţi fac niciun rău. Nu mai vin spre tine, gata. Eşti în siguranţă.

Mirri era cuprinsă de convulsii, iar ochii ei mari nu-l mai vedeau pe el, ci întâmplarea din trecut.

— Ei mi-au făcut… rău! şopti ea. Mi-au făcut… atâta rău!

Chipul lui se înăspri. Era clar că o făcuse să-şi amintească unele lucruri pe care le îngropase adânc în suflet. Îi era ruşine. Uitase părerea greşită pe care o avusese despre ea şi fu cuprins de o furie nestăpânită faţă de insul care-i provocase lui Mirri această spaimă.

Dar ea spusese „ei “!

Fu cuprins de o mânie cumplită, dar încercă să se controleze. Trebuia, de dragul ei.

— Spune-mi, zise el, blând. Mirri, spune-mi. Ce s-a întâmplat?

Ea închise ochii, începu să plângă, strângându-şi braţele în jurul corpului şi

legănându-se, în timp ce lacrimile-i curgeau pe obraji.

— Când era în adolescentă şi locuiam încă în casa părinţilor, obişnuiam să ies noaptea cu prietenii mei. Se făcuse întuneric şi am pornit pe o alee, să scurtez din drum.

Cinci dintre băieţii cu care mergeam de obicei la şcoală veniseră pe alee să tragă o ţigară şi aveau cu ei o sticlă cu băutură. M-au văzut şi au pornit spre mine, începând să-mi arunce cuvinte jignitoare, ca unei prostituate, continuă Mirri, înghiţind în sec. Am luat-o la fugă. Am fugit foarte repede, dar m-au prins. Râdeau şi-mi spuneau că doream să mi se întâmple asta, altfel ce căutam singură noaptea pe stradă? Și-atunci m-au violat. Toţi.

Lui Nelson i se opri respiraţia şi blestema în gând. Se apropie de ea, înconjurând-o cu braţele, înainte ca ea să se sperie din nou sau să poată protesta. O aduse înapoi în sufragerie şi se aşezară pe fotoliu, strângând-o la pieptul lui. La început, ea stătea încordată, dar după câteva minute reuşi să se relaxeze.

— E-n regulă. Eşti în siguranţă acum. Eşti

cu mine, eşti a mea. Nimeni n-o să te mai supere, niciodată, spuse el, hotărât să o protejeze. Jur. Eşti bine, Mirri, n-o să ţi se mai întâmple nimic.

O strânse în braţe, stând cu obrazul ascuns în părul ei des şi ondulat, care mirosea plăcut; îi simţi pielea fină de pe gât, când ea se răsucise uşor în braţele lui.

Îmbrăţişarea lui era acum blândă şi protectoare. Ea simţi cum i se destind toţi muşchii şi că începe să respire normal. Totuşi, corpul îi tremura încă, involuntar. Mâna lui mare şi suplă o mângâia uşor, liniştitoare.

Mirri se gândi că el zâmbeşte foarte frumos. Îşi dăduse cu un parfum bărbătesc plăcut, iar cămaşa emana un uşor miros de detergent. Mirri îşi aminti de unghiile lui imaculate şi de mâinile lui frumoase.

Mirri deschise ochii şi aruncă o privire în jur, care se opri pe pieptul lui şi apoi pe fereastra din spatele lor. Strecură o mână micuţă încrezătoare sub cămaşa lui şi îşi lăsă obrazul să se odihnească pe pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

— Doamne, şopti el. Ce-am făcut?

Tonul lui era trist şi tandru.

— Te-am chemat în seara aceea pentru că voiam să-ţi povestesc ce mi s-a-ntâmplat. Ştiam ce părere ai despre mine, dar să ştii că nu sunt o târfă. Dar poate că totuşi sunt, din moment ce băieţii au crezut că eu chiar mi-am dorit-o. Vocea i se frânse.

Braţele lui se strânseră şi mai mult şi gemu.

— Acum mai răsuceşti şi cuțitul în rană. De ce nu mi-ai povestit până acum?

Ea îşi ridică ochii încă plini de lacrimi.

— Dar n-am mărturisit nimănui, niciodată, zise ea, surprinsă. Cu excepţia Amandei. Mama mea a murit, iar tatăl meu era un beţiv. Nu-i păsa deloc de mine, unde merg şi ce fac. Eram o proastă, mă plimbam pe străzi. Am fost la un film cu prietenii şi m-am întors acasă pe scurtătură, singură; tresări fără să-şi dea seama şi închise ochii. După întâmplare, m-am dus la Amanda. M-a convins să rămân cu ea, m-a dus la doctor… Cred că m-aş fi sinucis dacă nu era ea lângă mine.

— Să te sinucizi? Dar, Dumnezeule, n-a fost vina ta!

— Ba a fost, spuse ea cu greutate. Mă purtam ca şi cum n-aş fi avut pic de minte. Aveam încredere în toată lumea. N-aş fi crezut, n-aş fi bănuit niciodată că mi s-ar putea întâmpla aşa ceva.

— Poliţia a arestat pe cineva?

— N-am... putut... să anunţ poliţia, spuse ea, încleştându-şi degetele de cămaşa lui. M-au ameninţat, să nu cumva să îndrăznesc să-i denunţ. Şeful lor era fiul unui cunoscut om politic din localitate; el mi-a spus că ceilalţi vor depune mărturie sub jurământ că eu am fost de acord cu ceea ce s-a-ntâmplat. Cuvântul lor cântărea mult şi toată lumea ar fi crezut că încerc să scot bani de la ei. Toţi ştiau că eram săracă.

— Cred că...! înjură cu sete, simţind nevoia să se descarce.

— Pe urmă, continuă ea după câteva clipe, şeful lor a fost omorât într-o încăierare. Pe ceilalţi nu i-am mai văzut niciodată de atunci. Nici nu i-aş mai recunoaşte; fără să-şi dea seama, îşi înfipse unghiile în pieptul lui. Şi-am... am... rămas gravidă.

Mâna lui înţepeni pe spatele ei, în aşteptare.

— Tatăl meu m-a obligat să avortez. Simţi nevoia să tragă aer în piept, încet şi adânc; vorbea despre mânia, durerea şi vina vieţii ei.

— Am încercat să fug, dar m-a internat într-o clinică. Dumnezeule, nimeni nu va şti cum m-am simţit eu după aceea!

Mirri izbucni în lacrimi, ca şi cum i se sfâșia inima.

Mâinile lui o cuprinseră şi o strânseră şi mai tare, punându-şi obrazul pe al ei, suferind alături de ea.

— Îmi pare rău, zise el duios, întorcând-o spre el. Îmi pare atât de rău!

— N-am încetat niciodată să sufăr şi nici nu cred că voi înceta vreodată. Nu pot dormi din cauza acestui coşmar care mă macină, pentru că mă simt vinovată…

— Poate că, începu el calm, avortul este singura soluţie după un viol. Dar asta depinde foarte mult de mentalitatea femeii care a trecut prin această încercare. Tatăl tău ar fi trebuit să te cunoască mai bine şi să-ți lase ție decizia. Avortul este o hotărâre pe care trebuie s-o iei singură. Este o problemă între mamă şi copil. Numai ea ştie

ce are de făcut.

— Sunt prea slabă, spuse ea, ştergându-se la ochi. N-am mai plâns de ani de zile. Cred că nici când mi s-a întâmplat tragedia n-am plâns atât; se uită la el, văzându-l ca prin ceaţă.

Nu-i aşa c-ai avut dreptate? Sunt o târfă.

Îndurerat, Nelson respiră adânc. Degetele îi atinseră chipul drăgălaş.

— O, nu, nu eşti. Te-am dorit, mărturisi el, cu o voce adâncă şi blândă, în camera încremenită. Îmi spuneam mereu că eşti o târfă; asta era singura metodă, credeam eu, care putea să mă vindece de tine. Poate că încercam astfel să te fac să demisionezi, pentru că nu-mi place deloc să-mi pierd controlul.

— Mă doreai? întrebă ea, vorbind rar. Dar mă urai!

— Nu!

— Cu siguranţă… încercă ea să zâmbească.

Mirri dădu să se ridice, dar el o împinse înapoi, delicat, dar hotărât.

— Stai aici, îi spuse. N-am de gând să-ţi fac ceva, vreau numai să te țin în braţe.

Mirri renunţă.

— Bine. Numai lasă-mă să cred că pot pleca atunci când doresc acest lucru, îi spuse. Asta mă sperie, constrângerea!

— Am observat; faţa lui se aspri. Nu mi-am dat seama ce făceam acolo, spuse el, arătând spre dormitor. Mi-am pierdut controlul. Iartă-mă.

— Cred că n-ai mai fost cu o femeie de multă vreme, murmură ea ştergându-şi ochii de lacrimi şi încercând, fără să-şi dea seama, să-i găsească o scuză.

El simţi că îi datorează nişte mărturisiri. Suferise suficient de mult ca să-l poată înţelege. Şi probabil era singura femeie din lume care ar reuşi s-o facă.

— Mirri, n-am avut niciodată o femeie, spuse el liniştit, cu o mândrie îngheţată.

Ochii ei albaştri, catifelaţi, îi căutară privirile. Nelson era defensiv, deoarece se aştepta să râdă de el sau să-l ironizeze.

— Pentru că aşa ai vrut tu? întrebă ea.

Respiraţia lui era întretăiată.

— Nu chiar, spuse, jucându-se cu o şuviţă din părul ei. Când eram tânăr, eram foarte timid. Apoi am devenit dur. A trebuit, ca să

pot supravieţui. Am învăţat din răsputeri şi am muncit din greu. Apoi am fost obligat să intru-n poliţie şi n-am mai privit niciodată în urmă. Munca a devenit viaţa mea. Vedeam ce se întâmplă cu bărbaţii care se lasă acaparaţi de femei. Nu voiam pentru nimic în lume să ajung ca ei. Până când… avu o ezitare, dar Mirri era foarte atentă şi-l privea cu candoare. Nelson ridică din umeri apropiindu-se şi mai mult de ea şi continuă:

— Până când o „debutantă” m-a agăţat în scopuri perverse şi-a încercat să mă adauge la colecţia ei de bărbaţi. Ca să scurtez povestea, n-am ştiut ce trebuie să fac. Pe ea a apucat-o criza şi mi-a aruncat nişte vorbe pe care n-am să le pot uita niciodată. Până la urmă m-a dat afară din casă, râzând de mine; chipul lui deveni dur şi-n ochi i se oglindea suferinţa. După această întâmplare, n-am mai avut niciodată curaj să încerc. Cu trecerea anilor, mi-a fost din ce în ce mai greu să caut intimitatea unei femei; gândeam că ar afla cât de naiv sunt şi şi-ar bate joc de mine. Mândria mea nu voia să accepte această situaţie. Îmi vedeam de serviciu şi nimic altceva.

Ea îl urmărea, privindu-l curioasă şi liniştită. Întinse mâna, ezitând, şi-i atinse părul negru şi des. Apoi zâmbi cu înţelegere.

— Nu mi-am mai dorit niciodată să ating un bărbat după întâmplarea aceea, mărturisi ea. N-aş fi putut să suport îmbrăţişarea sau sărutările unui bărbat, fără să-mi aduc aminte de… ochii ei deveniră reci și-și retrase mâna care-i mângâia chipul. Nici nu puteam vorbi despre întâmplare. Oriunde lucram, bărbaţii îşi băteau joc de mine, poreclindu-mă „fecioara de gheaţă”. N-am mai putut să le suport glumele şi m-am hotărât să-mi schimb garderoba şi imaginea. Când am făcut-o, majoritatea bărbaţilor nu doreau să participe la întrecerea la care le provocam personalităţile. Ştii, mă prefăceam că sunt o super femeie în pat. Poate că le era frică de faptul că nu-mi vor putea face faţă, că-mi voi bate joc de ei. Oricare-ar fi fost motivele, acum se purtau amabil cu mine, glumeau şi eu tot singură rămâneam. Oricum, era mai bine decât să fiu permanent ironizată. Presupun că m-am prefăcut destul de bine,

încheie ea tristă.

— Poate că amândoi ne-am prefăcut, oftă el, studiind trupul fragil pe care-l ţinea în braţe. Îmi pare rău pentru ce ţi-am făcut. A fost un accident, nu seva mai întâmpla.

— Ştiu. Şi nu trebuie să-ţi fie teamă că voi vorbi despre ceea ce mi-ai mărturisit, adăugă ea, întărindu-şi vorbele cu privirea. Şi eu sunt o persoană foarte interiorizată şi nu-mi place să bârfesc.

— Sunt uimit că mă pricep atât de puţin la oameni. Cred că este de vină lipsa de experienţă. Unul dintre agenţii care au venit pentru schimb de experienţă şi care este într-adevăr un afemeiat notoriu mi-a spus că eşti cea mai inocentă creatură pe care a văzut-o vreodată. Îmi pare rău că nu l-am crezut. Vei avea coşmaruri în noaptea asta şi e numai vina mea.

Ea zâmbi; avea o privire extrem de obosită.

— Am coşmaruri de ani de zile. Absolut în fiecare noapte. Şi nu mă vor ierta niciodată.

Nelson se încruntă.

— Te-ai tratat vreodată?

— Nu, şi nici n-am s-o fac. N-am de gând

să permit unui străin să-mi scormonească prin subconştient şi să câştige o sută de dolari pe oră, numai ascultându-mi văicărelile.

— Dar psihoterapia te-ar ajuta, se încăpăţână el.

— Nu.

Nelson zâmbi şi clătină din cap.

— Pun pariu că erai foarte greu de stăpânit în copilărie.

— Nu, nu-i aşa, răspunse ea, mirându-se cât de uşor i se pare să vorbească cu el. Tatăl meu avea un băţ gros.

— Cu care te bătea, continuă el, ca şi cum ar fi ştiut sigur.

Ea dădu din cap, privindu-i nasturii de la cămaşă.

— Nu-mi plac oamenii foarte mult, recunoscu ea.

— Nici mie. Eşti o actriță mult mai bună decât as fi crezut, ştiai? înţepi ca şampania. Sângele începe să-mi alerge prin vene de câte ori intri şi mergi prin cameră. Zâmbeşti tot timpul, fericită, ca şi cum viaţa ţi s-ar părea o continuă bucurie.

— Am şi câteva bucurii, replică ea. O am

pe Amanda, cu care pot comunica, am un serviciu bun şi mă simt bine cu mine însămi.

— Ţi-ar plăcea să stai aşa tot restul vieţii? întrebă el cu blândeţe.

— Nu ştiu dacă aş mai putea să fac dragoste cu vreun bărbat, răspunse ea. Ar cere un efort teribil din partea mea dacă as încerca să întreţin o relaţie cu cineva. Îmi cunosc limitele, aşa că mă abţin.

— Dar eu te atrag foarte mult, nu-i aşa?

— Pentru că suntem sinceri unul cu celălalt, recunosc că da. M-ai atras.

— Dar nu te mai atrag începând din această seară.

Mirri se încruntă şi sprâncenele i se curbară.

— De ce nu?

— Pentru că te-am făcut să suferi. Te-am înspăimântat. La dracu'! Aproape că te-am forţat. De-asta nu.

— Ştiu foarte bine ce mi-ai făcut şi totuşi nu mi-e frică de tine.

— Ai auzit ce ţi-am spus? repetă el. N-am glumit deloc, în viaţa mea n-am făcut dragoste cu o femeie până la capăt.

— Da, te-am auzit, zâmbi ea timidă. Şi eu

simt cam la fel. Şi doare teribil; zâmbetul i se ofili şi se transformă într-un suspin greu. Ei nici măcar nu m-au atins, decât pentru ca… îşi întoarse chipul. Am crezut că mor în zilele următoare.

— Dar este un miracol că nu te-au ucis.

— Au încercat. Unul dintre ei mă strângea de gât cu cureaua, dar tocmai în acel moment s-a auzit sirena unei ambulanţe. Ei au crezut că este poliţia, aşa că m-au lăsat întinsă acolo şi au fugit.

Chipul lui se înăspri.

— N-ar fi trebuit să-i laşi să scape nepedepsiţi, spuse el cu răceală.

— Acum ştiu asta. M-am gândit tot timpul dacă nu cumva au mai nenorocit şi altă biată fată. Dar atunci eram foarte tânără şi foarte speriată.

El îi dădu pe spate părul răvăşit şi o privi. Într-un târziu, reuşi să zâmbească.

— Eşti foarte drăguţă, murmură el. Vrei să lucrezi în continuare cu mine?

— Da, cred că da.

El dădu din cap şi-şi retrase mâna din părul ei.

— Ar fi bine să plec. Eşti sigură că nu ai

nevoie de ajutor?

— Trăiesc singură de mult timp. Mă pot descurca, spuse ea.

Nelson se ridică, aşezând-o cu blândeţe în picioare în faţa lui şi îi cercetă chipul palid cu privirea întunecată.

— Nu-mi place să te las singură, Mirri. Îţi las numărul meu de telefon; promiţi că mă vei suna dacă ai nevoie de mine? Câteodată, o voce pe care-o auzi în întuneric este ca o mână pe care-o poţi strânge.

— Faci tu asta pentru mine? întrebă ea.

— Bineînţeles.

— O faci pentru oricine are nevoie, ghici ea.

El nu răspunse imediat.

— Nu sunt societate de binefacere. Nu are nimeni numărul de telefon, în afară de unchiul meu. Este trecut la secret.

Ea se uită mult timp în ochii lui.

— Atunci îl voi folosi. Dar numai în caz de nevoie.

Îl scrise pe o bucată de hârtie, pe care o lăsă pe măsuţa de cafea. Îşi puse stiloul în buzunar şi-şi luă Stetson-ul.

— Stroganoff-ul a fost excelent.

Mulţumesc.

Mirri îl conduse până la uşă, ţinând braţele încrucişate deasupra sânilor.

— Cu multă plăcere. Aş vrea să-ţi fac şi quiche, spuse ea, fără să-şi ridice privirea.

— Nu cred că am mâncat vreodată aşa ceva.

— De obicei îl pregătesc sâmbătă noaptea. Îmi plac filmele de groază care se transmit la televizor sâmbătă noaptea şi de obicei stau până târziu. Filme cu vampiri şi vârcolaci, îl lămuri ea. Dar nu-mi place să văd prea mult sânge curgând.

— Nici mie. Am trăit Vietnamul. Şi n-aș mai vrea să văd niciodată cum sunt măcelăriţi oamenii.

— Dar câţi ani ai? îl întrebă ea.

— Treizeci şi şapte; el o atinse uşor pe păr. Oricum, sunt prea bătrân pentru tine.

— Eu am aproape douăzeci şi patru. Nu, nu eşti, zise ea, privindu-şi vârful degetelor.

— Nu-ţi arăţi vârsta, spuse el, mirându-se puţin.

— Nici tu.

El deschise uşa şi se uită afară, ţinând pălăria în mână.

— Întotdeauna m-am întrebat cum e gustul de quiche, îi spuse, fără s-o privească.

Inima lui Mirri o luă la goană.

— Ai putea veni sâmbătă viitoare ca să afli.

El tot nu se întoarse, dar mâna i se strânse pe borul pălăriei.

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar cred că te-am speriat prea tare.

— Dar nu mai eşti acelaşi bărbat care a intrat la mine mai devreme. Acum nu-mi mai este frică de tine. Ştii ce rău e să suferi.

Nelson respiră adânc.

— Da.

— Ne vedem luni, la serviciu, zâmbi ea.

— În primul rând, răspunse el.

Când îl privea, simţea că o furnică tot corpul. Era o reacţie ciudată, dar care o umplea de plăcere. Chipul ei se îmbujoră când el începu să zâmbească.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

El plecă uşor nehotărât. Mirri îl urmări cum merge la maşină şi se urcă la volan. Îl urmări până când maşina se pierdu în zare;

apoi închise uşa şi o încuie. Deşi seara începuse dezastruos, se sfârşise surprinzător de bine. Merse să cureţe în bucătărie şi începu să fredoneze o melodie.

Zilele următoare nu se întâmplă nimic deosebit, dar luni, când Mirri se întoarse la serviciu, observă că atitudinea lui Nelson fată de ea suferise o schimbare radicală. Era blând, politicos şi chiar îi zâmbea. Mirri se „încălzea" datorită lui, aşa cum făcea şi floarea la lumina soarelui, iar munca ei suferi puţin din cauza euforiei ei.

Pe de altă parte, Danny Tanner devenise o adevărată pacoste. O fixa pe Mirri ca şi cum ar fi implorat-o şi-i făcea curte în mod direct. Cu cât era mai rece cu el, cu atât el devenea mai insistent.

Era foarte hotărât să facă începutul şi-l făcu. Într-una din zile, în timpul pauzei de prânz, Mirri rămăsese în birou numai cu Danny şi el debită o remarcă foarte clară despre ceea ce ar fi vrut să-i facă.

Din nefericire pentru el, Nelson Stuart tocmai trecea prin faţa biroului rămas cu uşa deschisă şi-l auzi.

— Ce-ai spus? îl întrebă, înfuriat la gândul

că Mirri tolera folosirea unui asemenea limbaj în biroul ei.

— Vorbeam cu ea, izbucni Danny. Era un puşti şmecher, ieşit de curând din colegiu, cu o părere foarte bună despre el şi fără prea multă diplomaţie.

— Vorbeai cu mine, pe dracu', spuse Mirri printre dinţi, sărind imediat în picioare.

Ştiind cum se purtase el însuşi cu Mim, Nelson se stăpâni cu greu să nu facă doi paşi şi să nu-l arunce pe Danny prin perete. Tanner nu era de fapt agent, ci un funcţionar, numai cu câteva trepte mai sus decât Mirri ca retribuţie. Deci nu era de neînlocuit.

— Vrei să înaintezi o plângere şi să-l acuzi de hărţuieli obscene? o întrebă Nelson.

— O, Doamne, dar a fost numai o glumă, dădu înapoi Danny.

— Da, vreau, răspunse ea. M-am săturat până peste cap de limbajul obscen al domnului Tanner şi i-am cerut de foarte multe ori să înceteze. Dar el n-a vrut s-asculte.

— Te rog să pofteşti în biroul meu, domnule Tanner; eşti suspendat fără plată

până la audierea formală, adăugă el, iar atitudinea sa îl sperie pe Tanner. Începând din acest moment.

— Dar era o discuţie prietenească. Ea e femeie, iar eu sunt bărbat…

— Ea este angajata agenţiei noastre, domnule Tanner, continuă Nelson, stăpânindu-şi cu greu nervii. Nu ai dreptul s-o supui la nicio acţiune şi la niciun limbaj care ar împiedica-o să-şi desfăşoare activitatea în mod corespunzător.

— Voi depune o contra plângere, ameninţă tânărul. O să spun că ea m-a încurajat.

Mirri simţi că-i vine rău. Iată că trecutul se reîntorcea.

— Înainte de a face asta, asigură-te că n-ai niciun cadavru ascuns în dulap, îl avertiză Nelson, zâmbindu-i.

Cuvintele lui avură un efect imediat: Danny păli. Se uită la ei şi se aşează la biroul lui.

Nelson o chemă pe Mirri în camera lui de lucru, închizând uşa după el.

Zâmbea, plin de o ciudată mândrie.

— De data aceasta n-ai mai dat înapoi. Eşti o fată grozavă.

— Dar dacă va face aşa cum ne-a ameninţat?

Nelson clătină din cap.

— Oricum, nu va conta. Pentru că eu voi depune mărturie pentru tine.

Mirri râse nervos, dându-şi părul pe spate.

— N-am putut să-l determin să renunţe. Mă bate la cap de când a venit aici.

— De ce n-ai venit să-mi spui?

— Mă gândeam că n-ai să mă crezi. N-are decât să spună ce vrea. Arată ca o şopârlă, nicio femeie întreagă la minte nu i-ar da atenție.

El chicoti.

— Să nu-mi spui asta ca să-mi faci plăcere.

— Dar e adevărat.

El îi privi ochii catifelaţi.

— Imaginează-ţi că mi-a venit să-l pocnesc.

— Din cauza mea?

— Simt nevoia să te protejez, am devenit chiar uşor posesiv. Te deranjează?

Mirri simţi o căldură plăcută în trup şi începu să zâmbească.

— Nu. Nu cred.

Nelson zâmbi din colţul gurii. O privi de

sus în jos şi deodată se încruntă. Ea era îmbrăcată într-un costum simplu gri, cu o bluză roz-pal şi pantofi negri, cu toc înalt.

— Dumnezeule, dar ce s-a întâmplat cu tine?

— Ce vrei să spui?

— A murit cineva?

— Dar spuneai…

Nelson veni spre ea şi-i puse mâinile pe umeri.

— Pune-l înapoi în cutie şi să nu-l mai porţi niciodată, spuse el categoric. Orbeşte-mă cu culorile tale. Ia-ţi brăţările zornăitoare, fii tu însăţi. În viaţa mea n-am să mai fac vreo remarcă neplăcută la adresa ta.

Ea chicoti uşor.

— Domnule Stuart, începi să dai înapoi.

— Poţi să ştii, zise el, privind-o surprins. Dar am şi un prenume.

— Nelson, spuse ea moale, după un timp.

Se încordă, pentru că era foarte excitant să-şi audă numele pronunţat de buzele ei.

Mirri observă duritatea chipului său.

— Uimitor… murmură ea.

— Şi nu ştii decât jumătate din ceea ce se

întâmplă, spuse el printre dinţi.

Respiraţia ei se îngreună. Îi privi buzele şi fu cuprinsă de tot felul de sentimente ciudate.

— Ai putea să mă săruţi, propuse ea cu neruşinare. Promit că n-am să-ţi fac raport.

— Nici chiar dacă te voi aşeza pe biroul meu? Pentru că asta ar putea urma.

Ea făcu un pas înainte, apoi altul. Toate porţile se deschiseseră în mintea şi în sufletul ei. Se lipi de el, simţindu-l cum se excită, dar nu se nelinişti.

El o împinse înapoi.

— Nu, reuşi să articuleze.

— Dacă tu vrei, n-am să spun la nimeni, şopti ea, privindu-l. Îşi depărtă buzele şi închise ochii.

Dar Nelson era şi el om. Gemu. Gura lui se repezi peste a ei cu aceeaşi violenţă de care ea îşi amintea, cu excepţia faptului că acum îl dorea şi ea. Îi puse braţele ei moi în jurul gâtului.

Nelson scotea din gât sunete erotice şi excitante. Ea îi muscă buza de jos şi simţi cum gura i se deschide şi cum limba lui o pătrunde.

Se străduiau să fie cât mai lipiţi cu putinţă. O dureau sânii de apăsarea pieptului lui, dar era o senzaţie dulce şi ameţitoare. Mirri se încleştă, hrănindu-se cu gura lui, gustându-l şi avu sentimentul că toată lumea din jurul lor dispărut.

El se retrase brusc şi făcu câţiva paşi înapoi, până ajunse la birou. Era în mod evident excitat şi n-ar mai fi putut ascunde acest lucru.

Mirri nu voi să-l privească; poate s-ar fi simţit stânjenit. Dar îi plăcea să constate că el nu-i poate rezista.

— Nu e locul potrivit, spuse el.

Ea aprobă din cap.

Nelson îşi încleştă mâinile de marginea biroului.

— De data asta nu-ţi vine să fugi?

Ea clătină din cap, foarte încet.

— De când mi s-a întâmplat povestea aceea, i-am ţinut pe toţi la distanţă, replică ea. N-am vrut să ştiu ce înseamnă adevărata intimitate cu un bărbat. Dar ție îţi voi da voie să mă atingi dacă doreşti.

Dacă dorea! El respiră adânc, cu zgomot.

— Sunt un bărbat de modă veche.

— E-n regulă, pentru că şi eu am principiile mele.

— Sâmbătă seară vom mânca quiche.

Ea ezită.

— Şi astă-seară dacă vrei.

Lui nu-i mai rămase niciun strop de putere.

— Astă-seară.

— Bine.

Ieşi din birou, deşi ar fi vrut să mai stea lângă el.

În aceeaşi seară mâncară quiche şi se străduiră să se uite la televizor. Pe la mijlocul filmului, Mirri se aşeză în braţele lui şi-l mângâie până ce îl convinse s-o sărute.

Niciunul dintre ei n-avea foarte multă pricepere. Petrecu că toată seara învăţând toate metodele, dulci şi încântătoare, prin care buzele pot să vorbească, fără să scoată însă vreun cuvânt.

Dar când ea îi luă mâna şi i-o conduse spre sâni, el se dădu înapoi şi se ridică. În ciuda tuturor gesturilor şi rugăminţilor ei, el refuză să meargă mai departe.

— Aş vrea să ne grăbim încet dacă eşti de

acord, îi spuse el, zâmbindu-i plin de dorinţă. Noi doi trebuie să facem ceva deosebit. Hai să nu ne grăbim şi să stricăm totul. Bine?

Ea nu putu să-l contrazică. Veni aproape de el, simţindu-i inima cum bate lângă pieptul ei.

— Bine.

Capitolul 13

După o amânare de câteva zile, care îl înnebuni, Josh află că, în sfârşit, s-a terminat examinarea probelor şi că rezultatele ieşiseră în ajun. Astăzi se va da sentinţa. Stătea înfricoşat şi nerăbdător, în cabinetul particular al doctorului din Nassau.

Fusese şi la medicul firmei din San Antonio să-şi facă un control medical de rutină, aşa cum îl obliga compania de asigurări, dar avea un motiv întemeiat pentru a cere consultaţii doctorului său personal. Îşi făcuse în secret câteva teste, deoarece nu voia să se afle ceva, în cazul în care presupunerile lui s-ar fi confirmat. Familia Lawson era destul de cunoscută,

încât ziarele de scandal s-ar fi bucurat să-l poată lovi.

Josh nu era foarte credincios, dar în ultimul timp se rugase mult. O dorea pe Amanda. Timpul pe care-l petrecuseră împreună îl convinsese că ea era femeia visurilor lui. Dar până nu era sigur că este bărbat întreg, că îi poate oferi viitorul pe care ea îl merită, nu putea să-i vorbească despre sentimentele lui.

Aruncă ziarul pe care încercase să-l citească şi, iritat, privea în jur, ascunzându-şi cu greu nerăbdarea. Nu putea suporta aşteptarea, mai ales în situaţia de faţă. Fratele său reuşise, în sfârşit, să-şi adune tot curajul şi-i ceruse ajutorul, dar el îl lăsase baltă. Era foarte îngrijorat pentru Brad. Dacă i se va întâmpla ceva, va fi din vina lui că nu l-a ajutat.

Întotdeauna avusese o foarte mare încredere în sine, dar acum se întreba dacă nu cumva purtarea lui dovedea un început de slăbiciune. Îi era teamă să nu devină vulnerabil. Admitea o singură excepţie: în faţa Amandei avea voie. Zâmbi, aducându-şi aminte de ea. Nu-l deranja că Amanda îl

vedea fără mască, dar Brad părea să nu priceapă că există într-adevăr o astfel de mască. Oare fusese prea inflexibil, prea neîndurător cu slăbiciunea fratelui său?

Sora medicală îl invită în cabinetul doctorului Edmond şi Josh intră, tremurând de îngrijorare. Doctorul stătea la biroul lui; îl privi, făcându-i semn să ia loc. Tocmai citea rezultatele.

— Cum au ieşit? întrebă Josh, nerăbdător. Ştiu că am colesterolul crescut, dar am renunţat deja la brânză. Spune-mi despre restul… zise el, aplecându-se spre el.

Doctorul din Bahamas, care era mai tânăr decât Josh, îşi ridică privirea şi se încruntă.

— Nu-mi place să dau astfel de veşti, spuse liniştit, spărgând tăcerea cu accentul lui britanic.

— Mai am o săptămână de trăit, spuse Josh, cinic, încercând să ascundă teama care-l cuprinse.

— Nu, nu e nimic fatal; aruncă foaia pe birou şi se rezemă în scaun. Eşti perfect sănătos, cu o singură excepţie. Testul de fertilitate pe care ni l-ai cerut este foarte clar. Mă tem că a ieşit negativ.

Spermatozoizii sunt aproape inexistenţi. Ai suferit cumva în adolescenţă de o boală specifică copilăriei?

Lui Josh îi îngheţă sângele. Bănuia de mult că este steril, deoarece uneori avusese contacte fără să ia nicio măsură de precauţie şi nu fusese niciodată implicat într-un proces de paternitate, iar partenerele lui nu-i spuseseră că au rămas însărcinate. I se păruse suspect. Iar acum ştia. Chipul lui încremeni de supărare.

— Am avut oreion când eram în liceu.

— Ştii că oreionul poate fi o cauză de sterilitate?

— Da, am auzit, dar credeam că sunt poveşti.

— Mă tem că este dovedit ştiinţific. Oreionul poate să producă, şi chiar produce, sterilitate. Nu vei putea avea copii.

Josh simţi cum orice speranţă îl părăseşte. Nu va putea fi lată. Va muri fără să aibă urmaşi. Nu va exista niciodată o fiică sau un fiu care să aibă o picătură din sângele lui. Şi, din această cauză, nu putea s-o priveze pe Amanda de o viaţă normală. Trebuia să renunţe la ea pentru totdeauna.

— Iisuse! şopti el, şi cuvintele lui sunară ca o rugăciune de îndurare.

— Poţi să mergi şi la alt doctor, continuă doctorul Edmonds. De fapt, am trimis probele unui coleg, ca să fiu sigur că nu s-a strecurat nicio greşeală.

Josh nu-i mai răspunse. Rămăsese nemişcat, privind în gol. Doctorul începu să se îngrijoreze.

— Josh, nu e sfârșitul lumii!

Pentru Josh era. Se ridică, dar picioarele-i tremurau.

— Hai să-ţi dau un medicament, spuse doctorul Edmonds.

— Nu, sunt bine! spuse Josh, privindu-l rece. Doar tu mi-ai spus că sunt sănătos, nu-i aşa? în fond, nu mi s-a întâmplat nimic. Numai că numărul spermatozoizilor este aproape zero!

— Cu timpul, te vei obişnui cu această situaţie, îi spuse doctorul. Trebuie să mă crezi; acordă-ţi un timp pentru asta.

— Mă obişnuiesc pe dracu'! Josh se răsuci pe călcâie şi ieşi din birou, cu gândurile blocate. Steril. La fiecare bătaie a inimii acest cuvânt se repeta.

— Mergi înainte, până-ţi voi indica eu să te opreşti, îi spuse ei şoferului, după ce închise uşa maşinii şi se lăsă pe banchetă.

La San Antonio, Brad şi Amanda luau masa împreună, într-un restaurant intim dintr-un cartier mărginaş, Paseo del Rio. Era o noapte foarte frumoasă, caldă, cu cerul spuzit de stele şi Amanda se simţea bine alături de Brad. La fel ca totdeauna, deoarece Brad era un bărbat plăcut.

Sorbea din paharul de vin, privind-o.

— Nu-i aşa că e mai plăcut decât să munceşti? remarcă el.

— Da. Mai ales că săptămâna aceasta n-am avut nicio seară liberă.

— Prea multă muncă îţi oboseşte creierul. Uită-te la Josh.

Inima ei tresări şi-şi lăsă ochii în jos.

— El ce mai face?

— N-am mai auzit nimic de el de când a plecat din Nassau, spuse Brad repede. Şi nici nu-mi pasă dacă nu-l voi mai vedea niciodată. M-am săturat până-n gât de fratele cel mare care mă învaţă cum să mă port corect.

— Ştii bine că ai fi în stare să mori pentru

el, îl tachină ea.

— Astăzi n-aș face-o.

— Pari îngrijorat, spuse ea.

— Sunt. Nu pot nici să cerşesc, nici să împrumut şi nici să fur destui bani, ca să-mi plătesc mâine datoria la Las Vegas, răspunse el. Mă aflu la un capăt de drum.

— Ai mai vorbit cu Josh?

— Da, recunoscu el, iritat. Şi, bineînţeles, a spus tot nu. Zicea că trebuie să mă descurc singur. Sunt principii sănătoase, dar sper să nu mă găsească aruncat într-un canal.

— N-ar îndrăzni să te omoare, se îngrijoră ea.

— Crezi? zâmbi el cinic. Câteodată eşti incredibil de naivă, Amanda.

Ea se încruntă.

— Da, cred că sunt.

— De fapt, din acest motiv te place şi Josh, spuse el intenţionat. Femeile pe care le-a avut au fost toate la fel ca strălucitoarea Terri: strengărițe şi sofisticate. Tu ai fi o noutate în patul lui.

Amanda înţepeni.

— N-o să existe ziua aia!

El se întoarse, ca să nu-l poată vedea. De fapt, voia s-o împiedice pe Amanda să se lege de Josh. Cu cât stătea mai mult cu ea, cu atât o plăcea mai mult. De ce oare îi trebuiseră atâţia ani ca să realizeze că, dintre toate femeile pe care le cunoştea, Amanda era singura pe care o putea iubi?

— Vrei să mergem să dansăm după aceea? o întrebă el calm, zâmbind şi întorcându-se din nou cu faţa spre ea. Eşti de-a dreptul divină în rochia aceasta. De-abia aştept să te strâng în braţe.

Ea râse, dar nu roşi şi nici nu se intimidă. Credea că Brad glumeşte şi face pe craiul.

Râsul ei însă îl lovi pe Brad. Amanda nu-l lua în serios şi mândria lui era rănită.

— Nu crezi că vorbesc serios? o întrebă el.

— Sunt convinsă că vorbeşti întotdeauna serios, Brad, replică ea.

Brad se uită la fata de masă.

— Îmi placi cu adevărat, Amanda.

Ea îi atinse mâna, mângâindu-l uşor, cu afecţiune.

— Şi tu îmi placi mie.

Brad privi în ochii ei limpezi şi verzi mai mult decât o făcuse vreodată şi simţi că i se

strânge inima. Dar Amanda nici nu se emoţionă, nici nu tresări şi nici nu-şi plecă ochii în faţa pasiunii lui subite. Pur şi simplu părea că nu bagă de scamă.

Lui Brad îi displăcea propria lui reacţie, dar a ei era de-a dreptul insultătoare. Îşi retrase mina, străduindu-se să râdă.

— De când ne cunoaştem noi doi? o întrebă.

— De când eram la şcoala primară, îşi aminti ea. Eram la aceeaşi scoală.

— Tu erai nedespărţită de prietena ta, Mirri. Amândouă eraţi cu vreo doi ani mai mici decât mine şi pe atunci nu dădeam *niciodată* atenţie puştoaicelor.

Amanda râse, încântată.

— Erai un îngâmfat. Mirri făcuse o pasiune pentru tine.

— Ştiu. Dar era prea timidă ca să mă poată cuceri, zise el, clătinând din cap. Am văzut-o acum câteva săptămâni într-un restaurant – ce schimbare uimitoare. Este cea mai mare distrugătoare de inimi pe care-am văzut-o-n viaţa mea. Nu mi-a venit să cred că e singură.

El nu aflase nimic despre Mirri şi nici

Amanda n-avea de gând să-i spună. Ridică numai din umeri şi schimbă subiectul.

Plecară la un Nightclub să danseze. Brad era un dansator mai bun decât Josh. Dar Amanda îşi aminti de braţele lui Josh şi simţi un cuțit în inimă.

— Eşti foarte tăcută, îi şopti el lângă tâmplă.

Era o noutate pentru el să-i simtă trupul delicat în braţe. Până acum n-o dorise niciodată. Şi era foarte ciudat că i se întâmpla chiar acum, când viaţa lui era străbătută de tot felul de complicaţii.

— Visez, murmură ea.

— La ce?

Amanda nu putea să recunoască. Îl privi cu ochii ei verzi şi râse. În seara aceea îşi lăsase părul liber, care-i cădea moale şi negru, ajungându-i aproape până-n talie. Brad o privi, imaginându-şi cum ar arăta Amanda dacă şi-ar pune capul pe pernă – părul i-ar încadra ca un halou chipul prelung şi blând. Dorinţa îl cuprinse şi trupul i se încordă.

— Mă gândeam la slujba mea, spuse ea, fără să observe ezitarea lui de-o clipă. Cred

că-ncep să-mi croiesc un drum.

— Să te păzeşti de Johnson, o avertiză el. Este un adevărat rechin. Nu te-ar ierta nici mort dac-ar afla că-i ameninţi poziţia.

— Ştiu.

— Şi să nu crezi că Josh ar fi de partea ta în această luptă, continuă el cu răceală. El angajează femei în funcţia de director executiv, dar o face numai de ochii lumii. În sinea lui nu acceptă ca o femeie să facă afaceri.

Ea nu era de acord cu această părere a lui Brad, dar n-avea chef să se certe. Se mulţumi să zâmbească, visătoare. Lichiorul şi muzica o dezarmaseră.

— Nu vreau să mai vorbim despre Josh, murmură ea, agăţându-se de gâtul lui. Hai să dansăm toată noaptea.

Brad simţi cum i se accelerează bătăile inimii. Amanda era cea mai frumoasă fiinţă pe care-o întâlnise în viaţa lui. Urmându-şi impulsul, se aplecă şi-şi puse buzele senzuale peste gura ei.

— Hei, termină, se răsfăţă ea, culcându-şi obrazul pe pieptul lui. Pe cuvânt, Brad, eşti de-a dreptul imposibil.

Chipul lui se încordă până când aproape simţi durerea, dar se mişcă în continuare în ritmul muzicii. Nu înţelegea deloc ce se întâmplase. Crezuse că Amanda se află într-o dispoziţie romantică şi se aşteptase ca ea să nu mai raţioneze şi să-i cadă în braţe. Dar n-o făcuse. Părea imună la avansurile lui. Amanda nu era o femeie obişnuită, era o luptătoare, deci nu trebuia să renunţe la ea atât de uşor. Încercă din nou şi din nou; efortul lui fu zadarnic. Simţindu-se frustrat, Brad râse şi glumi, prefăcându-se că nu-i pasă. Dar suferea. Când ajunseră în faţa casei ei şi Amanda îi întinse mâna în loc să-i ofere buzele, Brad făcu un efort imens să n-o strângă în braţe şi s-o sărute până când i s-ar fi oprit respiraţia.

El conduse maşina spre casă atât de repede, încât ar fi putut obţine un record de viteză. Nimic nu-i mai mergea în ultima vreme.

Brad nu dormi toată noaptea. În primele ore ale dimineţii, când telefonul sună, de-abia reuşise să aţipească. Când se uită la ceas, înjură, încruntându-se.

— Lawson, spuse el în receptor, cu vocea

încleiată de somn şi de alcool.

— Brad? Aici e Ted Balmain.

Brad se ridică.

— Da, ce s-a-ntâmplat?

— Cred c-ar fi bine să vii la Opal Cay. Josh a păţit ceva.

— Ce?

— S-a-mbătat ca dracu', a luat puşca şi s-a-nchis în vizuina lui. Nimeni n-a reuşit să-l facă să iasă de-acolo sau să vorbească. Nu l-am văzut în viaţa mea atât de disperat.

Cuvintele nu ajungeau până la Brad. Era prea adormit ca să poată înţelege ceva.

— Ştii bine că Josh nu bea. Poate că s-a certat cu vreo fetiţă, sau aşa ceva, spuse el iritat. O să fie bine mâine dimineaţă. Culcă-te şi tu, pentru numele lui Dumnezeu.

Trânti receptorul în furcă. Îşi amintise cu durere că Amanda nu-l voia pe el, ci pe Josh. În momentul acela nu i-ar fi păsat nici dacă Josh s-ar fi înecat într-o sticlă cu gin. De fapt, îşi zise în gând, punându-şi perna peste cap, chiar s-ar fi bucurat. Să-l ia naiba pe Josh, care-i stătea în cale.

Ted ezita, uitându-se la receptorul cu care rămăsese în mână. Dacă Brad n-a vrut să-l

asculte, trebuie să existe cineva care să-şi dea seama că situaţia era într-adevăr serioasă.

Lucra de atâta timp pentru Josh Lawson şi niciodată nu-l văzuse în starea aceasta. Probabil că doctorul îi spusese ceva foarte grav şi Josh avea nevoie acum de cineva care ţinea într-adevăr la el. Exista o singură persoană pe care ar fi putut-o chema. Căută numărul pe biroul lui Josh şi-l formă, încercând să nu-şi piardă răbdarea.

Câteva ore mai târziu, Amanda, înnebunită, cobora din avion la Nassau şi se urca în elicopterul pe care i-l trimisese Ted, ca s-o aducă în Opal Cay. Era pe jumătate adormită, nemachiată şi cu părul liber, deoarece nu apucase decât să se pieptene în grabă. O sunase pe Mirri, să-i spună că pleacă la Opal Cay; altfel ar fi fost îngrijorată. Îl deranjase şi pe Ward Johnson, care făcuse o remarcă grosolană asupra faptului că fusese trezit din somn şi-i trântise telefonul. Amanda îşi promise că-l va face să plătească pentru atitudinea lui, într-o bună zi.

Mirri încercase să-i spună noutăţi despre

Nelson Stuart, dar Amanda îi tăiase elanul, deoarece timpul devenise preţios. N-o mai interesa nimic, ştia că-i va explica odată lui Mirri, care era adormită şi mirată. N-o mai interesa nimic altceva, cu excepţia lui Josh.

Ted îi spusese că Josh primise în după-amiaza aceea rezultatele unor teste. Amanda ştia că tocmai îşi făcea controlul medical şi îngheţă când auzi despre ce era vorba. Josh îi spusese că exista o anumită condiţie. Oare era vorba despre cancer? El zisese că n-are cancer, dar asta se întâmpla înainte de a ști rezultatul. Poate era din cauza trabucurilor acelea, la care nu putea să renunţe. O tot amenințа că se lasă, că merge la seminarul contra fumatului. Dar dacă era ceva mai rău? Dacă luase o boală nimicitoare de la una dintre femeile cu care se culcase?

Niciodată Amanda nu-şi rosese unghiile, dar în seara aceea le distrusese pe toate, ajungând până la pulpa degetelor.

— Ted? Cum se simte? îl întrebă ea în limuzină, în drum spre casă.

— Încă aruncă lucrurile şi înjură cumplit. Mulţumesc lui Dumnezeu, spuse Ted, foarte

supărat. Mulţumesc că ai venit N-am putut să-l determin pe Brad să mă ia în serios.

— Brad a cinat cu mine în seara aceasta, îi spuse ea. Dar s-a purtat foarte ciudat când m-a condus acasă. Cred că a băut puţin cam mult.

— Am observat. Şi putem spune asta cu siguranţă despre Josh, după câte-am constatat. Nu l-am văzut niciodată beat, se încruntă el. Şi sper că nici n-am să-l mai văd de-acum înainte. E violent.

— Cred că doctorul i-a comunicat ceva îngrozitor, spuse ea cu greutate; era palidă ca hârtia şi ochii ei verzi deveniseră foarte expresivi.

— Asta am crezut şi eu. L-am găsit aşa când m-am întors de la Freeport, unde plecasem să rezolv nişte afaceri. N-am putut să intru la el în cameră şi nici n-a vrut să vorbească cu mine. În ultimele două ore nu s-a mai oprit din înjurat.

Amanda află toate aceste lucruri în drum spre casă. I se păru că durează o veşnicie. Dar dacă era foarte bolnav? Dar, şi mai rău, dacă n-o va primi lângă el?

— Noroc, îi spuse Ted, lăsând-o singură în

faţa uşii de la biroul lui Josh. Apoi urcă scările, luând cu el şi geanta de voiaj a Amandei.

— Mulţumesc, răspunse ea, netezindu-şi absentă cutele de pe sacoul din mătase verde.

Bătu la uşă.

— Pleacă de-aici! se auzi o voce puternică, supărată şi un obiect lovi în acelaşi timp uşa de lemn.

— Josh, sunt eu, îl strigă ea. Sunt Amanda!

Brusc se făcu tăcere. Se auziră paşi apropiindu-se, apoi cheia se răsuci în broască şi usa se deschise.

Josh o privi cu ochii lui negri, care acum erau injectaţi; trupul impunător era crispat şi avea o ţinută neglijentă; purta o cămaşă şi nişte pantaloni largi, în care-i plăcea să doarmă. Părul blond îi era ciufulit. Era roşu la faţă şi ridurile îi ieşeau în evidenţă. O privea, ca şi cum Amanda era salvarea lui.

— Amanda, spuse el, înghiţindu-şi lacrimile.

Ea veni spre el, aruncându-se înfometată în braţele lui, strângându-l. El se încleştă

puternic de trupul ei şi-şi aşează obrazul fierbinte pe gâtul ei fin. Era pur şi simplu şocat de surpriză.

— O, Josh, şopti ea cu durere. Uite… dragul meu, lasă-mă Hă închid uşa. O închise, uşor, dar el nu suporta s-o vadă plecând de lângă el şi o urmă chiar şi acei câţiva paşi.

— Am nevoie de tine, spuse el distrus, strângând-o în braţe. Stai cu mine.

— Bineînţeles că voi sta. Stau cu tine, Josh. Îi conduse paşii spre sofa, dar, când se aşezară, el o luă în braţe şi-şi ascunse fata între sânii ei.

— Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat, spuse ea tandru, dându-i pe spate părul umed, care căzuse pe fruntea lui înaltă. Vorbește-mi.

El îşi puse acum obrazul pe gâtul ei.

— Nu vreau. Am avut de gând să stau cu capul ascuns în nisip, dar acum nu se mai poate.

Mâinile ei îi mângâiau părul cu blândeţe.

— Spune-mi. Ce-ai aflat de la doctor?

El trase aer în piept, o dată, şi-ncă o dată. Se îndreptă şi o privi în ochi.

— Nu voi putea fi tată niciodată, Amanda. Sunt steril.

— O, Josh; îl privea, ca şi cum ar fi realizat totul. Asta era deci, zise ea, fără să vrea. Asta te frământă pe tine de atâta timp. Bănuiai de mult.

— Da, spuse el, dându-şi pe spate părul ud. Părea mult mai bătrân. Ochii lui întunecaţi îi căutau privirea, cu o nevoie dureroasă.

— Dar parcă nu i-am spus eu lui Ted să te cheme, nu-i aşa? întrebă nesigur.

Băutura îşi făcea efectul. Dar poate că era o binecuvântare, judecând după felul în care arăta.

— Nu, spuse ea. Dar aş fi venit oricum, prostuţule; îi atinse obrazul slab şi îl privi cu milă. Aş veni şi de pe Lună dacă ai avea nevoie de mine. Ţi-am spus-o doar, îţi aminteşti?

— Da, mi-ai spus.

Amanda îi apăsă gura cu degetele ei.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău.

— Înseamnă că acum suntem doi; ochii lui se micşorară, privind-o. Dar ce faci, plângi?

— Da, cred că plâng puţin, mărturisi ea,

încercând să şteargă urmele cu dosul palmei. Sunt tristă. Eşti atât de frumos, Josh. Şi copiii tăi ar fi fost la fel de frumoşi. Văzu durerea din ochii lui şi înţelese. Suferi foarte tare, nu-i aşa?

— Da. Mandibula lui se încordă, încerca să nu-și exteriorizeze sentimentele. Lupta să se poată stăpâni. Îi şterse şi el lacrimile cu încheietura mâinii.

— Sunt beat, Amanda.

— Ştiu, zâmbi ea, mângâindu-l pe păr. Cred că ai avut nevoie de asta.

— Da, îţi mai trece durerea.

Se aplecă şi-l sărută pe ochi. El înlemni de surpriză şi păru că nu se mai poate ţine pe picioare. Lăsă să-i scape un scâncet scurt. Se aşeză pe sofa şi Amanda profită de avantajul ei. Gura ei fierbinte îi acoperi genele. Erau dese, negre şi moi. Zâmbi, trecându-şi buzele peste sprâncenele lui, apoi pe fruntea lui mare, pe pometii proeminenţi ai obrazului şi pe nasul drept şi arogant. Ajunse pe bărbia pătrată şi voluntară şi se opri pe buzele lui moi şi senzuale.

El rămase nemişcat, acceptându-i

mângâierile cu un fel de respect. Ochii i se închiseră şi oftă, lăsându-i Amandei libertatea să-l atingă. Ea alunecă şi mai aproape şi-şi lipi gura de a lui, sărutându-l cu tandreţe şi dorinţă. Dar buzele lui rămâneau lipite şi crispate.

— Ce prudent eşti! şopti ea, glumind drăgăstos, ca să-şi ascundă vârtejul de emoţii care o cuprinseseră. Privi în ochii lui negri.

— Nu mă laşi să te sărut aşa cum trebuie? Doar n-o să rămâi însărcinat numai dintr-un sărut mai profund, Josh, murmură ea trist.

Dar aproape imediat îşi dădu seama că spusese cel mai nepotrivit lucru. Ochii lui explodară, scoţând flăcări şi holbându-se la ea. Mâinile lui mari o apucară de mijloc, încercând s-o îndepărteze de lângă el.

— Nu, îl rugă ea în şoaptă. Îmi pare rău. Nu vreau să fac o glumă din asta. Dar să nu crezi că toţi oamenii din jurul tău vor evita cuvântul sarcină până la sfârşitul vieţii tale.

Obrazul lui Josh se crispă, dar n-o mai împinse.

— Nu mai sunt un copil, îi spuse el. Nu mă mai trata ca pe un copil.

— Dar n-am făcut-o niciodată, protestă ea cu blândeţe. Şi nici n-aş face-o. Josh, tu crezi că numai atunci când eşti în stare să laşi gravidă o femeie te numeşti bărbat adevărat?

— Într-o mare măsură, da, răspunse el.

— Dar există lucruri cu mult mai importante, cum ar fi blândeţea, mila, inteligenţa şi puterea. Iar tu ai toate aceste calităţi.

El trase adânc aer în piept.

— Sunt steril.

— Da. Dar nu eşti impotent.

Josh râse. Era un râs amar şi îngheţat, dar măcar era râs.

— Şi-ar trebui să mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, nu-i aşa?

— Nimic nu se întâmplă fără motiv, chiar dacă acest motiv ne rămâne necunoscut, îi spuse ea. Îmi pare foarte rău că nu vei putea avea copii, Josh, dar să ştii că asta nu înseamnă că ai scăzut în ochii mei ca bărbat.

— Nu te face să te simţi frustrată? murmură el, privind-o aproape ca un înfometat. Nu ţi-ar păsa dacă mi-aş pierde o

mână sau un picior, sau dacă aş rămâne infirm? M-ai iubi chiar dacă m-aş urâţi peste noapte?

Amanda zâmbi, acceptându-i zeflemeaua. În fond, era adevărat. Nici nu era nevoie să se prefacă.

— Te-aş iubi, chiar dacă ai deveni infirm, chiar dacă ai deveni urât, murmură ea, iar ochii ei zâmbeau. Dragostea nu se schimbă, nu te părăseşte. Atunci când este adevărată.

— Şi dragostea ta este adevărată?

Ea ezită. Dar numai câteva secunde. Ochii ei catifelaţi îl priveau şi ea îi oferi inima o dată cu cuvintele pe care el le aştepta.

— Mi-e teamă că da.

Capitolul 14

Cuvintele Amandei pătrundeau prin ceaţa de durere şi alcool, reuşind să-l aline şi să-l liniştească.

Se așezase din nou, lăsând-o să-l tină în braţe. Lui Josh i se păruse întotdeauna că este semn de slăbiciune să te arăţi vulnerabil în fata unei femei. Dar Amanda nu era o femeie oarecare.

Zâmbi, ţinându-şi buzele lipite de obrazul

ei.

— Ştiai ca n-am avut niciodată parte de tandreţe? Nu-mi amintesc ca vreunul dintre părinţii mei să mă fi îmbrăţişat vreodată.

— Nici când erai copil şi cădeai?

— Cu atât mai puţin, răspunse el, adăugind, cu sarcasm: Băieţii mari nu plâng, nu ştiai, Amanda? Se ridică singuri de jos, strângând din dinţi, dar nu-şi arată slăbiciunea. Cel puţin aşa m-au învăţat părinţii.

Amanda îl mângâia pe spate, savurând căldura şi forţa muşchilor lui puternici. Zâmbi.

— Câteodată, şopti ea, e bine să-ţi dai jos masca şi să renunţi la principii.

Josh chicoti.

— Crezi? o întrebă, căutându-i privirea. Nu-i trecuseră încă aburii beţiei, dar acum se simţea relaxat şi-ncepuse să-şi piardă controlul.

— Ce zici dacă le-am da dracului de principii?

— Credeam c-ai înţeles deja că asta e şi dorinţa mea; şopti ea serioasă.

Zâmbind, Josh îi găsi fermoarele, nasturii

şi-i eliberă sânii de îmbrăcăminte. Apoi îi căută închizătoarea sutienului, o desfăcu şi împinse uşor bucăţica de dantelă până în talie, ca s-o poată vedea cu sânii goi. Dar nu se mulţumi numai cu atât. Îi scoase rochia. Mâna lui mare alunecă până la dantela chiloţilor, care se asortau cu sutienul, şi-i scoase. Ea suspină de plăcere, la atingerea lui tandră şi intimă.

— Nu protestezi? o întrebă el, zâmbind.

— Cum să protestez, când încerc să te seduc de atâta timp? şopti ea, cu o voce veselă şi cu chipul reflectând iubire.

— Eşti un adevărat miracol, şopti el. Îşi aplecă faţa, ameţit complet de zâmbetul ei provocator şi de ochii ei catifelaţi. Îi atinse sânii cu buzele şi se întinse peste ea cu lui puternic.

— Nu-ţi fie teamă, îi şopti el la ureche. N-am să-ţi fac niciun rău şi nu sunt destul de beat ca să te forţez.

— Vorbeşti ca şi cum ar fi necesar să mă forţezi. Trupul ei se ondulă şi se relaxă sub sărutările lui. El zâmbi, copleşii de plăcere şi se cuibări între sânii ei; începu să-i dezmierde sfârcurile cu limba.

Amanda se înfioră. Îşi schimbă poziţia, să-i facă loc. El sa aşează între picioarele ei desfăcute, apăsând-o; apropiere era mai intimă ca oricând.

Josh o privi, ca să se asigure că nu este înfricoşată şi nu-l respinge. Apoi se mişcă astfel, încât ea să-i simtă penisul excitat. Amanda îşi ţinu respiraţia şi trupul îi fu cutremurat da valurile de plăcere fierbinte provocate de mişcările lui.

Josh zâmbi, încântat că îi răspunde şi nu este inhibată.

O prinse de tâmple cu mâinile lui mari şi se ridică, împingându-i piciorul, ca să se poată lipi şi mai mult de ea. Apoi începu să-şi mişte coapsele suple, ritmic şi senzual, şi Amanda realiză cât este de priceput, simţind nevoia să-i răspundă.

— Ştiu că nu pot să-ţi fac un copil, vorbi el rar, dar te pot face să înnebuneşti de plăcere. Vrei să-ţi arăt?

Josh îi oferea raiul. Amanda simţi nevoia să se arunce de gâtul lui şi să i se dăruiască fără nicio împotrivire. Dar Josh nu era complet treaz şi poate că dimineaţă ar urî-o dacă ar consimţi. Nu voia să-i încarce

conştiinţa, și-așa suferea destul. Îşi spuse că nu era o faptă onorabilă să profite de slăbiciunea lui de moment.

— Te doresc foarte mult, Josh, spuse ea moale, oprindu-i mâna, care încerca să pătrundă între trupurile lor. Dar nu acum.

— De ce?

— Pentru că nu eşti treaz, şopti ea. Vreau ca prima noastră noapte de dragoste să fie cea mai senzuală din viaţa mea. Vreau să dureze la nesfârşit şi să mă epuizezi. Acum ai fi grăbit şi poate te-ai opri chiar la mijlocul drumului şi-atunci ce s-ar întâmpla? întrebă ea, maliţioasă.

Josh rămase buimăcit o clipă, dar în cele din urmă înţelese ce vrea ea să spună şi râse, întâi încet, apoi izbucni în hohote.

— O, Doamne!

Alunecă de pe ea şi se aşează alături, unde era loc destul, punându-şi o mână sub cap şi ridicându-şi un genunchi.

— Te las pe tine să alegi momentul. În ciuda hotărârii pe care o luase, Amanda îl cercetă, descoperind că, în mod evident, dorinţa îl părăsise.

— Ca să mă menţin aşa mai mult timp,

trebuie să mă concentrez, murmură el rece, privind-o şi ghicindu-i gândurile. Amanda roşi.

— Râzi de mine, lua-te-ar naiba. Am să ţi-o plătesc eu, cât de curând.

Amanda găsi sutienul între ei şi încercă să şi-l pună, dar mâna lui o opri.

— Nu încă. Se apropie şi-o împinse înapoi pe sofa, cu delicateţe, privindu-i trupul aproape gol, cu nişte ochi posesivi.

— Perfectă, spuse el într-un târziu. Eşti perfectă. Nici nu-mi dau seama cum am putut să mă stăpânesc atâta vreme.

— Te-a ajutat voinţa ta puternică? sugeră ea, tremurând de plăcere sub privirea lui.

— Cam aşa ceva. Josh se aplecă şi-şi puse gura pe abdomenul ei catifelat, simţind cum se contractă.

— Îţi place? Dacă-mi cobor gura câţiva centimetri mai. Jos te fac să-ţi ieşi din minţi.

— Sunt convinsă, spuse ea.

El se aşează din nou pe spate, privind-o cum se ridică şi îşi pune rochia, care printr-o minune rămăsese întreagă.

Ea chicoti fără să vrea.

Josh se întinse, oftând languros.

— Ai o rochie groaznică. Cumpără-ţi ceva care să nu se şifoneze aşa repede.

— Oricum, cred că sunt într-adevăr prea beat ca să mă port normal.

— Ştiam.

— Tu mă cunoşti cel mai bine, aprobă el; îşi coborî picioarele de pe sofa şi se ridică. Trebuie să fac un duş. Poate aşa mă voi trezi.

Îşi scoase cămaşa şi o aruncă pe un scaun, lăsând-o în grija Harrietei. Amanda se gândi că Harriet îl răsfaţă prea mult. De fapt, ca toţi ceilalţi. Se uită plină de dorinţă la pieptul lui puternic, păros. Era atât de atrăgător, încât o făcea să ameţească. Amandei îi plăcea să-i simtă trupul lângă al ei. Era înnebunită după el.

Fără să vrea, mâna ei se apropie şi-l apăsă pe musculatura caldă şi puternică de sub covorul de păr des.

— Îmi place cum arăţi sub cămaşă, spuse ea. Totdeauna mi-am dorit să te pot mângâia aşa, dar nu m-ai lăsat.

Inima lui începu să alerge, dar îi prinse mâna delicat şi i-o dădu la o parte.

— Într-o bună zi te voi lăsa. Dar acum,

după cum am stabilit de comun acord, sunt intoxicat, îi reaminti el, zâmbind, ca să îndulcească respingerea. Dacă mă vrei, trebuie să mai aştepţi să-mi adun minţile.

Ochii ei verzi, transparenţi, îl cercetau.

— Când o să fii treaz şi o să judeci la rece, n-ai să mă mai vrei, spuse ea cu înţelegere resemnată. Încerci să scapi de mine, când eşti tu însuti.

— O fac pentru binele tău, spuse el, luând-o de umeri şi privind-o solemn. Te doresc îngrozitor. Dar acum, tot ce poţi avea cu mine este o relaţie amoroasă şi, dacă nu mi-ar fi fost capul plin de băutură, n-aş fi făcut aşa ceva. Asta nu e pentru tine. Căsătoria fără copii ar deveni după un timp o Adevărată închisoare. Amanda, tu ţi-ai dorit întotdeauna copii. Ei, bine, eu nu ţi-i pot oferi.

Amanda simţi fiori reci pe şira spinării.

— Aşa că încerci să mă salvezi de mine însămi. Foarte nobil, n-am ce zice.

Degetele lui se strânseră cu furie.

— Sunt steril!

— Mi-ai mai spus asta.

— Şi ţi-o mai spun. Şi să nu-mi mai repeţi

prostia aia, că lucrul cel mai important pentru tine e cariera ta, pentru că nu te cred. Tu ai nevoie de… un bărbat întreg.

Amandei îi venea să-l lovească. Ochii îi străluceau de furie.

— Dar tu eşti un bărbat întreg, spuse ea mânioasă.

— Dacă te referi la faptul că pot să fac sex, da, sunt un bărbat întreg, zise el dur, zâmbind rece. Asta vrei tu, Amanda, nA Iaci sex cu mine? sublinie cuvântul cu violentă. Întinde-te şi desfă-ţi picioarele, asta-ţi pot oferi.

Cruzimea lui îi făcu rău. Ea nu simţea pentru el decât dorinţă fizică şi el ştia bine acest lucru. Poate că de-asta şi încerca s-o îndepărteze, străduindu-se zadarnic s-o salveze de la o viaţă fără copii. Amanda se întoarse.

Josh se strâmbă din cauza propriei grosolănii. Nu intenţionase decât s-o facă să priceapă că el nu este o partidă bună pentru ea. Amanda merita să trăiască o viaţă normală şi el nu i-o mai putea oferi. Ea putea să aibă copii, chiar şi cu Brad. Gândindu-se că Amanda ar putea face

dragoste cu Brad, simţi o durere atât de puternică în stomac, încât îi veni să se lase în genunchi.

— Trebuie să mă schimb, spuse ea serios. După cum ai observat, mi-am sifonat hainele.

— Bine. Du-te.

Amanda plecă. Dar nu se lăsă păcălită de Josh. Era sigură c-o iubea. Văzuse în ochii lui, chiar şi atunci când încerca s-o convingă să renunţe la o căsătorie lipsită de perspectiva copiilor. Se hotărî să ierte chiar şi remarca lui grosolană; înţelesese motivul. Nu pentru că n-ar fi ţinut la ea, ci, din contră, pentru că ţinea prea mult.

După ce-şi schimbă hainele, veni în bucătărie şi-o rugă pe Harriet să pregătească supă pentru Josh şi o cafea fierbinte.

Îi întinse masa în cameră.

Josh făcuse un duş şi se schimbase. Era încă palid şi preocupat, dar era curat şi mirosea foarte frumos.

Amanda îl împinse uşor pe scaun şi ea se sui pe marginea biroului. Era foarte proaspătă, îmbrăcată în blugi şi un tricou

scurt, mulat; nu-şi strânsese părul. Josh încerca să pară vesel, când ea îi împinse sub nas vasul cu supă şi-i întinse polonicul.

— Nu-mi place supa, mormăi el, supărat şi cu ochii întunecaţi.

— Dar o vei mânca totuşi, nu-i aşa, dragul meu? II întrebă blând.

Pometii lui erau proeminenţi şi întunecaţi. Deschise gura, acceptând să mănânce.

— Eşti cam îndrăzneaţă, nu crezi? glumi el.

— Da, recunoscu ea, zâmbind. Josh termină de mâncat. Era ciudat să fii dorită de un bărbat atât de puternic, cum era Josh. Amandei îi făcea plăcere să se gândească la asta. Îi șterse gura cărnoasă cu un şerveţel şi, fără să-şi dea seama, îl privi lung.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

— Mă gândeam, murmură ea.

— La ce te gândeai?

— Dac-aş putea primi un sărut.

El zâmbi.

— Cred c-aş putea să mă sacrific dacă e musai.

Amanda zâmbi şi se aplecă spre el. Era un sentiment nou şi înălţător să-l poată săruta

când simţea nevoia, să-i poată savura buzele pline, dulci şi fierbinţi, cu buzele ei. Dar el nu-i dădu voie să adâncească sărutul. Îl păstră cast şi tandru, ferindu-se de apăsarea gurii ei.

— Fără provocări, o avertiză, când ea încercă să repete sărutul. Refuz să mă las sedus.

— Trădătorule, oftă ea. Cum să mă pricep dacă tu nu viei să mă înveţi nimic?

— Eu hotărăsc când trebuie să înveţi, spuse el ferm. Apropo, îmi cer scuze pentru remarca grosolană pe care am făcut-o mai devreme.

Amanda nu-l mai întrebă la ce se referă; era încă enervai A de cuvintele lui.

— Erai beat, spuse ea, înţelegătoare.

— Şi-mi pare rău şi pentru mine, adăugă el, încruntându-se. Cred că trebuie să mai treacă un timp până să mă obişnuiesc cu ideea, deoarece începusem deja să visez că voi întemeia o adevărată dinastie.

Josh se ridică şi se apropie de fereastră, înfigându-şi inimile adânc în buzunarele pantalonilor albi şi privind nemărginirea oceanului.

Toată viaţa am muncit pentru bani, să las urmaşilor un i o moştenire frumoasă. Şi pentru ce toate astea, Amanda?

Dar Brad poate că va avea copii…

Josh se răsuci, furios.

— Nu cu tine!

Amanda rămase pur şi simplu fără cuvinte. Se uită lung la el, fără să scoată un sunet.

— Dacă încearcă să te atingă, am să-i rup gâtul.

— Sunt sigură că Brad n-a avut niciodată astfel de gânduri în legătură cu mine, rosti ea cu un glas tremurat, apoi îşi aminti de felul în care încercase Brad să o sărute noaptea la Nightclub. Roşi brusc.

Josh se făcu livid.

— Brad ar face orice să găsească banii de care are nevoie, pentru a-i înapoia lui Marc Donner; s-ar însura chiar şi cu prietena lui din copilărie.

— N-ar face asta, spuse ea.

— Ba da, replică el cu convingere. Dacă m-aş gândi că are cea mai mică şansă să te seducă, l-aş răpi şi l-aş duce în Antarctica.

Amanda roşi din nou.

— Este atât de important pentru tine să fii primul meu bărbat?

— Nu, spuse el trist. Dar aş suferi dacă ai face dragoste cu un bărbat care n-ar simţi nimic pentru tine. Şi pentru Brad tu ai fi o nouă cucerire şi atâta tot. Un om ca el te-ar putea distruge.

Amanda respira greu.

— Dar nu-l vreau pe Brad, nu înţelegi? spuse ea. Nu simt absolut nimic când mă atinge, Josh. Absolut nimic. Nu vrei să mă asculţi, nu-i aşa? întrebă ea, tulburată. Nu vrei să mă crezi? Ai descoperit că eşti steril şi crezi că nu mai există niciun viitor pentru noi doi?

Era prea crud adevărul ca Josh să mai poată suporta. Scoase un trabuc din sertarul biroului şi-l aprinse.

— Credeam că Dina te-a înscris la clinica aceea.

— Da, m-a înscris. A fost nemaipomenit. Am învăţat cum să fumez, ţinând în gură o pastilă contra fumatului.

Amanda râse, deşi era foarte supărată.

— Nu mai ai scăpare.

— O să mă las, dar nu acum. Voi fuma şi

voi bea până mă voi putea acomoda cu noua mea personalitate.

— Arăţi ceva mai bine acum. Ted a fost foarte îngrijorat din cauza ta.

Amanda se răsuci, privind spre uşa închisă.

— Dar unde e Ted? întrebă ea.

— E discret, murmură el. Crede probabil că facem dragoste pe covor.

Amanda roşi şi începu să râdă.

— Acolo faci tu dragoste de obicei?

— Numai câteodată. Dar cel mai mult îmi place pe plajă, În lumina lunii, spuse el intenţionat, ca să-i vadă reacţia.

Amanda încleștă dinţii.

— Ce mai face Terri? Parcă trebuia să vină în vizită cu soţul ei, nu? întrebă ea, apăsând cuvintele.

— Da. Ţi-a spus Brad, îţi aduci aminte? o întrebă în bătaie de joc.

— Faci atâta caz de legăturile lui sentimentale, dar eşti În lei ca el, mormăi ea. Femeia este doar un obiect pentru tine.

— Da, într-adevăr, aşa era, recunoscu, uitându-se la trainicul care ardea în mâna lui. Şi probabil că aşa va fi şi de-acum

înainte.

— Numai pentru faptul că eşti steril, spuse ea supărată.

Amanda se gândi ce-ar spune oare Josh dacă s-ar da cu capul de podea urlând de mânie.

— Şi dacă nici eu nu pot avea copii? îl întrebă ea, încercând să pară cât mai nepăsătoare. Am auzit că se întâmplă la o femeie din şapte.

— Aş putea paria pe oricât că poţi avea copii, Amanda. Dar, oricum, asta nu mai e treaba mea; trase un fum adânc din trabuc şi se întoarse spre ea. Cred că ai auzit zvonurile despre noua publicaţie care se pregăteşte să apară la San Rio? Da?

— Da. E adevărat?

— Încerc să aflu. Cât timp crezi că va mai rezista Johnson?

— Cred că o să se arunce în curând în chiuveta din baie, mormăi ea.

— Să vedem. Ai vreo idee?

Amanda avea multe idei, dar nu voia să i le dezvăluie. Nu încă.

— Eu nu fac altceva decât să țin contabilitatea, ai uitat?

— *Gazette* o să-ţi aparţină într-o bună zi, cel puţini; parţial. Numai să fii tare şi să nu-l laşi pe Brad să pună mâna pe ea, măritându-te cu el.

— Nu mi-ai spus adineauri că n-ai de gând să te însori cu mine? Atunci de ce nu mă laşi să mă mărit cu Brad?

Josh scrâșni din dinţi.

— Decizia aceasta tu trebuie s-o iei. Dar dacă vei încerca să-l ajuţi să iasă din necazul în care a intrat, am să fac tot posibilul să te împiedic.

— Dar este fratele tău! Şi ştii bine că jucătorii sunt foarte răzbunători. Nu-ţi pasă deloc de el?

Îi păsa. Dar atitudinea ei îl înfuriase.

— Văd că-ţi pasă suficient de mult de noi amândoi, spuse el rece.

— Sigur, nu-ţi convine să asculţi. Nu vrei să auzi ce nu-ţi place.

Josh aruncă trabucul.

— Ar fi mai bine să-mi fac duşul ăla. Trebuie să plec la Nassau mâine dimineaţă, spuse el, încheind discuţia. Vreau să discut cu miniştrii despre noul meu proiect. Poţi să vii cu mine?

— Am o slujbă, îi reaminti ea. Trebuie să mă întorc la San Antonio.

— Pentru ce? Ca să scoţi ziarul din mâinile lui Ward Johnson sau ca să-mi seduci fratele?

Exasperată, Amanda luă de pe birou o cutie cu capse şi o aruncă în el cu toată puterea. Josh se feri, râzând surprins.

Amanda se aplecă peste birou şi încercă să apuce o cutie cu dischete, care era suficient de grea pentru a-l face să simtă lovitura. Dar Josh fu mai rapid. Înainte ca ea să se ridice, Josh ajunse în spatele ei şi o apucă de mână, aşa încât nu mai putu să apuce cutia.

— Nu e frumos să arunci cu lucruri, o mustră el.

— Eşti un tică…

Dar Josh o aşează pe spate, peste nişte teancuri de hârtii, ţi-i acoperi gura cu buzele lui, înainte ca ea să termine de spus ultimul cuvânt.

Amanda se luptă, dar în numai câteva secunde Josh îşi suprapuse coapsele peste ale ei şi se lăsă cu toată greutatea. Atunci ea simţi forţa şi căldura lui şi tremură,

lipsită de voinţă.

Josh îşi apăsă pieptul peste sânii ei, în timp ce-o săruta; sfârcurile sânilor ei se întăriră. Apoi începu să râdă, deschizându-i larg gura, în care pătrunse adânc limba lui dulce.

Îi strânsese părul la spate ţinându-i-l cu mâna şi sărutând-o mai profund ca oricând. Apoi îi depărtă picioarele cu genunchii și-ncepu s-o apese rar şi insistent.

Îi căută fermoarul de la blugi. Îl trase în jos şi-şi introduse mâna înăuntru, sub chiloţi. Apoi o mângâie, aşa cum niciun alt bărbat n-o făcuse, iar când, instinctiv, încercă să se ferească, el o opri, sărutând-o cu atâta pasiune, încât Amanda gemu.

Plăcerea o invadă şi îşi înfipse unghiile în cămaşa lui, mişcându-se ritmic. Buzele îi tremurau sub apăsarea tandră a gurii lui fierbinţi. Limba lui o mângâie şi o excită, până când Amanda nu se mai putu gândi la nimic, abandonându-se. Suspină şi trase adânc aer în piept, pentru că sărutarea lui o sufocase. Iar când crezu că nu mai poate suporta dulcea tensiune, Josh îi deschise şi mai mult buzele şi limba lui pătrunse în

întunericul gurii ei. O mângâie în continuare, până când Amanda pierdu orice posibilitate de a se controla. Suspina, cu gura lipită de a lui şi simţi că-şi ia zborul, cuprinsă de o senzaţie pe care n-o mai simţise niciodată.

Trupul îi tremura, îi exploda. Aproape că nu mai putea suporta atâta fericire…

— Josh! ţipă ea, vibrând toată, înfigându-şi unghiile în umerii lui, din ce în ce mai tare, pe măsură ce plăcerea creştea.

— E bine, nu-i aşa? şopti el, sărutându-i faţa transpirată şi mângâind-o uşor şi tandru; ea tremura încă, deşi furtuna trecuse. Ai simţit o explozie de căldură, nu-i aşa, iubito? Acum îmi aparţii. Cu totul, Amanda; eşti femeia mea.

Îşi insinuă din nou mâna în locul acela intim. Se uita la ea, privindu-i pupilele dilatate de uimire.

— Nu te mişca, şopti el. La apăsarea lui, ea tresări.

— Josh!

— Sssss. O apucă şi mai strâns de păr. Vreau să fac asta. Trebuie s-o fac. N-o să te doară mai mult decât este necesar.

Ea nu-l înţelese, până când mâna lui pătrunse şi mai mult. După câteva clipe, simţi un val de durere. Se uită în ochii lui negri, atenţi, şi numai atunci realiză ce i se întâmplă.

— Josh!

Dar plăcerea îi reveni. Rămase din nou fără voinţă. Se arcui, incapabilă să se împotrivească senzualităţii trupului ei; i se dărui. Ţipă simţindu-se împlinită. O durea şi mai tare, dar nu mai avea nicio importanţă, pentru că atinsese cerul! …

— Gata, şopti el, luând-o în braţe. O duse la baie. Nici măcar nu-şi dăduse seama că el o ridică. Era din nou lipită de el, cu faţa pe pieptul lui, tremurând.

— Iubita mea, n-a fost prea rău, nu-i aşa?

— Eşti… eşti… încercă ea să vorbească.

— Ssss. Amanda închise ochii când el îi atinse buzele, care încă tremurau.

— M-ai lăsat, şopti el, cu vocea adâncă, răguşită. Dumnezeule, ştiai ce vreau să-ți fac şi m-ai lăsat!

Amanda îl atinse cu unghiile şi-şi ascunse faţa în gâtul lui.

— Doare.

— N-o să te mai doară. Când vei fi a mea, n-o să te mai doară deloc, şopti el. O atrase mai aproape de el, strângând din dinţi când îşi aminti cum arăta în acele momente. Se excită brusc şi violent, dar n-avea nicio posibilitate să simtă satisfacţie. Se lupta din răsputeri să-şi învingă pornirile şi reuşi. În baie, o lăsă jos. Pe chipul lui nu se putea citi nimic; era doar uşor palid.

Dădu drumul la apă şi o dezbrăcă încet, până când se umplu cada. Amanda îl privea pe sub gene, cu ochii ei mari, catifelaţi şi uimiţi. Văzând-o goală, Josh îi atinse urmele abia vizibile de pe coapse şi o sărută pe frunte.

— Îmi pare rău că te-a durut, şopti el, ridicând-o cu grijă ţi aşezând-o în cadă, în apa discret parfumată. Acum te vei simţi mai bine.

Amanda se crispă, pentru că începuse s-o usture, dar după un minut îşi dădu seama că se simte mult mai bine. Stătea întinsă, lăsându-l pe Josh s-o spele, iar el o privea tandru şi posesiv, impresionat de perfecţiunea sânilor ei. Sfârcurile deveneau tari şi întunecate, când le atingea Josh cu

buretele, şi trupul ei reacţiona involuntar. Brusc, Amanda îl privi, gândindu-se cu mirare la senzaţiile pe care Josh i le provocase.

— Deci cam aşa trebuie să te simţi, şopti ea, în timp ce Josh o ştergea cu prosopul mare şi cald.

— Da, iubito, spuse el calm, cam asta trebuie să simţi.

Amanda ridică mâna și-i atinse fata.

— Te vreau, şopti ea.

— Ştiu.

Degetele ei îi mângâiau buzele.

— Tu nu?

— Nu chiar acum, clătină el din cap.

— Dar tu…

— Am simţit ceea ce niciun alt bărbat nu va putea simţi vreodată: primul şi cel mai dulce gust al tău, şopti el. Şi fără să-ţi fur castitatea, pentru că încă nu m-ai cunoscut în intimitate. Încă poţi să-ţi oferi virginitatea unui bărbat norocos, pe care-l vei lăsa să-ţi afle secretul, să se bucure de trupul tău suplu şi cald, care-l va umple de pasiune.

— Nu vreau pe nimeni în afară de tine,

şopti ea, şi aşa voi simţi întotdeauna.

— Aşa crezi acum, zâmbi el cinic. Dar sentimentele tale nu vor dura o veşnicie. Tu încă mai ai iluzii, dar eu le-am pierdut pe-ale mele.

— Dar eu vreau să merg până la capăt împreună cu tine, spuse ea cu blândeţe. Doar ştii că nu voi rămâne însărcinată. De ce...?

— Ţi-am spus. Prima dată trebuie s-o faci cu soţul tău. Şi nu eu voi fi acela. Josh îi puse pe umeri halatul de baie şi i-l încheie între sâni. Îţi aduc geanta de voiaj, poate doreşti să te schimbi.

Ea se uită după el, cu ochii plini de iubire şi de suferinţă. Ştia că el o doreşte, dar n-avea de gând să meargă mai departe de-atât. Nu accepta să se căsătorească cu ea, deoarece credea că nu-i poate oferi destul. Însemna că nu va face dragoste cu ea. Amanda zâmbi. Josh nu realiza că dragostea admite orice sacrificiu, chiar şi pe acela de a nu putea avea copii cu el. Îl voia pe Josh. Numai şi numai pe Josh.

Dar Josh era inflexibil şi nu accepta niciun argument. Amanda era convinsă că, dacă ar

încerca să meargă la el într-o noapte, ar da-o afară din patul lui şi din viaţa lui, fără să clipească. Spusese nu şi nu exista niciun argument care să-l facă să se răzgândească. Dar, de fapt, spusese „nu încă\Aceste cuvinte pot ascunde foarte multe posibilităţi. Şi Amanda era convinsă că Josh tine foarte mult la ea; şi un orb ar fi putut observa. Deci mai exista o speranţă. Şi Amanda mai spera, nu-i mai rămăsese altceva de făcut. Era hotărâtă să nu-i mai spună nimic acum.

Amanda observase că Josh era încântat de ea. Trebuia doar să-l convingă într-un fel că dragostea învinge orice obstacol.

Se apropie de fereastră şi privi oceanul, încercând să-şi ridice moralul. Se gândi ce schimbări ar mai putea face la *Gazette,* ca să-şi realizeze proiectul ei secret de salvare a tipografiei. Dar nu se putu concentra. Îşi reamintea de starea de extaz în care o adusese Josh.

După câtva timp, Josh îi aduse geanta şi o conduse în dormitor. O privi lung, îndurerat. Ea zâmbi şi se îndreptă spre el, dar Josh ieşi şi închise uşa, fără să mai spună nimic.

Gestul lui era mai clar decât dacă ar fi vorbit. Era sfârșitul.

Ea nu mai putu să-i vorbească. Când se trezi, în dimineaţa următoare, el părăsise deja insula.

Capitolul 15

Dimineaţa, înainte de plecare, Amanda nu se mai deranjă să-l întrebe pe Ted unde plecase Josh; ştia că nu-i va da niciun răspuns. Ted primise instrucţiuni precise Trebuia să o conducă cu şalupa până la Nassau, pentru că Josh luase elicopterul, iar de-acolo îşi continua drumul cu avionul.

Amanda se decise să-i mai lase lui Josh timp de gândire. Când se va obişnui cu situaţia lui, poate că se va întoarce singur la ea. Oricum, dacă ar fi încercat să-l bată la cap, n-ar fi rezolvat nimic. În plus, Amanda avea acum problemele ei: să salveze întreprinderea familiei sale.

Tocmai ajunsese acasă, când Mirri, radioasă şi nerăbdătoare, intră pe uşa din faţă fără să bată – era un vechi obicei, de pe vremea când erau încă şcolăriţe.

— Am uitat că eşti plecată din oraş şi te-

am sunat la birou să te invit la masă. Ce face Josh?

— A fost bolnav, spuse Amanda, refuzând să divulge secretul. Dar acum se simte mai bine. Dar ţie ce naiba ţi s-a-ntâmplat?

— Ghiceşte! zâmbi Mirri. Botosul domn Stuart s-a decis să nu mai fie urâcios. L-am invitat într-o seară în oraş şi de-atunci suntem mai mult sau mai puţin nedespărţiţi.

— I-ai povestit?!

Mirri se strâmbă.

— Da, cam aşa ceva. Am avut un debut destul de urât, dur lucrurile s-au aranjat pe urmă cum nu se poate mai bine. Îl iubesc! Mirri părea îndrăgostită. Şi cred că şi el este pe ni Ic de a simţi acelaşi lucru pentru mine. Noaptea trecută am fost la rodeo, apoi la un concert în parc… Nu vrea să mă sărute, dar cred că-i place să fie cu mine.

— De ce să nu te sărute?

— Pentru că am fost cam explozivi şi el e cam demodat, chicoti ea. Nu e de acord ca doi oameni necăsătoriţi să facă dragoste. Nu-i aşa că e nemaipomenit?

Amanda ridică sprâncenele şi zâmbi.

— Dar aţi făcut ceva progrese?

— Nu sunt foarte sigură. În ultimul timp nu mai pot să discut cu el, replică Mirri. A devenit închis, tăcut şi încordai…

Amanda se aplecă spre ea.

— Pun pariu că e foarte nervos şi te bate fără motiv. Mirri râse.

— Da, bineînţeles.

— E îndrăgostit, spuse Amanda. Ar fi trebuit să citeşti mai multe romane și-atunci ai fi ştiut cum stau lucrurile, o tachină ea.

— Cred c-aşa trebuia. Dar acum, asta el explică ea, veselă.

— Şi eu, care credeam că mă port ca o proastă cu bărbaţii. Dar uită-te la tine!

— Păi, eu tocmai învăţ secretele dragostei, chicoti ea. Ştii, este foarte stăpânit. Nu-i mai spuse că pasionalul domn Ni imn este la fel de virgin ca şi Amanda. Acesta era secretul.

— Atunci de ce nu-l ceri de bărbat? îi sugeră Amanda. Al putea să-i cumperi un inel.

Mirri bătu din palme auzind ideea ciudată a Amandei.

— Lumina discretă a luminărilor, muzică în surdină şi tot tacâmul? Dar e minunat!

Chiar aşa am să şi fac.

— Bine, dar eu glumeam.

— Ştiu, dar nu-i aşa că ideea e nemaipomenită? Mirri zâmbea fericită. De-abia aştept.

— Mirri!

— N-o să mă poţi face să mă răzgândesc, aşa că taci, spuse Mirri, impulsivă. Şi de-abia atunci observă că Amanda părea foarte obosită. Dar, ia stai, tu nu arăţi bine.

— Ultimele două zile au fost foarte grele pentru mine spuse ea, ferindu-şi privirea. Nu era-n stare să-i povestească lui Mirri cum a fost. Era distrusă că Josh o respinsese, chiar dacă nu-i venea să creadă că-şi luaseră rămas bun pentru tot deauna. Nu-i mai rămăsese decât speranţa.

— Aş putea să te ajut cu ceva? o întrebă Mirri.

— Poftim? A, nu, mulţumesc, totul e-n regulă.

— N-aş prea zice, după cum arăţi, observă ea.

— Are nevoie de timp. Şi eu o să i-l acord. Ori se întoarce la mine ori găseşte pe altcineva, care n-are nevoie ş n-are de gând

să se căsătorească şi să aibă copii.

Cuvintele Amandei o făcură curioasă pe Mirri, dar nu întrebă nimic. Pentru că Amanda era la fel ca ea: o introvertită. Mai ales atunci când suferea. Vru să fie diplomată schimbă subiectul.

— Iei masa cu mine?

— Nu ieşi cu domnul Stuart?

Mirri zâmbi.

— Ba da, dar vreau să vii şi tu.

— Mulţumesc, dar nu pot. Trebuie să mă conving dacă mai lucrez sau nu la ziar.

— Ca şi cum domnul Johnson şi-ar putea concedia an gaj aţii.

— Eu nu am decât patruzeci şi nouă de procente, îi reaminti Amanda cu tristele. Pe care le controlează Josh. Şi el se teme că-l voi ajuta pe Brad să-şi achite datoriile pe care le-a făcut la jocurile de noroc.

— Ce jocuri de noroc?

Amanda îi spuse.

— L-au ameninţat, dar Josh era gelos pe Brad. Nici nu mA vrea, dar nici nu mă lasă lui Brad, dacă poţi să mai înţelegi aşa ceva, spuse Amanda cu amărăciune.

— Din ce în ce mai ciudat, murmură Mirri.

— Nu-i aşa? ochii Amandei străluciră.

— Şi ai de gând să-l ajuţi pe Brad?

— Nu pot, decât dacă mă mărit cu el. Şi nu pot face asta. Amărâtul de Brad o să facă şi el ce-o să poată ca să se salveze. Nu ştiu dacă Josh face bine că-l lasă să se descurce singur. Dar eu nu-i pot plăti datoriile şi Josh nu vrea. Aşa că e complet singur.

— Săracul Brad!

— Da, aprobă Amanda.

Ajunse la serviciu, dar domnul Johnson o privea pe Dora ca şi cum s-ar fi aflat la începutul vieţii, şi Amanda se întrebă dacă-i observase lipsa.

Se uită repede prin rapoarte, să se asigure că nu s-a petrecut nimic în lipsa ei cu statele de plată şi că n-au rămas bani nedepuşi la bancă. Apoi intră în tipografie şi stabili cu Tim câteva schimbări rapide, profitând de faptul că Ward Johnson era ocupat.

După câteva zile petrecute în singurătate, Amanda plecă la San Antonio în pauza de masă, să-l vadă pe Brad. Era supărată pe el, deoarece n-o sunase s-o întrebe cum se simte Josh.

Brad o invită în biroul său și-i oferi un scaun, arborând un zâmbet cuceritor.

— L-am sunat ieri pe Ted, mărturisi el, iritat de faptul cA Amanda îi reproşează dezinteresul faţă de Josh, dar ştiam cA Josh este bine. Este indestructibil.

— E plăcut să aflu că eşti atât de devotat unicului tău frate, replică ea, cu sarcasm.

El ridică o sprinceană, nepăsător, şi se afundă în scaunul mare de piele aflat în spatele biroului. Încercă să nu pună la inimă faptul că Amanda îl respinsese în mod evident. Fratele lui cel mare avusese parte toată viaţă de lucrurile cele mai bune. Acum o avea chiar şi pe Amanda. Dintotdeauna existase o competiţie între cei doi fraţi, dar acum lui Brad i se umpluse paharul.

— Fratele Josh s-a descurcat singur de când se ştie şi nu vrea să-i vadă nimeni slăbiciunea. N-ai aflat acest lucru acum, când te-ai grăbit să-i sari în ajutor? adăugă el, supărat.

— Da, într-adevăr, m-a alungat imediat ce s-a dezmeticit, răspunse ea. Ştiu că nu-i place să fie văzut în situaţiile în care este vulnerabil. Dar am preferat să-mi facă asta,

decât să-l găsesc mort.

— N-ar fi în stare să se sinucidă, spuse Brad, fără să fie însă foarte convingător.

— Ted şi cu mine n-am fi chiar atât de siguri de asta, replică ea, fără să-i dea însă vreo informaţie despre motivul care-l determinase pe Josh să se îmbete. Ştia că nici Ted nu-l va trăda. Trebuia să rămână la latitudinea lui Josh dacă-i va spune sau nu lui Brad despre durerea vieţii lui.

Amanda s-ar fi aşteptat ca Brad s-o întrebe ce i s-a întâmplat lui Josh, dar el n-o făcu. Îi zâmbi, privind-o cu ochii lui cafenii, strălucitori.

— Ţi-a fost dor de mine? o întrebă cu un surâs senzual. Ai de gând să mori din cauza iubirii tale neîmpărtăşite?

— Ştii tu mai bine, răspunse ea, râzând.

Brad îşi apropie scaunul de ea. Ochii i se umplură de o veselie forţată, gândindu-se la situaţia tragică în care se află.

— Marc are de gând să mă omoare, deoarece n-am putut să-i plătesc datoriile, iar Josh m-a lăsat în gura lupilor. Cred că nu voi rezista mai mult de o zi, spuse el, clătinând din cap, Cred c-am să mă arunc

de pe acoperiş.

Amanda se sperie de cuvintele lui şi mai ales de precizarea pe care-o făcuse.

— Ai putea măcar să-l suni pe Josh şi să stai de vorbă cu el.

Brad se ridică brusc de pe scaun, fierbând de mânie.

— El are totul, spuse, fără să se mai poată controla. El câştigă mereu. Întotdeauna a fost aşa!

— Şi asta pentru că toată viaţa a muncit, îl apără Amanda. I u eşti foarte priceput, dar nu-ţi iei slujba în serios şi nici viaţa! Treci de la o femeie la alta, te joci cu dragostea şi arunci hanii la fel de repede cum îi câştigi. Şi pe urmă te superi că Josh nu vrea să-ţi plătească datoriile. Vrei totul, Brad, dar vrei ca totul să ti se dea. Şi viaţa nu e deloc aşa cum o vezi tu.

— Vorbeşti ca o cunoscătoare.

— Am învăţat că singurul mod în care poţi să obţii ceea ce doreşti este să lupţi. Dacă vrei să reuşeşti cu adevărat.

Amanda se ridică în picioare, cu eleganţă.

— Aproape toată viaţa mea, până nu de mult, am stat cu mâinile-n sân, continuă ea.

Dar m-am săturat să stau cu mâna întinsă, aşteptând să pice ceva. De-acum înainte o să obţin singură totul.

— N-o să-l ai pe Josh, spuse el în bătaie de joc. N-o să se căsătorească cu tine.

Amanda se străduí să zâmbească, să-i demonstreze că n-a lovit-o, aşa cum ar fi vrut.

— Ştiu asta.

Nici măcar n-o să te iubească! Eşti numai încă una în grămada de femei cu care s-a culcat.

— Nu m-am culcat cu fratele tău, ţipă ea. Şi asta, dacă viol să ştii, pentru că n-a vrut el!

El o privi, furios pentru faptul că a recunoscut că-l doreşte pe Josh, dar în acelaşi timp simţind o stranie uşurare Iii vestea că cei doi n-au făcut dragoste.

— O are pe Terri, lovi el. De ce te-ar dori pe tine?

Ea îşi înălţă capul cu mândrie.

— Terri este măritată şi n-a fost la Opal Cay.

— Aşa ţi-a spus el? o întrebă, cu un râs neplăcut. Amanda, i îi în poţi să fii atât de

naivă?

Era sigură că o minte. Trebuia să fie sigură! Deşi Josh nu-i mărturisise că se întâlnise cu Terri în Jamaica. Aflase de la Brad. Dar de ce-i spunea el toate astea?

— De ce încerci să mă montezi împotriva lui Josh? îl întrebă ea, nerăbdătoare.

— Nu ştii?

Se apropie de ea, prinzând-o în braţe. Se aplecă s-o sărute şi o ţinu foarte strâns, când ea încercă să se ferească.

Toate încercările pe care le făcu pentru a obţine şi din partea ei un răspuns fură zadarnice; Amanda rămase liniştită în braţele lui, nici nu răspunse, dar nici nu protestă. Brad gemu şi se strădui să se poarte frumos, s-o cucerească în loc s-o forţeze.

Amanda îl plăcea pe Brad, dar nu în acest fel. Şi nu voia să-l rănească mai mult decât o făcuse deja. Pentru ea nu exista niciun alt bărbat în afară de Josh. Pe de altă parte, gândul la Terri şi refuzul lui Josh de a o primi în viaţa lui o acaparau. Poate că Brad n-ar fi chiar o alegere foarte proastă. Odată vindecat de febra jocului... Şi avea calităţi

deosebite. Era bun şi generos şi avea o remarcabilă pricepere de a rămâne în picioare, oricât de tare ar fi fost lovit.

Ea ezită şi toate aceste gânduri îi trecură prin minte, de aceea renunţă să i se împotrivească. Îşi puse mâinile pe umerii lui şi pentru o clipă buzele lor se uniră.

Uşa se deschise încet şi apăru un bărbat care se retrase imediat, înmărmurit de scena la care asistase. Cei doi nu îl văzură. Simţi că i se rupe ceva din suflet. Încruntându-se, închise uşa la fel de încet cum o deschisese, se întoarse şi trecu, fără să scoată o vorbă, pe lângă secretară, care rămăsese cu gura căscată de mirare.

În birou, Brad stătea în picioare, respirând greu, cu simţurile tulburate. Amanda îl împinsese blând şi se retrăsese.

— Îmi pare rău, dar nu pot, spuse ea, ridicându-şi mâinile în semn de apărare, când el încercă să vină din nou spre ea. Se simţea mizerabil şi Brad voia ceva ce ea nu i-ar fi putut oferi.

Chipul ei era atât de expresiv, încât Brad înţelese. Aproape că o un în clipa aceea; îl făcuse să-şi dezvăluie slăbiciunea. Amanda

nu simţise nimic când o sărutase, îşi dădu el seama. Nimic!

— Şi chiar semăn cu el, spuse Brad supărat. Dar nu e suficient, nu-i aşa?

— Îl iubesc, Brad, recunoscu ea, mai suav decât ar fi dorit. Prea mult şi într-un mod foarte nepotrivit. Îl iubesc pe Josh de când mă ştiu. Îmi pare rău.

El tresări şi se întoarse; nu putea s-o privească nicio secundă mai mult.

— Şi acum ce-o să fie, Amanda?

Ea îl privi stupefiată. Era incredibil cât de vulnerabil devenise acest bărbat care se folosea de femei ca de nişte jucării. O sărutase cu un sentiment adevărat şi nu cu pasiune dictată de instincte. Dar ea nu putea să i se ofere fără să tiuită nimic pentru el.

— Îmi pare rău, îi spuse ea, cu tristeţe în glas.

Trupul lui Brad se încordă.

— Da. Şi mie la fel. N-o putea privi. Îşi pusese mâinile în buzunare şi se uită la biroul său. Ochii i se închiseră.

— Te iubesc, Amanda.

Ea nu ştia ce să-i răspundă. Niciodată nu

se simţise mai vinovată şi mai încurcată ca acum, deşi, de fapt, nu-l adusese intenționat în această stare. Era trist şi confuz şi, când îşi veni în fire, realiză că sentimentele lui erau foarte tulburi. Dar asta nu-l putea ajuta la nimic acum. Era prieten cu Amanda de foarte mulţi ani. Ea nu încercase să-i facă niciun rău, nici chiar atunci când el făcuse tot posibilul s-o rănească.

— Brad…

— Lasă. Nu eşti de vină că ai asemenea sentimente pentru Josh; se întoarse spre ea, zâmbind. Am căzut amândoi în capcană.

Ea reuşi cu greu să surâdă.

— Cred că ai dreptate, îi răspunse, privindu-l în ochi. Ce-ai de gând să faci acum?

— Am procură pentru acţiunile acelea despre care ţi-am vorbit, pe care le-am moştenit. Se pare că nu sunt chiar fără nicio valoare. Nu-mi vor aduce nici foarte mulţi bani, dar este destul ca să-i pot plăti o parte din datorie lui Donner, Aşa că am de gând să plec la Las Vegas să-mi stabilesc ratele, spuse el, ridicând din umeri. Şi după toate astea presupun că o să trebuiască să învăţ

să muncesc din greu ca să-mi câştig existenţa, deoarece n-o să-mi mai primesc alocaţia, iar Josh nu mă va mai lăsa să împrumut, spuse el cu greu. O să ml descurc. A avut dreptate şi în această privinţă, zâmbi Brad, Ce părere ai?

— Cred că sunt mândră de tine.

Brad păru stânjenit, dar zâmbi liniştit, revenindu-şi.

— Dacă i-ai fi dat o şansă fratelui tău, te-ar fi ajutat, î spuse ea. L-ai ameninţat, l-ai implorat, l-ai vânat, dar nicio? dată nu i-ai întins mâna cu adevărat ca să-i ceri ajutorul.

— Dar nici nu trebuia s-o fac. La naiba, doar e fratele meu!

— Dar nu e paznicul tău. Pe omul care poate merge pe picioarele lui nu-l ajuţi dându-i cârje.

El îşi îndreptă spatele, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Se simţea mai bătrân. O privea pe Amanda foarte deprimat. Şi singur. Reuşi să zâmbească.

— Arăţi destul de obosită.

Amanda ridică din umeri.

— Tânjesc după fratele tău şi el nu-mi dă

nici măcar un centimetru din el, spuse ea, cu autoironie. Cum ţi se pare asta?

— Ai putea oricând să-l cucereşti.

Ea dădu din cap.

— A pus capcane în jurul patului. Una la mână. Şi-n el doilea rând, nu e loc în pat şi pentru Terri şi pentru mine.

Brad ezită. Fu chiar pe punctul de a-i mărturisi că o minţise, că Terri era într-o fericire delirantă cu soţul ei greci şi că era însărcinată. Dar speranţa nu moare chiar atât de uşor şi Brad nu se putu opri să se gândească la posibilitatea că într-o bună zi Amanda să se întoarcă la el, după ce Josh ar alunga-o.

— Dacă o să ai nevoie vreodată de un umăr pe care să plângi, ţi-l ofer pe-al meu, zise el blând, bătându-se pe umăr.

Ea îi zâmbi.

— Mulţumesc, Brad. Să ştii că ţin cu adevărat la tine, adaugă ea.

— Ştiu.

Amanda îşi luă geanta şi porni spre uşă. Dar, când se întoarse, surprinse pe chipul lui durerea şi tristeţea.

Nu-i aşa că viaţa e cumplită? vorbi ea,

tărăgănând cuvintele.

— Ba da. Nu te arunca în fata vreunui taxi.

— Nu sări de pe vreun acoperiş.

Brad zâmbi şi se ridică să-i deschidă usa.

— Nu astăzi, cel puţin, admise el. Mai am câte ceva de făcut.

Amanda dădu din cap. Şi brusc se ridică în vârful picioarelor și-i sărută obrazul bronzat, simțindu-l cum se încordează.

— Vei reuşi, şopti ea. Am încredere în tine.

Brad se înroşi.

— Mulţumesc, asta înseamnă mult pentru mine.

Ea zâmbi şi plecă, salutând-o din cap pe secretară.

— Domnule Lawson? spuse secretara, ezitând.

Brad era dus pe gânduri. Se întoarse, ridicându-şi sprâncenele.

— Da?

— Eu, aa, n-am vrut să vă spun în faţa domnişoarei Todd, dar fratele dumneavoastră a trecut pe-aici acum vreo cinci minute.

Brad păli.

— Josh?

— Da, domnule. A deschis usa, s-a uitat în birou și-a închis-o la loc. A plecat în grabă, roşu de mânie.

— Verifică să vezi dacă este în biroul lui, spuse el repede, dându-şi seama că Josh văzuse o anumită scenă.

Secretara sună la biroul lui Josh, dar secretara acestuia îl spuse că el nu se mai află acolo. Plecase cu avionul în Europa, într-o călătorie de afaceri.

— Înţeleg, murmură Brad. Se întoarse în biroul său, meditând. Josh plecase, renunţând la luptă. I-o lăsa pe Amanda de bunăvoie? Brad zâmbi în sinea lui. Ei, iată o ocazie pe care nu trebuie s-o piardă! Dacă va putea să-şi plătească singur datoria, atunci va fi în stare să aibă grijă şi de Amanda.

Josh zbură spre New York, de unde trebuia să ia Concord-ul spre Paris. Nu-şi propusese să plece atât de curând şi fără să-şi ia rămas bun de la nimeni, dar când îl văzuse pe Brad sărutând-o pe Amanda înţelesese că nu mal poate sta în clădirea aceea niciun minut în plus. Nu avusese în

viaţa lui un sentiment de furie mai puternic ca acela pe care-l simţise atunci.

Mai rău era că Amanda nu putuse rezista. Stătea docilă în braţele lui Brad, fără să protesteze.

Ar fi vrut să dărâme uşa şi să urle la ei din toate puterile, dar nu i-ar fi folosit la nimic. Dacă Amanda îl dorea pe Brad, ce rost avea ca el să se împotrivească? În ciuda ameninţărilor sale, n-avea dreptul să decidă viitorul Amandei.

Brad ţinea la ea, îi putea dărui copii. Gândul îl îmbolnăvea. Se uita pe geam fără să vadă, ştiind că un copil i-ar da Amandei o împlinire pe care el n-ar fi putut niciodată să i-o ofere. Făcuse singurul lucru decent pe care-l putea face în această situaţie: să plece, dându-i lui Brad mână liberă, lăsându-i terenul liber. Dacă Amanda îl voia pe Brad, avea dreptul să decidă singură, fără nicio presiune din partea lui.

Avea în minte trupul ei, pe care-l simţise ultima oară în braţe, cât de plăcut fusese să audă şoaptele ei pasionale, să fie primul bărbat care o atinge. Până la moarte îşi va aminti de clipele acelea, de compasiunea şi

de tandreţea ei. Poată va reuşi să trăiască dacă va încerca.

Capitolul 16

Era seara, târziu. Nelson Stuart o conducea pe Mirri acasă. Fuseseră la teatru şi amândoi erau elegant îmbrăcaţi. Mirri purta o rochie simplă, neagră, cu o croială clasică. Plină de inocenţă, fără niciun fel de premeditare, ea încerca astfel să-l cucerească pe bărbatul visurilor ei. Era, de asemenea, machiată şi parfumată cu discreţie. Iar Nelson îi dădea răspunsul pe care Mirri şi l-ar fi dorit – o privea ca şi nim ca ar reprezenta totul pentru el. Barierele dintre ei i fleica u pe zi ce trece şi deveneau din ce în ce mai apropiaţi. Câteodată Mirri se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ea nu l-ar fi invitat atât de direct în seara aceea la cină; oare el i-ar fi adresat vreodată un cuvânt de apropiere? îi părea rău acum că nu-l invitase mai de mult.

— Zâmbeşti, observă el, când ajunseră în faţa uşii. De ce?

— Îmi pare rău că nu te-am invitat la cină acum doi ani, recunoscu ea.

El îi luă mâna, mângâind-o cu tandreţe.

— Şi mie. Îmi pare rău de felul în care a debutat relaţia mostră, spuse el, încercând să se scuze din priviri. Dac-am puica s-o luăm de la început, m-aş purta cu totul altfel.

— E foarte bine aşa cum suntem acum, replică ea, apoi se ridică pe vârfuri şi-i atinse buzele cu gura.

El se feri şi zâmbi, ca să mai îndulcească reacţia de respingere.

— Nu mai face asta, te rog, murmură el. Trebuie să mă gândesc la reputaţia mea.

— La naiba! Tu şi reputaţia ta mă înnebuniţi, mormăi ea. Niciodată nu vrei să mă săruţi.

Nelson înghiţi în sec şi păru că nu se simte la largul lui.

— O să fie destul timp şi pentru asta mai târziu. Dar acum este mult mai important să ne cunoaştem mai bine.

— Poate, dar ai putea totuşi să mă săruţi, îi reaminti ea. Doar nu sunt tabu.

O mângâie cu blândeţe pe păr cu mâna lui mare şi osoasă.

— Mirri, tu ai nişte amintiri neplăcute şi

eu nu vreau să te grăbesc. După cum merge treaba, am impresia că avem mulţi ani înainte, în care vom putea să ne cunoaştem mai bine şi în pat. Trebuie să fii sigură că vrei să facem împreună pasul acesta.

Mirri încercă să argumenteze, dar, ca de obicei, el o împiedică, sărutând-o delicat şi grăbit.

— Noapte bună, îi spuse, zâmbind. Ne vedem poimâine la serviciu.

— Nu mergi cu mine mâine dimineaţă la biserică?

— Îmi pare rău că nu pot, îi spuse el şi chiar aşa simţea. Dar trebuie să plec la New Orleans dis-de-dimineaţă, să mă întâlnesc cu unul dintre agenţii noştri speciali. Este o situaţia deosebită, despre care nu pot să-ţi dau mai multe amănunte.

— Înţeleg, spuse ea cu tristeţe în glas. Atunci ne vedem luni.

— Tu eşti cu mult mai importantă pentru mine decât munca mea, spuse el pe neaşteptate, privind-o în ochi. Este pentru ultima oară când mai fac ceva în timpul meu liber, orice s-ar întâmpla. Pentru că tu eşti pe primul loc.

Ea se înroşi brusc.

— Dar nu ţi-am cerut… şopti.

— Dar nici nu trebuia s-o faci, replică el. Eu… începu, dregându-şi glasul. Eu ţin la tine, spuse repede, ferindu-şi privirea.

Şi ea ţinea la el. Îl iubea din tot sufletul. Ar fi vrut să-i mărturisească, dar el tocmai se uita la ceas şi mormăia ceva, aşa cum mai făcea câteodată.

— Trebuie să plec. Ai grijă de tine cât timp voi fi plecat şi nu ieşi singură noaptea, spuse el ferm.

— Şi tu la fel, i-o întoarse ea, la fel de ferm. Şi bărbaţii pot s-o păţească noaptea.

Nelson chicoti.

— Ştiu, doar lucrez la FBI.

— Pe cuvânt? îl întrebă ea, zâmbindu-i. Ce coincidentă.

Nelson o prinse de nas şi-i făcu cu ochiul, apoi plecă. Mirri intră în casă şi închise uşa după ea, dar îl urmări pe fereastră până îl pierdu din vedere.

O iubea. Mirri era sigură de asta. Dar, cu trecerea timpului, mi îi din ce în ce mai distant cu ea din punct de vedere fizic, chiar dacă mâncau împreună, se uitau la

televizor, mergeau la filme, teatre şi concerte. N-o mai luase niciodată în braţe. Mirri luă hotărârea să încerce să schimbe ea situaţia. Se gândi Imn ic mult la mişcarea pe care urma s-o facă, cântărind cu grijă consecinţele. Era un pas important pentru ea; voia să-şi uite trecutul. Dar se simţea împlinită şi renăscută, fiind pregătită prin ni a începe să trăiască normal. Aşa că începu să facă plinim i pentru cucerirea lui Stuart.

Îl invitase la cină pentru sâmbăta următoare. Toată săptămâna fu serioasă şi băţoasă. Îi arătă şi ea aceeaşi răceală fizică. Comportamentul ei îl făcu din ce în ce mai nesigur şi mai ezitant. Vineri fuma ca un şarpe şi se învârtea în jurul ei. Se comporta exact după cum se aşteptase Mirri.

Îi arătase că şi ea poate să între în acest joc, iar acum era veselă şi-i pregătea cea mai gustoasă cină din lume. Apoi se îmbrăcă, se machie cu grijă şi aşteptă să apară victima. Îşi propusese ca Nelson să nu uite niciodată noaptea aceasta.

Capitolul 17

Când Mirri deschise uşa apartamentului,

Nelson rămase în prag, privind-o uimit. Era îmbrăcată într-o rochiţă scurtă, de seară, de un albastru fosforescent. Îşi lăsase părul pe spate, părul ei minunat, ondulat. Camera era luminată numai de flacăra luminărilor de pe masă. Se auzea îi mu zică suavă. Nici chiar Nelson nu s-ar fi descurcat atât de bine dac-ar fi intenţionat s-o seducă. Se părea că toate porţile îi fuseseră deschise.

— S-a-ntâmplat ceva, Nelson? îl întrebă ea, cu un surâs încântător.

— Nu. E foarte frumos. Şi tu eşti frumoasă. Ţi-am adus ceva.

Ţinuse la spate un buchet de flori proaspete, învelite celofan verde, pe care i-l oferi zâmbitor.

— Mulţumesc.

El râse încet, aplecându-şi capul spre ea.

— Nu poţi să mă săruţi mai frumos? se încruntă el.

— Sigur că pot, dar ştiu că nu-mi dai voie.

El oftă cu tristeţe.

— Am avut o săptămână lungă şi oribilă, se văită el. Şi poate am cam exagerat cu atâta abţinere.

Mirri înghiţi, bucurându-se de stânjeneala

lui. Aşteptaşi prea mult timp să redevină femeie. Şi inocenţa lui era pentru ea un afrodisiac puternic, dacă mai avea nevoie de asta! Era deja pe jar când îl vedea.

Coşmarul ei pierise de mult; se ridică de pe scaun şi şi apropie de el. Îi observă ochii albaştri, catifelaţi şi plini dl poftă. O privi cum se mişcă şi inima începu să-i bată periculos de repede.

— Asta da seducţie, o acuză el.

— Observ că nu prea te opui, şopti ea. Se aplecă şi-şi uniră buzele. Apoi se insinuă în braţele lui, simţindu-i cu încântare coapsele încordate.

Mâinile lui o prinseră de talie, în timp ce-i răspunse la sărutul tandru.

— Eşti periculoasă de obicei, şopti el cu buzele lipite de ale ei. De-asta nu te-am lăsat să te apropii de mine. D astă-seară simt că explodez. Îmi pierd controlul.

— Ştiu.

Nelson de-abia putea respira. Îşi feri gura şi o privi în ochi.

— Mirri, nu vreau asta, spuse el cu asprime. Nu vreau al ne grăbim.

Ea zâmbi, lipită de gâtul lui.

— Nici eu. Cămaşa ta are nasturi sau capse? A!

Nelson nu putu s-o împiedice şi ea îi desfăcu nasturii începu să-l mângâie pe piept, ajungând până la cureaua de la pantaloni; Nelson gemu.

— N-aş fi crezut că eşti atât de păros, spuse ea, zâmbind încântată. Degetele ei se jucau cu părul lui negru şi creţi emanând senzualitate. Îmi place foarte mult cum eşti, Nelson.

— Ascultă, nebunatico, poate că n-am eu prea mulţi experienţă, dar fii sigură că sunt capabil.

— Am observat. Mirri îşi desfăcu nasturii de la rochie şi se dezbrăcă. Nu purta nimic pe dedesubt. Când îşi apăsă pe pieptul lui păros sânii mici şi roz, Nelson scoase un ţipăt şi o cuprinse în braţe.

— Dumnezeule, gemu el, tremurând.

Mirri se ridică pentru a-i putea atinge buzele. Dar el nu mai era capabil să se controleze. O sărută apăsat. Limba lui o cercetă, făcând-o să respire greu, plină de pasiune.

Nelson începu să-i şoptească ceva, cu o

voce disperată, tu buzele tremurânde. Se ridică, ţinând-o în braţe, şi porni spre dormitor.

— Te-am avertizat, articulă el cu greutate, privind-o şi dezbrăcând-o nerăbdător. Mirri, iartă-mă, dar trebuie s-o fac! …

— Bine, şopti ea, mângâindu-i părul des. I se abandonă, iar trupul ei moale şi roz era întins pe pat, în aşteptare. Îl ui mărea în timp ce îşi scotea hainele şi pantofii, blestemându-și neîndemânarea.

Mirri se apropie uşor şi-şi lipi sânii de spatele lui puternic şi uliii. Închise ochii, simțindu-i mişcările şi auzind foşnetul hainelor.

— Nu vreau să te înspăimânt, spuse el, întorcându-se şi așezând-o pe pătură.

Mirri se întinse, găsindu-şi o poziţie comodă, şi-l privi cu căldură şi încredere. Îi urmărea conturul trupului şi ochii îi întârziară o clipă pe abdomen, observând că era într-adevăr, foarte excitat; se înroşi şi-şi mută repede privirea.

— Nu mi-e frică de tine, mărturisi ea. Cum o să-mi fie frică? Te iubesc, Nelson. N-am iubit pe nimeni atât de mult.

Pieptul lui se contractă şi o privi cu multă surprindere şi i îi enormă dorinţă. Tremura din tot corpul.

— Parcă sunt un adolescent, şopti el. Nici măcar nu ştiu cum se face.

— De fapt, nici eu nu prea ştiu, spuse ea, cu o voce la fel de nesigură ca a lui. Prima oară am fost forţată s-o fac, dar unim eu am ales, recunoscu ea, ridicându-și mâinile şi atingându-i pieptul puternic. Te vreau. Oricum am face-o, va fi bine.

Tactica ei dădea roade, reuşise să-l facă să se apropie de ea. Mirri zâmbi ştrengăreşte, se ridică în vârful picioarelor şi-şi puse gura uşor peste a lui, sărutându-l cu tandreţe şi călduri Amândurora li se părea că timpul petrecut împreună era ca o poveste! Cu cât se cunoşteau mai bine, cu atât se apropiau mai mult. Poate că Mirri nu-l iubise la început foarte mult, dar acum ştia că Nelson este cu adevărat bărbatul vieţii ei.

— Foarte frumos, şopti el, aproape de buzele ei. Ai luat lecţii?

— Am avut un profesor texan, foarte sexy, care ştie şi sărute foarte bine.

— Să nu-i spui, dar cred că este un

începător, ca şi tino, Râse, gândindu-se cât de uşor îi este să-şi dezvăluie cele mal intime secrete.

Mirri era deja o parte din sine.

— Crezi? Sper că ţi-e foame; ţi-am pregătit un Stroganoff special.

— Mă mituieşti cumva? o întrebă el, închizând uşa şi aruncându-şi Stetson-ul pe sofa.

— Într-un fel, da, acceptă ea cu naivitate, privindu-l cămaşa albă şi curată, cravata, sacoul sport şi pantalonii, Nelson era bine îmbrăcat.

— M-am gândit că dacă-ţi dau să mănânci bine şi să bol un vin alb excelent, poate îmi dai voie să fac dragoste cu tine.

Nelson îşi ridică sprâncenele.

— Vai, Mirri, sunt şocat! Nu m-aş fi gândit niciodată dl mă vei atrage în cursă ca să mă seduci.

— Şi tu, nu-i aşa, eşti agent FBI! chicoti ea.

El zâmbi, spre satisfacţia ei evidentă.

— Vreau să văd cum mă duci până-n pat. Dacă reuşeşti, vei fi înscrisă în cartea recordurilor.

Mirri se strâmbă, privindu-l.

— Dar dacă te trag de picioare mai este valabil?

— Poţi să mă duci aici, pe sofa. E mai aproape.

— E prea strâmt, remarcă ea. Şi sub perne sunt tot felul de lucruri: cuţite şi furculiţe vechi, şerveţele de hârtie, capse, chestii de-astea.

— Da, şi n-avem niciun interes să te răneşti la spate, aprobă el.

— Să te răneşti tu la spate, îl contrazise ea. Pentru că eu îi seduc, deci eu voi sta deasupra.

Ea realiză brusc ce spusese şi roşi. La fel şi Nelson, pe urmă îi pufni râsul. Actul sexual n-o mai înspăimânta pe Mirii, pentru că-l găsea pe şeful ei texan deosebit de atrăgător şi-l dorea în permanenţă. De când erau împreună, se gândise foarte rar la întâmplarea regretabilă din trecutul ei. Nelson o făcuse receptivă la terapia lui şi era foarte mulţumită.

Din cauza poveştii lor de dragoste, trebuiau să înfrunte la serviciu o situaţie destul de dificilă; când se întâlneau, se

bâlbâiau şi se îmbujorau, şi toată lumea din jurul lor remarcase. Chiar şi cei mai duri agenţi se amuzau de stângăcia lor.

— Cred că mai bine-ar fi să mâncăm şi ne hotărâm pe urmă cine pe cine seduce, murmură el.

— Bine. Dar vreau să ştii că degeaba vei încerca să fii tu acela, îl asigură ea, aşezându-se la masă. Nu vei reuşi decât să mă faci şi mai hotărâtă.

— Eşti o fată rea!

Mirri începu să râdă. Privirile ei întârziau pline de iubire pe umerii lui largi şi pe pieptul care se zărea întunecat prin cămaşă.

— Ai păr pe piept? întrebă ea, luând cu linguriţa din salata de fructe, gata s-o guste.

Nelson îi răspunse, fără să se mai gândească, privindu-i buzele:

— Da. Ai putea... să mănânci chestia aia, fără să te mai joci cu ea?

— De ce? se miră ea, în timp ce-şi trecu încet boaba de strugure printre dinţi.

— Mirri, gemu el.

El gemu. Îşi aplecă gura spre sinii ei. Îşi aminti, din cărţile pe care le citise, că

femeilor le place să simtă buzele bărbaţilor pe sâni, aşa că îşi întoarse obrazul şi începu să exploreze sânul ferm şi rotund. Simţi că Mirri îşi opreşte respiraţia. Încercă din nou, insistent, şi ajunse la sfârcul cafeniu pe care-l simţi dur şi călduţ. Îl atinse şi Mirri suspină. Apoi când începu să-l sugă, observă că ea tremură şi geme uşor.

Nu era chiar aşa de greu cum îşi imaginase. Ascultând sunetele pe care le scotea Mirri şi urmărindu-i reacţiile, descoperea care din gesturile lui îi făceau plăcere. O înconjură cu braţul, apăsând perna, şi-i descoperi trupul minunat cu o bucurie care niciodată nu şi-o imaginase.

Simţea parfumul pielii ei, care era dulce şi fierbinte, cu gust de femeie. Îşi puse obrazul pe abdomenul ei şi respiraţia i se opri când Mirri începu să se unduiască. Ştia ce vrea ea, pentru că şi el dorea acelaşi lucru. Trupul îi era cuprins de o dorinţă cumplită, dar, în ciuda aparenţelor, nu prea ştia ce să facă.

Alunecă între picioarele ei, sărutând-o pe gene, până când pleoapele ei fine îi acoperiră ochii plini de dorinţă. O sărută pe

gură şi îşi insinuă mâna osoasă sub şoldurile ei suple, ridicându-le cu blândeţe. Se întoarse, aşezându-se deasupra el, şi începu s-o pătrundă încet.

Mirri se contractă, suspinând uşor, înfiorându-se, şi respiraţia i se opri. El o privi şi-i văzu ochii imenşi, apoi simţi cum unghiile ei i se înfig în braţ; se temu că ea îşi aminteşte de felul cum se purtase prima oară.

— Ţi-e frică? Chiar şi acum mă pot opri dacă vrei, şopti el respirând greu, deşi ar fi suferit dacă dădea înapoi în acel moment. Nelson era în stare să suporte orice durere, de dragul ei. Tu hotărăşti şi aşa va fi mereu.

— O, nu… nu vreau să te opreşti acum, Nelson, suspină ea. Nu înţelegi că eu… se înroşi şi-şi muşcă buza. Nu mi-a fost frică…

Mirri nu-şi mai putea găsi cuvintele. Şi nici nu mai încerca. Îşi ridică încet coapsele şi se mişcă într-un ritm lent şi tandru. Trase aer în piept şi îşi încleştă dinţii.

— Asta… e! ţipă ea, zguduită.

— Dumnezeule, te doare? Da? o întrebă el îngrozit.

— Nu. Îi găsi gura şi-l sărută, strângându-

şi coapsele sub Impui lui. Nelson… tu ştii… ce mi se întâmplă mie acum? gemu ca.

Şoaptele ei nu mai erau jenate, ci pline de exaltare. Mirri în arcui, tremurând, şi el arăta ca cel mai fericit om din lume.

— Pentru Dumnezeu! exclamă el, mirat.

Mirri simţi o satisfacţie violentă şi începu să râdă.

— N-am visat niciodată…! dar ţipă încă o dată, nemaiputând să-şi termine fraza.

Nici el nu visase că poate să simtă o asemenea plăcere, dar nu mai putu scoate niciun cuvânt. Acum încerca să ajungă la împlinire, convingându-se în cele din urmă că pe ea n-o mai durea nimic, orice-ar fi făcut el.

O apăsă puternic şi fu cuprins de convulsii. Trupul lui zbură către soare, împrăştiat într-o mulţime de raze de plăcere de nedescris, şi simţi această satisfacţie completă pentru prima oară în viaţa lui.

Când se prăbuşi peste ea, Mirri era încă în nori. Vibră pentru ultima oară, potolindu-şi setea de plăcere. Se lipi de el, sărutându-l pe umeri, pe gât, pe bărbie. Tremurau amândoi, într-un postludiu minunat.

— Credeam că nu ştii ce trebuie să faci, şopti ea, când se liniştiră şi stăteau întinşi unul lângă celălalt.

— Nu ştiam, dar cred că m-a ajutat instinctul, chicoti el, încântat de felul în care se comportase. O privi cu atâta aroganţă, încât Mirri îl lovi.

— La naiba, sunt chiar bun, murmură el, încercând să nu pară prea îngâmfat. Şi eu care credeam că te omor.

— Ai şi făcut-o, dar numai pentru câteva secunde, mărturisi ea, râzând şi sărutându-l uşor. Am simțit că mor, dar era într-un fel dulce şi înălţător şi as mai fi vrut, iar şi iar.

— Şi eu am simţit la fel; se ridică peste ea şi-şi puse trupul peste al ei dintr-o singură mişcare, zâmbind când văzu privirea ei mirată. Şi cred că vom descoperi că eu fac parte dintre acei puţini bărbaţi care pot continua toată noaptea, întotdeauna m-am gândit că aşa s-ar întâmpla dacă aş fi cu femeia potrivită.

Mirri zâmbi, excitată, suspinând când el începu din nou şi se mişte.

— Mă bucur să aflu că sunt femeia potrivită, Nelson!

— Fără coşmaruri? şopti el.

— Nu. Nu… iarăşi. Şi nu cu tine.

— Bine.

— Acum trebuie să te, însori cu mine, şopti ea, ridicându-se spre el.

Nelson simţi cum îi creste inima de bucurie.

— Cum se va face lumină afară, îi promise el, zâmbind, în timp ce plăcerea creştea din nou. Mi-ai cumpărat inel?

— Bineînţeles, râse ea, respirând greu, din cauza efortului şi bucuriei că-i aparţine. Vrei să mă ridic acum şi să ţi-l aduc? întrebă ea cu inocentă.

— Nu chiar acum. Se apropie de ea, mişcându-şi trupul într-o parte şi-n alta şi urmărind-o cum geme şi tremură. Mă bucur că-ţi place aşa, pentru că şi mie-mi place. O sărută pe gura întredeschisă. Îmi place să fac asta cu tine. Îmi place în fiecare… moment! gemu el, în timp ce simţea că-şi pierde din nou controlul.

— Şi… mie! …

— O, Doamne, Mirri!

Vocea i se frânse şi, când corpul lui începu să se mişti într-un ritm sălbatic, ea ţipă.

Impactul era peste puterile ci. Mirri simţea că este în nori, ca o stea suspendată lângă soare şi bătută de vânt. Simţea că se identifică acum cu universul întreg, cu soarele arzător, cu cerul şi marea. Era ca un vas gol, care se umple cu cele mai preţioase lucruri din lume.

— Nelson! Nu visasem niciodată că as putea simţi aşa ceva. Îşi pierdu cunoştinţa.

I se păru că se trezeşte după o veşnicie; Nelson, îngrijorat, o bătea peste faţă cu un prosop ud. Mâinile-i tremurau.

— O, Doamne, am crezut că te-am omorât, şopti el, când ea deschise ochii imenşi şi umezi. Chiar te-am omorât!

— Nu sunt moartă, murmură ea rar, ridicându-se să-l sărute. Dar pun pariu că exact în acest moment am rămas gravidă.

Nelson strânse prosopul în mână şi în ochi îi străluci fericirea.

— Crezi tu asta? şopti el.

Da, chiar credea, deşi nu ştia de ce, nu ştia cum îi venise ideea. Îi zâmbi cu adoraţie.

— Ai ceva-mpotrivă? Vrei să ai un copil aşa repede?

— Cu tine vreau să am un copil oricând, şopti el, privind-o cu iubire. O îmbrăţişă, fără să mai fie stânjenit de goliciunea lor sau de faptul că devenise vulnerabil.

— Te iubesc, Mirri. Te voi iubi până la moarte.

Ea închise ochii. Ştia, dar îi făcea plăcere s-o audă de la el.

— Şi eu te iubesc. Dar mi-e şi foame.

— De-abia am mâncat, se miră el.

— Da, acum câteva ore.

El se uită la ceas şi-şi ridică sprâncenele uimit.

— Dumnezeule, au trecut într-adevăr câteva ore!

— Nu ţi-ai dat seama de cât timp suntem aici? îl întrebă cu. Spuneţi, domnule Stuart!

El se prefăcu indignat, deşi îi venea să zâmbească.

— Am fost sedus, o acuză el. Sedus şi compromis.

— N-ai de ce să te plângi, îi reaminti ea. Doar ţi-am cumpărat un inel şi te-am cerut de bărbat. Şi dacă vei rămâne însărcinat, voi fi alături de tine, adăugă ea, cu mâna pe inimă.

El zâmbi.

— Nu ştiu dacă eu voi fi însărcinat, dar tu vei fi cu siguranţă.

Mirri îi atinse nasul cu nasul ei.

— Nu ai de gând să pleci acasă?

— Nu! spuse el serios, îmbrăţişând-o cu un oftat şi trăgând-o spre el. Pentru că acum sunt la mine acasă.

— Şi eu la fel. Mirri închise ochii şi zâmbi, ascunzându-şi obrazul în pieptul lui. Iar când adormi, nu mai avu niciun coşmar; era timpul să viseze bebeluşi.

Ward Johnson ajunse acasă. Venea de la birou, unde o văzuse pe Dora. Era foarte plăcut să fii cu femeia pe care o doreşti şi căreia îi poţi oferi ce-și dorește.

— Ai sosit. Era şi timpul, spuse Gladys, cu o voce acră şi clătinându-se uşor când intră în cameră. Purta o rochie albastră, transparentă, dar ceea ce se vedea prin ea nu-l interesa deloc pe soţul ei.

— Am fost la slujbă.

— Sigur că da, îl aprobă ea, arzându-l cu ochii ei de un albastru deschis. Ai lucrat la vreo femeie. De data asta cine e?

— N-am nicio altă femeie, minţi el cu

tristețe.

— Chiar dac-ai avea, nu mi-ar păsa absolut deloc, mormăi ea. Eşti un învins, Ward. Şi mereu vei fi aşa. Un om fără nicio calificare, care împinge într-un pix, fără ambiţii, într-o bună zi te vor arunca în stradă.

— Du-te la culcare, o sfătui el.

— Nu vrei să mergi cu mine? glumi ea, încercând să ia 0 poziţie seducătoare. Chiar dac-ai veni, nu te-aş primi. Pentru că eşti o cârpă în pat, iubitule. Un nimic.

I-ar fi putut răspunde că Dora îl găsea atrăgător şi foarte potent, dar asta n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. De când se întâlnea cu Dora, viaţa lui devenise mai uşor de suportat. Dar din clipa în care intra în propria casă, se simţea cu totul altfel. Modul în care evoluase căsnicia lui îi provoca un rău organic.

— De ce nu vrei să faci ceva pentru tine? o întrebă el sec. Să consulţi un doctor, să te alături societăţii „Alcoolicii anonimi” …

— Pentru că n-am niciun fel de problemă, murmură ea, zâmbindu-i. Tu eşti cel care are probleme. Şi eu sunt problema la. De ce nu mă ucizi?

Ward alungă gândul care-i trecuse prin minte. Se întoarse.

— Unde e Scotty?

— Nu ştiu. A ieşit cu câţiva prieteni.

— Iar s-a drogat, spuse Ward cu scârbă. Nu-ţi pasă chiar deloc?

— Dacă-l face să suporte viaţa mai uşor, de ce să nu continue? îl întrebă ea râzând, cu un sarcasm înfiorător. Şi dacă ţie ţi-ar păsa cu adevărat de el, ai mai sta seara pe-acasă. Nu dai doi bani pe Scotty. Niciodată nu l-ai vrut!

— Niciodată n-am crezut că e-al meu, o corectă el. Te-ai mai culcat cu vreo jumătate de duzină de bărbaţi de când ne-am rasă torit…

— Ca să scap de gustul pe care mi-l lăsai tu! îl lovi ea. Te uram. Și-acum te urăsc.

— Şi-atunci de ce nu mă părăseşti?

Ea se clătină şi mai mult şi începu să râdă.

— Mi-ai distrus viaţa. De ce să fac un lucru care te-ar bucura? Îmi place cum trăim acum. Îmi place să te văd cum suferi. Şi tu eşti un bărbat al naibii de onorabil şi nu mă poţi părăsi. Te-ai simţi vinovat dacă mi-ai da un şut. Eşti prins, iubitule. Prins,

prins, prins. Ca un şoricel în capcană.

Începu să râdă şi mai tare. Ward o împinse şi se îndreptă spre dormitorul pentru musafiri, unde îşi petrecea nopţile de la naşterea lui Scotty, de şaisprezece ani. Când închise uşa camerei, Gladys încă mai râdea.

A doua zi, la serviciu, Ward reuşi s-o trimită undeva pe Amanda, ca să poată schimba două vorbe cu Dora.

— Poţi să rămâi diseară? o întrebă.

Îngrijorată, Dora îşi muşcă buzele.

— Nu ştiu ce să zic. Lui Edgar nu-i place să vin acasă după ce se întunecă. Nu că ar bănui ceva despre noi, dar e teme să nu mi se întâmple ceva.

— S-ar putea ca de data aceasta să ţi se-ntâmple ceva, murmură el dulce şi ridică mâna să-i mângâie sânii plini.

— Termină! îl pocni ea în glumă peste mână. O să rămân, dar va trebui să-mi iau băieţii de la antrenament Îl ora şapte.

— E-n regulă.

Ward ieşi. Observă în trecere că Amanda pare îngrijorată şi se întrebă dacă are vreun prieten. Dar de fapt nu-l interesa deloc

acest lucru. Atât timp cât nu se amesteca în conducerea ziarului şi nici între el şi Dora, n-avea de gând s-o deranjeze cu nimic.

Amanda se aşează la biroul ei, privind-o pe Dora fără niciun interes, dar văzu că era îmbujorată. Începu să frunzărească dosarele cu anunţuri, ca să le poată înregistra şi să le fixeze preţurile. Ridicase deja tarifele pentru accidente ţ tipărituri, fără să-l anunţe pe Ward. Pur şi simplu făcuse cartonaşe cu noile preţuri şi Lisa le pusese în locul celor vechii Niciunul dintre clienţi nu se plânsese şi Ward nu-şi dăduse seama de schimbare.

Amanda se întreba dacă Ward observă vreodată ceva, părea că-şi petrece majoritatea timpului urmărind-o pe Dora şi muncind până târziu, cu toate că ar fi putut să jure că de fapt nu lucrează nimic. Neatenţia lui îi permisese Amandei să facă o mulţime de mici schimbări. Şi, lucrând fără ştirea lui – deşi nu-i făcea nicio plăcere să procedeze astfel –, reușise încet-încet să crească randamentul afacerii. Ward remarcase numai că îi era mult mai uşor să conducă ziarul. Ea nu-i spusese absolut

nimic despre schimbările pe care le iniţiase în metodele de lucru. La o întrebare a lui Ward dacă nu i se pare ceva deosebit în activitatea lor, Amanda îi răspunsese că nu observă nicio diferenţă, zâmbind insinuant, Iar Lisa ieşise repede din birou, să nu se dea de gol.

După-amiaza, târziu, Brad o invitase pe Amanda la o calea. Venise din Las Vegas, unde făcuse pace cu Donner.

— Ei, acum am scăpat din gura lupului, spuse el trist, zâmbindu-i totuşi Amandei, în stilul lui caracteristic. Donner a fost de acord să-i trimit trei mii cinci sute de dolari pe lună, în semn de prietenie pentru compania noastră. Jake, administratorul nostru, a aranjat să-mi oprească ratele la fiecare salariu.

— Bravo! exclamă Amanda. Ştiam eu că vei găsi o soluţie.

— Mă bucur că ştiai, deoarece eu nu eram deloc convins că voi reuşi, spuse el, ezitând. Amanda, m-am gândit foarte mult la faptul că am devenit dependent de ceva rău. Ai avut dreptate. Niciodată n-am să-mi rezolv problemele dacă nu le voi accepta ca fiind

reale. Am vorbit cu Jake despre o clinică. Şi mi-a spus că Josh îi lăsase deja instrucţiuni să plătească toate cheltuielile, îndată ce-mi vine mintea la cap şi mă hotărăsc să fac acest pas. Şi eu m-am hotărât.

Amanda ştia ce voinţă îi trebuia lui Brad să accepte că e bolnav şi să se trateze. Ochii ei se luminară de mândrie şi încântare.

— Sunt aşa mândră de tine, încât îmi vine să ţopăi, îi spuse ea.

Brad se înroşi, stânjenit.

— Măcar tu ai fost de partea mea. Josh n-a fost niciodată adăugă el cu amărăciune.

— Cum adică n-a fost? El voia numai ca tu să admiţi că ai nevoie de ajutor şi să fii de acord să-l primeşti. Obligându-te să stai pe picioarele tale, te-a făcut mai puternic, nu vezi? Niciodată nu vei mai depinde de nimeni. Poate numai de generatorul de electricitate.

Brad râse. Nu se mai simţise de mult timp atât de bine.

— Poate că da. Trebuie să mă împac cu Josh.

— Nu-ţi va fi greu deloc.

Amanda nu mai avusese nicio veste de la

Josh şi-i era foarte dor de el.

— Cred că Josh e bine, nu-i aşa? fu cea mai directă întrebare pe care o puse.

Din tonul ei, Brad înţelese că nu-l căutase de atunci pe Josh. Ştia că ea are aceleaşi sentimente pentru Josh şi, de asemenea, ştia că suferă foarte mult.

— Bineînţeles că Josh e-n regulă. A dovedit încă o dată că n-are nevoie de nimeni, replică el amar. Ted mi-a spus Că e plecat în Europa, pentru o conferinţă. O privi pe Amanda foarte atent. Dacă ea s-ar supăra acum pe Josh, poate ar putea să-i cadă în braţe.

— Am auzit că Terri divorţează, adăugă el, minţind cu neruşinare.

Amanda simţi că moare. Gândul că s-ar putea ca Josh să fie acum cu Terri o îmbolnăvea. Oare plecase cu el în Europa?

Îşi ridică bărbia şi se strădui să zâmbească.

— Divorţează? Ce drăguţ din partea ei. Mai povesteşte-mi despre clinica aceea, Brad.

El îi povesti, urându-se pentru faptul că o

minţise, dar credea că o face pentru binele ei.

După ce se va întoarce de la clinică şi Amanda va renunţa la Josh, s-ar putea întâmpla orice. Şi Brad acum şi-o dorea pe Amanda mai mult decât orice pe lume.

Capitolul 18

Dineul oficial al Camerei de Comerţ avea loc în cea de-a treia zi de marţi a fiecărei luni. Deşi *Gazette* făcea parte din această organizaţie, Ward Johnson nu participase niciodată la dineu. Dar Amanda se hotărî să meargă.

Se îmbrăcase într-un costum de mătase verde-pal, îşi pusese o eşarfă asortată în jurul gâtului; arăta ca un adevărat specialist în afaceri. Se prezentă singură celorlalţi membri, reţinându-le numele şi funcţiile. La masă, se tutuia deja cu doi dintre ei, discutând foarte deschis afacerile tipografiei. Se întoarse la birou foarte mulţumită de ea. Se gândi că nu este o idee rea să se întâlnească şi cu membri ai altor organizaţii, să se poată cunoaşte.

Îl anunţă şi pe Ward, în treacăt, că doi

dintre membrii Camerei o întrebaseră despre preţurile de tipărire şi că ea Io dăduse o listă cu tarifele.

Ward, care tocmai tăia un teanc de copii, care urmau şi fie trimise la legătorie, pentru a fi lipite cu ceară fierbinte, se încruntă când auzi vestea.

— Dar noi n-avem cărţi de vizită cu tarife, spuse el.

— Ba da, avem. Nu-ţi aminteşti? murmură ea, privindu-l! în ochi, în timp ce-i ieşea minciuna din gură. Acum câteva săptămâni ţi-am cerut permisiunea ca Tim să le poată tipări ţi ai fost de acord.

El se încruntă şi mai tare. Nu-și amintea de o asemenea discuţie.

— A fost atunci când te-am întrebat dacă putem lichida stocurile şi ai spus să vindem teancurile acelea de hârtie veche.

— Am spus eu asta?

— O, da. Şi-ai mai spus că Lisa ar putea face puţină publicitate tipografiei, după ce-şi termină corecturile... Nu-ţi mai aminteşti de cei trei clienţi de săptămâna trecută care ne-au comandat broşuri şi afişe?

— Ba da, îmi amintesc, spuse el nesigur.

— Tocmai te pregăteai să pleci în pauza de prânz când am discutat cu tine aceste probleme, insistă ea.

Pleca la masă. Cu Dora. El zâmbi visător și-i aruncă o privire Dorei, care se afla în camera de alături şi urmărea tillurile, pe paginile tipărite.

— Da. Sigur, acum îmi aduc aminte.

Amanda era încântată. Îl minţise în faţă, dar el era îndrăgostit lulea, încât nu observase nimic.

Se întoarse la registrele ei. Cu cât mai repede, cu atât mai hi ne. Amanda remarcase deja o îmbunătăţire a profitului şi lista după numai cele câteva schimbări pe care reuşise să le încă chiar sub nasul lui Ward. Acum intenţiona să ridice calitatea lucrărilor tipografice, să între într-o reală competiţie cu celelalte tipografii din San Antonio; unele din ele practicau un tarif redus, iar altele făceau prestaţii de proastă calitate. Pentru a creste eficienta ziarului lor, trebuia să menţină preturi competitive şi o calitate cel puţin medie a tipăriturilor. Când Tim auzi ce modificări vrea să facă, fluieră a mirare.

— Acum scoatem bani frumoşi cu copiatorul, deoarece am învăţat să-l folosesc corect. Dar pentru ceea ce vrei tu, să tipăreşti accidenţele în patru culori, ne trebuie un zeţar priceput, deoarece, în acest caz nu ne mai putem permite nicio greşeală. Lisa e bună, dar de obicei face câteva greşeli pe pagină. Şi, unele din ele, adăugă el, arătându-i o copie după buletinul de ştiri pe care tocmai îl tipărise, ne scapă înainte de procesare. Eu sunt prea ocupat, iar ea de-abia are timp să se descurce cu tipăriturile.

Greşelile erau subliniate cu roşu şi la pagină era anexată o notiţă din partea clientului, care cerea efectuarea corecturilor marcate de el, înainte ca anunţul să fie tipărit. Amanda discutase deja cu Lisa, care-i spusese acelaşi lucru. Aveau nevoie de cineva care să lucreze numai şi numai la zeţărie, în timp ce Lisa se va ocupa de desfacere. Fata era foarte pricepută; deschisese deja două conturi pentru publicitate şi atrăsese încă trei clienţi, care doreau diverse accidente.

— Ce-ai zice de Addie Wright? o întrebă

el. Lucrează pentru bătrânul proprietar al agenţiei de anunţuri Tellman, De zece ani este zetăreasă acolo şi e cea mai bună. Ar trebui s-o convingem să colaboreze cu noi; să vină sâmbăta. Să corecteze copiile Lisei şi să facă şi alte lucrări.

— Dar Ward n-ar fi de acord cu asta, oftă Amanda. Dacă şi-ar da seama de ce-am făcut până acum, ar sări prin acoperiş.

— Dar într-o bună zi ziarul o să devină parţial proprietatea ta, nu-i aşa, o întrebă el.

— Da, va fi, când o să reuşesc să mă impun lucrând pe ascuns, răspunse ea, privindu-l. Aş putea s-o plătesc pe Addie din banii mei.

— Nu va fi nevoie de aşa ceva. Doar tu faci statele de plată, nu-i aşa? zâmbi el. N-ai decât să-i spui lui Ward că avem nevoie să lucreze în plus, sâmbăta.

— Deja am făcut prea multe schimbări şi a devenit suspicios. Nu va fi de acord.

— Ba va fi dacă vei aştepta să plece toată lumea acasă şi vei mai rămâne pe-aici câteva minute spuse el, cu o privire insinuantă.

Amanda se uită lung la el.

— Să mă joc cu focul, adică.

— Şi ce dacă?

Amanda ridică din umeri.

— Cred că merită să încerc.

— Aşa te vreau, şefa! Eşti o fată curajoasă, mai mult decât a fost Johnson în toată viaţa lui.

— Sper să nu zbor de-aici, cu tot curajul meu.

În după-amiaza aceea, Amanda stătu mai mult la birou. Observă că pe măsură ce trece timpul Ward devenea mai nervos.

Când era pe punctul să-şi roadă toate unghiile, ea îi spuse ce doreşte de fapt.

— Numai sâmbăta, insistă ea. Dacă s-ar lucra ceva mai mult la zeţărie, am ajunge la linia de plutire. Deja au apărut doi clienţi noi.

— Bine, aprobă el într-un târziu, cu ochii la Dora. Bine, sunt de acord, angajează o fată. Dar numai sâmbăta şi vreau să văd un raport despre activitatea pe care-o va desfăşura.

— Da, şefule! Reușise. Lisa ne-a mai adus două conturi pentru publicitate, ai văzut?

Este expertă, are mare putere de convingere. A şi urmat la colegiu nişte cursuri de marketing. Am putea s-o trimitem două-trei zile pe săptămână să caute noi clienţi, pentru ziar şi pentru tipografie.

El se încruntă; voia să rămână cât mai repede cu Dora şi se simţea groaznic. Îl durea tot corpul de dorinţă.

— Lisa trebuie să facă toate corecturile pentru ziar, îi reaminti el.

— Dar profiturile noastre sunt în continuă creştere. Publicaţia cea nouă, care tot ameninţă că va apărea, nu ne va afecta cu nimic dacă vom reuşi să facem rentabilă tipografia. Ar fi foarte bine s-o lăsăm pe Lisa măcar o dată pe săptămână să iasă în oraş, să facă publicitate la tipăriturile noastre, reduse Amanda din pretenţii. Fata asta ar fi în stare să vândă şi frigidere în Antarctica.

Ward reuşi să-şi amintească de zvonurile cu privire la apariţia unei noi publicaţii săptămânale. Nu se interesase în mod special, dar fusese anunţat că afacerea tocmai se pusese pe picioare.

— Bine, spuse el, după un minut de

gândire.

— Mai avem nevoie şi de toner pentru copiator. Mai averii doar un cartuş şi se termină foarte repede. Nu l-ai lăsat pe Tim să comande mai multe sticle, deoarece costă foarte mult, dar calitatea copiilor depinde de cantitatea de toner.

Ward o privi lung.

— Da?

— Da. Omul care l-a instalat nu ţi-a explicat?

— Nu eram aici, i-a spus Lisei. Bine, atunci vom mai comanda. Mai e ceva? întrebă el, nerăbdător.

— Nu, asta e tot. Mulţumesc, noapte bună, surâse Amanda.

Se gândi că Tim este un geniu. Imediat după ieşirea ei Ward încuie uşa cu o grabă nestăpânită. Ar trebui să se simtă ruşinată, chiar şi pentru faptul că tolerează această situaţii Dar trăgea foloase de pe urma ei. Oricum, afacerea n-ar măi fi supravieţuit fără intervenţiile Amandei.

Se gândea la toate aceste aspecte, în timp ce îşi pornea maşina micuţă. Ar fi trebuit să facă ceva să-i oprească Ward şi pe Dora.

Dar de ce? N-avea nicio dovadă, existau numai bănuieli.

Trebuia să aştepte dovada concretă şi numai atunci ceară ajutorul lui Josh. În acelaşi timp, spera ca soţul Dorei să fie mai slab decât părea, iar soţiei lui Ward să nu-i pese de faptul că el întârzia mereu. Pentru că cei doi se îndreptau cu paşi repezi spre o situaţie tragică. Simţea ea lucrul acesta.

Când se urcase în maşină, observase un automobil vechi cu motor de mică putere, parcat în faţa ei şi un tânăr care borî din el, îndreptându-se spre biroul Amandei. Ca şi cu nu era hotărât ce să facă, se duse lângă fereastră şi privi ti de un minut.

Amanda sări din maşină şi aproape că alergă spre el.

— Tocmai am închis! spuse ea, destul de tare ca Ward s-o poată auzi. Cu ce-aş putea să vă ajut?

Tânărul o privea, fără să scoată un cuvânt. Ochii îi străluceau.

— Cine eşti tu? o întrebă.

— Sunt Amanda Todd. Tu cine eşti?

— Scotty Johnson, murmură el, evitând s-o privească în ochi.

— A, eşti băiatul domnului Johnson, exclamă ea, cu un amestec de curiozitate şi de bucurie. El are de încheiat nişte socoteli în biroul lui. Dacă vrei să-l vezi…

Uşa din fată se deschise şi Ward ieşi.

— Bună, fiule, spuse el cu un glas plăcut. Ce drăguţ din partea ta că ai trecut să-l vezi pe bătrânul tău tată. Intră!

— Nu, spuse Scotty repede. Nu, a… am trecut numai să le văd. Merg la o petrecere. Poţi să mă împrumuţi cu douăzeci de dolari? Sunt cu o fată…

— Sigur. Ward scoase o bancnotă din buzunar şi i-o dădu.

— Mulţumesc, tată. Mă bucur că v-am cunoscut, domnişoară Todd, i se adresă el Amandei. Apoi se urcă în maşină şi porni. Roţile scârţâiră când luă curba.

Ward o privea pe Amanda cu nişte ochi în care ea nu putu citi nimic. Dar şi ea îl fixă, până ce Ward roşi şi intră în birou. Nu îndrăznise să-i spună nimic Amandei şi nici să admită că fiul lui avea poate vreun motiv să bănuiască ceva. Ward deţinea încă toate atuurile, dar va trebui să lupte din greu pentru a şi le menţine. Pentru că Amanda,

ca şi Josh Lawson, avea nişte concepţii cam demodate. Şi acum ea deţinea arma cu care putea să-l lovească pe Ward şi el o ştia. Trebuia să se salveze.

Amanda se întoarse la maşină, simţind că, în sfârșit, câștigase un meci. Ward realizase că ea are o idee destul de exactă despre ceea ce se petrecea între el şi Dora. Şi poate că va fi mult mai atent în comportamentul faţă de Amanda, de teamă că ea i-ar putea spune lui Josh. De-acum înainte, cu siguranță că Ward nu-i va mai pune niciun fel de piedică şi nici nu va mai putea distruge *Gazette*.

Ward mergea încet spre birou. Amanda îl salvase, dar din motive care lui îi scăpau. Era clar că Scotty bănuieşte ceva, sau poate că mama lui îl trimisese să-l spioneze. Se contura pericolul ca micuţa lui poveste de dragoste să fie descoperită şi atunci putea să-şi ia adio de la slujbă. Chiar dacă Josh Lawson avusese multe prietene, era total împotriva adulterului.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Dora îngrijorată, frecându-și mâinile. Cine era?

— Fiul meu, spuse el, luându-i mâna şi

ţinând-o strâns. Nu te speria, a plecat.

— Dar am auzit vocea Amandei.

— Nu-i nimic, ea nu bănuieşte nimic.

Ochii Dorei se umplură de lacrimi.

— Mi-e frică.

— Şi mie, mormăi el, luând-o în braţe şi strângând-o cu putere. Pentru că acum eşti totul pentru mine.

Ea se agăţă de gâtul lui, regretând că fusese indiscretă, începeau să nu mai poată controla evenimentele. Dacă fiul lui devenise suspicios, era clar că şi soţia bănuia ceva. Şi dacă doamna Johnson va începe să-l acuze, incitată şi de aburii du alcool, poate că o va auzi totuşi cineva. Trăiau într-o comunitate restrânsă, chiar dacă se aflau într-o suburbie a imensului oraş San Antonio. Dacă ar fi izbucnit un scandal, Edgar şi copiii ar fi fost distruşi. Şi ea n-ar fi putut să le facă una ca asta. Renunţase deja la fericire, căsătorindu-se din obligaţie dar acum, prin comportarea ei, producea suferinţă altora. Edgar nu făcuse niciun rău. Nimănui, niciodată. Şi nu trebuia să sufere pentru faptul că nu putea s-o satisfacă. Nici copiii ei nu făcuseră nimic

ca să merite o asemenea durere.

— Am visat cam mult, Ward, spuse Dora cu tristeţe. Nu trebuie să ne mai întâlnim de-acum înainte.

— Ba nu, zise el, aplecându-se să o sărute. Ea se luptă la început, dar, ca de obicei, cedă până la urmă.

— Eu te doresc şi tu pe mine, şopti el. Dumnezeu ştie că merităm şi noi puţină fericire în viaţa asta mizerabilă.

Poate că aveau într-adevăr acest drept, dar cu ce preţ? se întrebă Dora. Dar mâinile lui alunecară sub bluza ei curată şi Dora încetă să-şi mai pună întrebări.

Când ajunse acasă, târziu, Edgar stătea în balansoar. O privi lung, în timp ce ea-şi punea poşeta pe cuier.

— Nu-mi place mâncarea rece, îi reproşă el. Şi nici să culc copiii de unul singur.

— Îmi pare rău, dragul meu, dar la birou au apărut o seric de probleme noi şi a trebuit să-i ajut.

Edgar lăsă ziarul şi o privi lung. Dora se simţea murdară trebui să facă un efort să nu se dea de gol.

— Te rog, încearcă să ajungi la timp

acasă, vrei? mormăi el după un minut, luându-şi ziarul. Nici n-am putut să găsesc o cămaşă curată. Şi te rog să faci un efort să mă anunţi când nu poţi ajunge la timp să iei băieţii de la antrenament. M-au sunat de pe stadion. Toată lumea plecase şi ei au venit până la urmă tot singuri.

Băieţii! Cuprinsă de pasiunea pentru Ward, uitase de propriii ei copii. Îşi duse mâna la gât.

— Şi… ei sunt bine?

— Din fericire, da, oftă el, clătinând din cap. Serios, Dora, slujba asta te-a schimbat foarte mult; până acum erai util de organizată şi ai devenit foarte împrăştiată. Iubito, tare-aş vrea să rămâi acasă, adăugă el, pe un ton rugător. Ştiu că ai vrut să te angajezi ca să-mi pot permite să urmez cursurile astea. Cred că eşti minunată. Dar, începând cu luna viitoare, salariul meu va creste substanţial; când erau băieţii mici, am fost amândoi de acord că trebuie ca unul dintre noi să fie acasă când se întorc de la scoală, că amândoi trebuie să ne ocupăm de ei. Dar, în ultima vreme, adăugă el cu blândeţe, numai cu am avut grijă de ei.

Dora se gândi că el are dreptate şi se simţi şi mai vinovată, cu toate că fusese ideea lui Edgar ca ea să-şi găsească o slujbă temporară. Era cuprinsă de dispreţ şi de furie şi-i tremura buza.

— Îmi place munca mea și nu vreau să demisionez. Cred că am dreptul să fac ce-mi place.

El izbucni în râs.

— Parc-ai fi o adolescentă răzvrătită căreia i s-a spus că nu mai are voie să iasă cu colegul ei mai mare.

Dora roşi.

— Nu eşti tatăl meu.

— Nu. Sunt soţul tău, spuse el, şi ochii i se micşorară. Dora, parcă n-ai fi tu.

Ea se opri la timp. Era gata să rateze viitorul familiei sale. Ce era să facă? Era implicată într-o relaţie extraconjugală şi se înfuria când soţul îi cerea să aibă grijă de el şi de copiii lor. Poate că se simţea vinovată de faptul că ducea o viaţă dublă şi asta-i alterase gândirea.

— Poate că într-adevăr nu mai sunt eu, rosti ea cu glas tremurat.

— În ultimul timp, nici n-ai mai mers cu

noi la biserică.

Găsise tot felul de scuze. Că are migrenă, că e foarte obosită. De fapt, se simţea prea păcătoasă ca să mai poată intra în biserică. O femeie care are o poveste de dragoste trădează toate principiile religioase. Dar ea îl iubea pe Ward. Îl iubea!

— Voi... voi merge duminica viitoare, promise ea, ştiind însă că n-o va face. O să intru în camera copiilor înainte de ă merge la culcare.

— Vreau să văd un doctor, spuse el trist, şi ea se opri în uşă.

— De ce?

— Ştiu că avem o problemă intimă, replică el, fără s-o privească. Tu ai avut răbdare cu mine şi eu am fost un prosti Am să consult un doctor, Dora.

— Nu! Nu eşti tu de vină. Poate e din cauza vârstei, dar... nu mai simt nevoia, spuse ea, grăbită, înroşindu-se. Mă duc la culcare, Edgar, sunt foarte obosită.

Alergă până în camera ei. În viaţa ei nu se simţise mai vinovată sau mai ruşinată. Avea un soţ minunat, înţelegător, şi doi băieţi care o iubeau. Şi ea dăduse cu piciorul la

tot, pentru o aventură, cu un om care se afla pe marginea prăpastiei. Acum se întreba dacă pentru puţina atenţie pe care o primea şi pentru un act sexual mediocru merita să-şi distrugă întreaga viaţă.

Tratamentul lui Brad urma să fie aplicat într-o clinică din străinătate, pentru ca ziarele de scandal să nu facă vâlvă În jurul problemei lui sau a modalităţii prin care şi-o rezolva. Amanda îl conduse la aeroport.

Brad o privea cu un regret ascuns, în timp ce ea aştepta ca el să se urce în avion. Părea tristă şi îngrijorată.

— Tânjeşti în continuare după Josh, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri.

— O să mă fac bine, ca şi tine.

— Mă îndoiesc. O apucă de bărbie, ridicându-i capul, şi o privi cu nişte ochi întunecaţi, străbătuţi de sentimente adânci. Când încercă s-o sărute, ea îşi întoarse obrazul, ferindu-și buzele. El se retrase, întristându-se brusc.

— Îmi pare rău, îi spuse ea, cu milă. Cu adevărat. Dar eu pe Josh îl voi iubi, mereu, orice s-ar întâmpla.

Brad blestemă în gând, până ce chipul i se învineţi de ciudă. În viaţa lui nu suferise atât de mult. Poate că îşi plătea păcatele pentru faptul că se folosise de femeile care-i căzuseră în braţe; pe Amanda n-o s-o aibă niciodată. Orgoliul lui nu rănit.

— Îmi pare rău, repetă ea, neajutorată.

— La început nu mă gândeam la tine decât ca să-mi plătești datoria, recunoscu el. Aşa a început totul. Voiam să te folosesc, să mă girezi ca să scap de datoria de la cazino, spuse el amar. Dar totul s-a întors împotriva mea. Şi până la urmă n-am mai îndrăznit să-ţi cer nimic. Începusem să ţin la line cu adevărat. Dar, ca de obicei, fratele cel mare mi te-a furai şi pe tine.

— Dar nu în modul în care crezi tu, spuse ea mândră.

— Dă-i timp, spuse el violent. Dar eu nu-l voi ierta aşa uşor, adăugă el. Nu, n-o să-l las.

— Ce vrei să spui?

Chipul lui atrăgător deveni dur.

— Ne-a văzut.

Amanda încremeni.

— Cum?

— În birou, când te-am sărutat. A deschis uşa, ne-a văzut şi-a plecat repede; văzu cum Amanda păleşte. Încearcă să-l convingi că tu nu mă sărutai, încearcă să-i spui că n-ai nimic cu mine. El mă va crede pe mine, Amanda, deoarece nu admite niciodată că e atât de slab încât poate iubi. Şi tu meriţi să stai cu un bărbat aşa dur, nu-ți dai seama?

Ea se sprijinise de un stâlp, ca să nu cadă, cu ochii larg deschişi şi cu o expresie tragică, care i se întipărise pe chipul prelung.

— Te iubesc, Dumnezeule, nici nu ştii cât de mult te iubesc. Şi dacă nu te pot avea, atunci nu-l voi lăsa nici pe el să te aibă. Nu e capabil să iubească decât munca lui.

Amanda îşi găsea cu greu cuvintele. Auzi o voce cutii anunţa plecarea avionului.

— Cum ai putut să faci asta, Brad? îl întrebă ea, cil mânie crescândă. Spui că mă iubeşti şi mă faci să sufăr atât de mult, ştiind bine cât îl iubesc pe Josh? Tu nu ştii ce e dragostea! Eşti prea egoist şi nu te vei schimba niciodată.

În culmea durerii, îl lovi cu dosul mâinii peste faţă dl putu de tare.

— Asta e pentru mine, pentru Josh şi pentru toţi oamenii de care te-ai folosit până acum!

Brad îşi atinse obrazul în locul unde fusese lovit.

— M-ai fi iubit dacă nu l-ai fi cunoscut pe Josh! spuse el răguşit.

— Poate când va zbura porcul! ţipă ea. Eşti cel mai excentric şi mai superficial bărbat pe care l-am cunoscut. Şi eu care te consideram prieten!

— Prietenia este ultimul lucru de care aveam nevoie!

— Acum nu mai ai nici atât!

Brad îşi mângâie obrazul, privind-o cu o poftă cumplită.

— Poate că te vei răzgândi. La urma urmelor, Terri îl are pe Josh, adăugă el cu un zâmbet rece.

— Nu contează. Nu mă vei avea niciodată, i-o întoarse ca, furioasă.

El roşi. După un minut, îşi luă geamantanul şi se întoarse spre scara avionului. Amanda tremura de mânie. Avusese încredere în Brad şi el o trădase. Îşi imagina ce crezuse Josh când o văzuse în

braţele lui Brad. Ar putea să-l nune şi să-i explice. Dar, dacă el era cu Terri, n-avea niciun rost să-şi deschidă inima în fata lui. Nu. Brad o ajutase să-şi sape propriul mormânt.

Când Mirri, împreună cu Nelson Stuart, o căută mai târziu la birou, Amanda era înecată în tristeţe.

— Doamne, ce figură de înmormântare ai, spuse Mirri, privind-o. Am venit să te înveselesc. Priveşte!

Mirri întinse mâna. Pe degetul ei strălucea un diamant micuţ, dar foarte frumos.

— Felicitări, spuse Amanda, ridicându-se să-şi îmbrăţişeze cea mai bună prietenă, pretinzând, bineînţeles, că Mirri nu-i spusese nimic despre intenţia ei de a se logodi cu Nelson. Mă miram eu unde te-ai ascuns în ultimele zile.

— Cred că în rai, murmură Mirri, uitându-se la Nelson cu adoraţie. Ne gândisem să ne căsătorim fără să spunem nimănui, dar Nelson a fost de părere să procedăm cum se cuvine.

— Mă bucur foarte mult pentru voi, spuse Amanda cu căldură în glas. Zâmbi spre

Nelson, care arăta altfel decât îl ştia, în blugi şi cu un pulover tricotat. Când ai cerut-o de soţie?

— A fost o scenă, nu glumă, chicoti Nelson, uitându-se Mirri, care se îmbujoră. Am aranjat decorul. Muzică de dans, semiîntuneric, cină cu lumânări pe masă, apoi cererea În căsătorie. Cum aş fi putut s-o refuz? Are o slujbă bună, uşa că mă poate întreţine şi oricine-ar fi putut observa că sărută urmele pe care calc, aşa că…

Mirri îi dădu un pumn în coaste.

— Nu-l crede! îi spuse Amandei.

Nelson râdea încântat, trăgând-o pe Mirri lângă el.

— În orice caz, o să avem o nuntă minunată. Rapid intim, adăugă el cu mândrie. Luna viitoare. Am venit să invităm.

— De-abia aştept să vă fiu martor. Unde?

Ei îi comunicară. Când Nelson ieşi să fumeze o ţigară Amanda o îmbrăţişă pe Mirri.

— Sunt atât de bucuroasă pentru tine, îi spuse ea.

— Şi eu, zise Mirri, râzând. Ai fi crezut una ca asta? e deloc aşa cum îl credeam la

început. Ne înţelegem atât bine… Şi-ar da şi viaţa pentru mine, Amanda, adăugă aproape şocată de emoţie.

— Cred că şi tu ai face la fel. Îţi doresc să fii fericită.

— Nu văd de ce n-aş fi. El e totul pentru mine.

După plecarea lor, Amanda stătu mult timp la bir gândindu-se cum este să simţi o asemenea fericire. Se pare dragostea nu garantează întotdeauna fericirea.

Sună telefonul. Amanda răspunse; era singură în birou.

— Tu eşti, Amanda? se auzi în receptor o voce slabi masculină.

— Da. Cine…

— Ascultă. Ar fi mai bine ca târfa aia bătrână să-l lase pace pe tatăl meu sau va ajunge la cimitir. Mama a încercat să se sinucidă!

Amandei i se opri respiraţia.

— Scotty?

— Daa, Scotty. Dacă tata poate renunţa pentru o clipă la ultimele lui cuceriri, spune-i că mama e la spital. Ar putea măcar să se prefacă că-i pasă, de dragul aparenţelor.

Închise telefonul. Amanda se ridică. Băiatul era cu siguranţă drogat şi părea periculos. Situaţia devenise complicai Prea complicată.

— Pot să-ţi vorbesc o clipă, domnule Johnson? întrebă ea din cadrul uşii.

— Sigur.

Ward ieşi pe hol. Dar Amanda deschise usa din fată și-l pofti afară. Era o vreme minunată, însorită. Cântecul păsărelelor se amesteca cu zgomotul produs de motoarele automobilelor şi de claxoane.

— Ce este? întrebă el, nerăbdător.

— A telefonat Scotty, spuse ea. Soţia dumitale a încercat să se sinucidă. A fost dusă la spital.

Ward păli.

— La care spital?

— Nu mi-a spus. Părea că este sub influenţa drogurilor.

— Cred că ştiu la care, doar n-o face pentru prima oară, apuse el aspru.

— Fiul dumitale a făcut o ameninţare, spuse Amanda, privindu-l în ochi; Ward păru îngrijorat. Îţi spun pentru prima şi ultima oară. Dacă se întâmplă ceva care va

implica ziarul mamei mele într-un scandal, o să fac tot ce-mi stă-n putinţă să te dau afară.

— Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? o întrebă el rece. Te-ai cam străduit degeaba. Există angajaţi mult mai buni decât tine.

— Eu nu sunt chiar o angajată, îi reaminti ea. Acest ziar a aparţinut familiei mele de sute de ani şi eu voi moşteni patruzeci şi nouă de procente din el.

— Dar Josh Lawson deţine cincizeci şi unu, calculă el. Sunt angajat aici de cincisprezece ani şi n-o să fie de acord să mă dea afară.

— Te înşeli, spuse ea cu hotărâre şi văzu cum ochii lui încep să strălucească. Dacă Josh va afla că te-ai încurcat cu o angajată care este căsătorită, te va da afară imediat. Are niște idei extraordinar de demodate.

Ward respiră grăbit şi reuşi cu greu să se ţină pe picioare.

— Mai întâi trebuie să ai dovezi. Şi chiar te rog să găsești, pentru că aş putea să te concediez pentru defăimare, adăugă el.

— Nu face greşeala să mă subestimezi, veni prompt răspunsul ei. Toţi angajaţii ştiu

despre legătura voastră.

Ward n-ar fi vrut să dea înapoi, dar rămase fără replică. Intră în clădire, iar Amanda privi furioasă în urma lui. Îi ameninţa întreprinderea, iar acum şi postul. Se săturase de atâtea conspiraţii pentru salvarea propriului ziar. N-avea de gând să-l lase să pună în pericol viaţa atâtor oameni, numai pentru a-şi salva o amărâtă de poveste de dragoste. Trebuia să se termine cu toate astea, şi chiar acum!

Vineri după-amiază luă avionul pentru Nassau, fără să spună nimănui că are de gând să plece. Aflase de la Dina, secretara lui Josh, că el se întorsese la Opal Cay. Avea de gând să-i spună totul şi nu numai despre situaţia ziarului.

Capitolul 19

Când ajunse la Nassau, Amanda îi telefonă lui Josh. Îi răspunse Ted, care anunţă că Josh era plecat în noaptea aceea. Veni s-o ia cu şalupa şi Amanda se urcă, vizibil eliberată de griji. Noroc cu cărţile de credit, îşi spuse ea. Până când i se vor elibera banii din profiturile întreprinderii ei, era total

dependentă de slujba de la ziar.

— L-ai anunţat pe Josh că vii? o întrebă Ted, după ce ea se schimbase cu nişte pantaloni largi, o bluză lucrată de mână şi tenişi, şi coborâse în sufragerie.

— N-am îndrăznit, deoarece ar fi refuzat să mă vadă. Şi trebuie neapărat să vorbesc cu el. Avem o problemă serioasă la ziar şi nu pot să-i spun nimic prin telefon.

— Deci afacerile te-au adus aici, întrebă Ted, vizibil dezamăgit. Înţeleg.

— Doar nu credeai că am venit mânată de o pasiune fulgerătoare, nu-i aşa? râse ea. Josh ar fi murit de râs.

Ted fremăta.

— De ce vorbeşti aşa?

— Ştiu totul despre Terri, Ted, spuse ea, străduindu-se să pară nepăsătoare şi dură. Nu este pe insulă?

— Bineînţeles că nu. Ce să caute aici? Şi ce anume zici că ştii?

— Că Josh are o legătură cu ea, spuse Amanda.

— Este o noutate pentru mine, replică Ted. De Terri este în Grecia, împreună cu soţul ei. Au un maria; foarte fericit, spuse

Ted, ridicând din sprâncene când Aman păru că nu-l crede. Terri a devenit o soţie foarte devotată! Şi-n plus, am auzit că a aruncat cu un vas plin cu budincă de creveți într-o femeie care cocheta cu soţul ei, râse Ted. În afară de asta, este gravidă. Adică trece prin acea perioadă în ca femeile foarte greu pot avea o poveste de dragoste.

— Dar Brad zicea…

— A, Brad…

Aceste două cuvinte îi erau de-ajuns. Amanda îl privi ochi şi înţelese exact ce intenţiona să spună.

— Mă bucur că ai venit, Amanda, adăugă el calm. Josh devenit… altul, de când ai plecat.

Nu spuse nimic mai mult. Dar expresia feţei lui şi vocea o făcură pe Amanda să înţeleagă totul.

Amanda se învârti toată ziua prin casă, apatică, așteptând să apară Josh. Era ameţită de revelaţiile pe care i le provo seră cuvintele lui Ted. Se simţea ca un copil, care, în dimineaţa de Crăciun, aştepta permisiunea de a-şi despacheta darurile. Când, în sfârşit, se auziră motoarele

elicopterului, se făcuse deja întuneric şi ea era un pachet de nervi.

Josh nu ştia că venise. Amanda era curioasă să afle în stare de spirit îl va găsi, având în vedere că o amenințase deja destul de violent, chiar înainte de a o vedea în braţele lui Brad. Amandei îi era teamă de confruntarea care urma chiar dacă în acelaşi timp se bucura că este din nou lângă e Dacă ar putea să clarifice o dată pentru totdeauna această neînţelegere, poate că ar mai fi existat o speranţă pentru doi.

Josh intră, dând câteva ordine pe un ton ridicat. Îşi aruncă geanta de voiaj şi-şi lăsă jacheta în sufragerie. Se îndreptă spre bufet, când o observă pe Amanda şi îngheţă. O privi ochi câteva momente.

Ea era aşezată în fotoliul mare de lângă fereastră şi se bucura de peisajul pe care-l vedea. Îşi lăsase părul liber, pe spate, aşa cum îi plăcea lui. Blugii se mulau pe trupul ei încântător, ca şi cămaşa, descheiată la primii nasturi, care era albă şi lăsa să se zărească sfârcurile mici ale sânilor. Văzând-o, Josh avu senzaţia că-i vine inima la loc, deşi încerca să se opună dorinţei care

creştea în el.

Dar când îşi aminti cum o văzuse ultima oară, în braţele fratelui său, fata îi deveni dură.

— Ce cauţi aici? o întrebă rece. Nu-mi amintesc să te fi invitat.

— Nu fi sarcastic, îl puse ea la punct, părând foarte calmă, într-un contrast violent cu furtuna care izbucnise în sufletul ei.

Josh îşi turnă de băut. Whisky, observă ea, şi fără apă. Dădu imediat paharul pe gât, aplecându-se pe spate ca să poată înghiţi.

— Avem o problemă, începu ea convenţională.

— Avem? o întrebă el, întorcându-se spre ea, după ce aşează paharul pe masă cu zgomot. Brad te-a lăsat deja gravidă? Josh zâmbea batjocoritor.

Deci aşa trebuia să se desfăşoare conversaţia, Amanda ar fi trebuit să prevadă.

— Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi dat pe postul naţional de televiziune şi am fi fost filmaţi în direct, îl informă ea. Iar ăsta a fost sarcasm, adăugă ea, pentru cazul că el nu înţelesese cumva insinuarea.

— Iartă-mi ignoranţa, replică el binevoitor, cu toate că ac simţea că i se luase o piatră de pe inimă. Cu toate că am avut Impresia că tu şi Brad sunteţi cel puţin pe punctul de a începe o poveste de dragoste, când am trecut nu de mult pe Iii biroul lui.

Ea se ridică, încrucişându-şi mâinile pe piept.

— N-am venit aici să discutăm despre Brad, spuse ea, cu Ionic că ar fi dorit şi acest lucru; dar nu era momentul potrivit, deoarece Josh era foarte pornit. A apărut o problemă la ziar despre care vreau să discut cu tine.

— Johnson încearcă să te seducă, ghici el.

— Nu vrei să termini? Nimeni nu încearcă să mă se ducă, spuse ea cu amărăciune.

— Păcat. Dar mai stai o zi-două pe-aici, să văd ce pot face pentru tine.

— Îţi face plăcere să gândeşti ce e mai rău despre mine, nu-i aşa? întrebă ea. Ştiai foarte bine ce simt pentru tine, cu toate acestea a fost de-ajuns o singură privire, m-ai văzut în braţele fratelui tău şi eşti convins că am o relaţie pasionali cu el! Cu toate că

eram în această postură împotriva voinţă mele, crede-mă.

El îşi plecă privirea şi păru că nu se simte bine. Îşi treci mâna prin părul des şi blond. După câteva clipe, îşi turnă dl nou de băut. Dar, de această dată, nu mai dădu paharul gât, ci-l privi stăruitor, cu ochii lui negri.

— Brad poate să aibă copii, spuse el.

— Şi tu nu poţi. Remarca ei directă îl făcu să-şi ridice privirea.

— Da, aprobă el cu răceală.

— Dacă lucrurile stau aşa, tu faci un nobil sacrificiu, eu să mă culc cu Brad şi să pot avea copii.

Josh strânse din dinţi. Plecă de lângă bar, desfăcându-şi cravata cu o singură mână şi descheindu-şi nasturele de sus. Apoi privi oceanul.

— Ce vrei?

— Să stau de vorbă cu tine.

— Vorbeşte, o invită el, sorbind din pahar.

Ea avu o ezitare, privindu-i linia lungă şi elegantă a spatelui.

— Nu ştiu cum să încep. S-au întâmplat atâtea...

— De ce nu este cu tine Brad?

El se întoarse, încruntându-se.

— Explică-mi asta.

— E în Atlanta.

— S-a internat din proprie iniţiativă într-o clinică particulară, ca să poată renunţa la jocurile de noroc.

— Nu mi s-a spus, remarcă el, şi Amanda realiză că unul dintre angajaţii lui o s-o păţească din acest motiv.

— Cei de la birou au spus că e-n regulă, poate să se interneze, îi spuse ea. Ai vrut ca Brad să-şi dea seama că e bolnav şi să ceară ajutor. Ei bine, a făcut-o. Le-a făcut pe amândouă. Chiar vrei să-i întorci spatele?

Josh ezită.

— Nu, spuse el după un timp. Este... bine?

— Dacă te interesează vânătăile pe care le are, ei, bine, n-are. A plecat la Las Vegas să vorbească cu Marc Donner şi a aranjat să-şi plătească datoria în rate, cât mai repede posibil. A stabilit că i. Se va reţine din salariu o sumă fixă, lunar; Amanda privi în jos. Credeam că ştii despre asta, aşa am Înţeles din vorbele lui Brad.

— Ştiam că i se reţine din salariu, dar nu ştiam despre clinică. În ochi i se citea furia.

Ted! strigă el.

Ted intră imediat, speriat şi cu un aer vinovat.

— Ştiai că Brad se află într-o clinică de reabilitare în Atlanta şi că i se reţine din salariu în contul datoriilor?

Ted zâmbi.

— Credeam că Jake ţi-a spus asta, când te-ai întors din Sun Antonio.

Josh îi aruncă o privire furioasă, dar Ted nu dădu înapoi. Când ieşi din cameră, Josh clătină din cap.

— Şi Dina îşi va primi pedeapsa, o dată cu cei doi, ameninţă el.

— Ai în jurul tău oameni de foarte bună calitate, remarcă Amanda, zâmbind. Brad va reuşi de data aceasta. Se va strădui cu siguranţă.

— Sper.

— Mai e o mică surpriză printre noutăţi, spuse ea, ca să-i atragă atenţia. Mirri se mărită cu Nelson Stuart.

Josh îşi încreţi fruntea.

— Nu pot să cred.

— Nici eu n-am crezut la început, dar dacă-i vezi împreună ţi se pare normal.

— După ce s-au bălăcărit ani de zile, chicoti el. Uimitor.

— Dar n-am venit aici să-ţi dau aceste veşti; se îndreptă spre fereastră şi se opri lângă el. Josh, sunt aproape sigură că Ward Johnson are o legătură cu una dintre angajatele noastre, care este căsătorită. Soţia lui tocmai a încercat să se sinucidă din această cauză, iar fiul lui ori este alcoolic, ori se droghează. A telefonat astăzi şi-a ameninţat că o va ucide pe iubita lui Ward. Dacă nu se ia nicio măsură, oricine stă în apropierea Dorei se află în pericol.

Josh se încruntă.

— Poţi dovedi toate astea?

Chipul ei se înăspri.

— Nici n-ar trebui s-o fac, îi spuse ea. Cuvântul meu ar trebui să fie suficient pentru tine, după toate câte s-au întâmplat.

Josh ridică din umeri.

— Ai dreptate, bineînţeles. Aşa şi este. Îmi cer scuze.

— Totuşi, este greu de dovedit, mărturisi ea. Ward mi-a spus că, dacă îţi voi spune, el va nega totul şi Dora la fel. A început să creadă că ziarul este proprietatea lui.

— Dar el îl conduce, îi reaminti el.

— A fost ziarul familiei mele, ţipă ea. Şi o parte este încă a mea.

Sprâncenele lui se ridicară brusc. Cu greu putea ţinea piept acestei fete, total diferită de Amanda pe care o cunoştea. Josh zâmbi, dându-şi seama că a făcut un pas mare la o contabilă şovăielnică, la o femeie independentă, priceput! în afaceri.

De ce te uiţi aşa? Arăt ca o vrăjitoare? întrebă ea. Spun, nu mai tolerez. A trebuit să tipăresc pe ascuns listei cu noile tarife, să caut noi afaceri. A trebuit să fac împreun cu Tim o adevărată conspiraţie ca să pot îmbunătăţi calitatea tipăriturilor şi să angajez un zeţar care e-n stare să descifreze ca lumea două cuvinte! Mi-am pierdut nopţile şi vacanţei şi sâmbetele şi duminicile să întocmesc tot felul de registre, să bat la toate uşile, să găsesc noi combinaţii. Şi, în tot acest timp, Ward Johnson se încuie în birou în fiecare seară, să se culce cu Dora pe masa lui de lucru.

Josh izbucni în râs. Amanda nu mai era deloc femeia pe care o cunoscuse. Afacerile o maturizaseră.

— Ce ţi se pare atât de amuzant? îl întrebă, pusă pe ceartă.

— Eşti superbă, spuse el, privind-o. Tu chiar nu-ţi dai scama cât de mult te-ai schimbat, Amanda?

— Nu m-am schimbat deloc!

— Ba da, foarte mult. Ai preluat hăţurile unei afaceri care era pe ducă şi ai adus-o pe linia de plutire şi asta într-un timp foarte scurt. Tu chiar crezi că eu nu ştiu ce-ai făcut? Am acces la cele mai recente rapoarte, o anunţă el, cercetând-o atent.

Amanda ezită.

— Vrei să spui că ştiai de faptul că Ward a falsificat cifrele?

El dădu din cap.

— Nu este foarte priceput la falsuri. Nu spun că ar fi încercat să mă fure, dar a vrut să nu pară mai rău decât este.

— Dar a distrus afacerea, remarcă ea.

— Acum ştiu. N-am crezut până ai venit la mine să-mi arăţi înşelăciunea. Cred că tatăl tău a fost orb, surd şi n-a judecat deloc când a angajat un astfel de nepriceput într-un asemenea post important.

— Tatălui meu nu-i păsa dacă pierdea

această afacere, spuse ea, liniştită. Credeam că ştii asta.

— Este destul de evident. Puse pe masă paharul şi-şi aprinse un trabuc.

— Tot mai fumezi.

— Se pare că da, recunoscu el, punându-şi bricheta în buzunar şi deschizând geamul.

Amanda râse.

— Nu te vei schimba niciodată.

— Nu trăim într-o lume perfectă. Din moment ce nu poţi să mulţumeşti pe toată lumea, e bine să încerci să te mulţumeşti pe tine însuţi. În anumite limite, bineînţeles, adăugă el, privind-o de sus în jos.

— Ce face Terri? îl întrebă ea, intenţionat.

— Se pare că este un drum închis, remarcă el, gânditor, cu siguranţă că Ted ţi-a spus că e înnebunită după soţul ei şi însărcinată.

— M-ai minţit, îi reproşă ea.

El aprobă din cap.

— La momentul respectiv, era cel mai bun lucru pe care-l puteam face.

— Şi acum?

El râse scurt, întorcându-şi privirea spre un vapor care se zărea în depărtare.

— Cu Ward, insistă ea. Ce-ai de gând să faci?

— Să-l dau afară, spuse Josh.

— Nu e bine, îşi spuse ea părerea, cu blândeţe.

— După câte-mi amintesc, parcă te străduiai să obţii postul, îi reaminti el.

— Da, dar nu vreau să-l dai afară.

— Tu singură mi-ai spus că situaţia devine pe zi ce trece mai tragică.

— Şi-am avut dreptate, fu ea de acord. Dar ar trebui luată o măsură mai puţin drastică. Totuşi, are de întreţinut o familie.

— Ce-ai vrea să fac?

— Păi… stătu ea puţin pe gânduri. De fapt, este un ziarist bun. Şi se pricepe să conducă ziarul.

— Dar tipografia, nu.

Amanda zâmbi.

— Nu. Şi tipografia este cea care susţine ziarul. Sunt convinsă că ştii deja că va apărea o nouă publicaţie săptămânală, care va intra cu noi în competiţie. Dacă închid tipografia, ziarul se va prăbuşi imediat. Îţi garantez că asta e situaţia.

— Cred că înţeleg la ce te gândeşti. Să

înființăm două întreprinderi diferite, cu doi directori.

— Exact.

Amanda îi spuse ce măsuri a mai luat, dezvăluindu-i schimbările pe care le făcuse, una câte una.

El o ascultă, bucurându-se că este atât de întreprinzătoare.

— Eşti isteață, Amanda, comentă el. Şi sunt de acord că tipografia, dacă este bine condusă, poate deveni o întreprindere rentabilă. Nu te voi mai amenința niciodată c-am s-o închid. Dar, adăugă el, asta nu înseamnă că celelalte probleme care au apărut acolo sunt rezolvate.

— Îmi pare rău că trebuie să fac această propunere, dar cred că ar fi mult mai bine dacă ai concedia-o pe Dora. Măcar am evita să implicăm ziarul în acest scandal.

Josh dădu din cap.

— Vei conduce tipografia, cu toate că nu vei avea acces la niciun capital până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. Şi Ward va fi angajat să conducă ziarul, dar numai de probă. Să vedem ce rezultate va avea.

Amanda părea dezamăgită.

— Eşti foarte talentată în afaceri, Amanda, dar nu poţi face totul singură. Chiar dacă, eventual, ţi-aş ceda acum două procente, ca să te cointeresez în afacere – deşi nu spun că o voi face încă –, tot va trebui să ai un director pentru ziar. Pentru că n-ai idee de ziaristică. Şi cel care conduce un ziar este de fapt un reporter.

— Cred că ai dreptate.

— Pun pariu că te doare să admiţi acest lucru.

— Nu chiar, zâmbi ea. Eşti un adevărat om de afaceri.

— Şi tu eşti unul în devenire, replică el. Eşti dotată. Harrison te-a subestimat.

— Mulţumesc.

Josh se întinse, obosit.

— Sunt zdrobit. Am văzut zece ţări în zece zile.

— Eşti nebun.

El începu să râdă când văzu chipul ei mirat.

— Când nu eşti tu aici, nimeni nu îndrăzneşte să mă apere de mine însumi.

— Tuturor le este frică de tine, observă ea.

— Ţie nu.

— Nu, într-un anumit sens, cred. Îi privi chipul slab, atrăgător, cu ochii blânzi.

Josh observă că-i căuta privirea şi trupul îi reacţionă imediat. Amanda devenise încântătoare: independentă, mândră, obraznică. Era idealul lui de femeie. Era acum o persoană cu picioarele pe pământ, o femeie de afaceri independentă, care avea pricepere şi stil, de înaltă clasă. O dorea, avea nevoie de ea, tremura pentru ea, iar ea îl dorea în aceeaşi măsură. Oare ar fi o foarte mare greşeală să facă dragoste cu ea o singură noapte? Se tulbură când îi veni în minte acest gând. Nu. Nu trebuia. Nu mai putea sta în casă…

Îşi încleştă mâinile în buzunare şi făcu un efort să n-o ia în braţe.

— N-o să fiu aici la cină, spuse el, forţându-se să pară calm. Dar ne vedem mâine dimineaţă.

— Bine, spuse ea rece, reuşind să zâmbească. Se întoarse şi ieşi din cameră. Când închise uşa, văzu că el n-o privea. Deşi îşi dădea seama cât de mult o doreşte. Dacă ar putea îndrăzni să meargă la el…

Cină de una singură, întrebându-se de ce

fusese oare atât de nesocotită şi venise la Opal Cay. O făcuse fără niciun rezultat. Realizase un lucru, totuşi, pentru afacerea ei. Lămurise situaţia dintre ea şi Brad, dar asta nu schimbase lucrurile. Josh nu mai putea da înapoi. Ştia cât este de încăpăţânat şi trebuia să se resemneze. El ignorase total sentimentele care-i uneau. Clarificase lucrurile, fără măcar să le aducă în discuţie.

Când ajunse în dormitor, simţi că îi este foarte cald; probabil instalația de aer condiţionat nu mai funcţiona. Sufocată, deschise fereastra, lăsând să între în cameră vuietul mării şi vântul călduţ. Se mai linişti puţin, dar nu de tot.

O irita chiar şi atingerea rochiei subţiri de pielea ei fierbinte. Era în casa lui Josh și-și amintea cum fusese în ziua

Aceea în biroul lui. Gândurile acestea făcură ca trupul să-i ia loc.

Îşi aruncă rochia, se înveli cu cearşaful subţire şi se întinse. Cu ochii în tavan, cu vuietul mării în urechi, simţea că începe să plutească.

Aţipise, când simţi că cearşaful nu mai este pe trupul ei fierbinte. Deschise ochii şi

în lumina lunii îl văzu pe Josh aplecat deasupra ei. Ţinea cearşaful în mână, privindu-i trupul gol în lumina slabă. Şi el era gol, musculos, bine făcut şi excitat.

Amandei i se opri respiraţia când îl văzu şi sfârcurile sinilor ei începură să se ridice, semn că era nu numai trează, ci şi atentă.

Ochii lui negri îi căutau privirea în tăcerea fierbinte şi tensionată. Pieptul lui palpita, în ritmul respiraţiei. Se observa tremurul trupului, care trăda puternica dorinţă ce-l stăpânea. Se luptase toată ziua cu el însuşi. Şi pierduse. Se lăsase învins tocmai pentru că o iubea, deşi încă nu avea curajul să recunoască.

— N-am niciun drept să fiu aici, spuse el aspru.

— Ba da, ai tot dreptul, răspunse Amanda, cu vocea dulce şi iubitoare. Eşti singurul om din lume care are acest drept, singurul care-l va avea vreodată. Te iubesc atât de mult, Josh. Mai mult decât îmi iubesc propria viaţă.

El închise ochii şi se înfioră.

— Greşesc. Greşesc, Amanda. Dar, Dumnezeule, te vreau atât de mult! Nu pot

dormi, nu pot mânca, nu pot munci. Nu pot decât să te doresc.

Amanda îşi deschise braţele.

— Vino la mine, iubitule, şopti ea.

Gemu, nemaiputându-şi stăpâni nerăbdarea; aruncă cearşaful departe şi se aşeză peste ea.

Contactul cu trupul lui gol o făcu să suspine. Era ca şi cum ar atinge viaţa însăşi. Pielea lui era fierbinte, iar trupul îi era dur, aspru şi total necunoscut. Amanda se retrase uşor.

— Te simt minunată, şopti el, trăgând-o uşor spre el. Eşti fină ca satinul.

— Pieptul tău este atât de păros, murmură ea, nefiind obişnuită să-l simtă în braţe în felul acesta.

— Păros şi şocant în acelaşi timp, îmi imaginez. Realitatea este foarte diferită de ceea ce citeşti în romane, nu-i aşa, iubito? o întrebă el delicat; tremura şi-şi lipi buzele de ale ei, sărutând-o apoi pe gât. Sunt nebun după tine, Amanda. N-am dorit niciodată o femeie în felul acesta, iar tu eşti virgină. Dacă-mi voi pierde controlul, s-ar putea să te doară, chiar după întâmplarea

de atunci, din biroul meu. Sunt mult mai dotat decât majoritatea bărbaţilor şi tu trebuie să fii foarte strâmtă acolo, înăuntru.

Intimitatea conversaţiei lor o făcu să roşească. Îşi ascunse faţa în gâtul lui şi se agăţă de el, în timp ce buzele bărbatului coborau spre claviculă şi mai jos spre sânii ei tari.

— Josh, niciodată… n-am crezut niciodată că va fi aşa, şopti ea.

— Ţi-e teamă?

— Puţin. Dar nu asta voiam să-ţi spun. Este atât de intim…

El râse, în ciuda tensiunii în care se afla. Când simţea trupul ei catifelat i se părea că i se învârteşte capul.

— Şi încă nu ştii nici jumătate din ceea ce vei afla.

Ea îşi trase piciorul încet şi senzual de sub piciorul lui şi veni în contact direct cu semnul fierbinte al virilităţii sale. Îşi reţinu respiraţia.

— A, şopti el, da, asta e ideea. O prinse de şold şi făcu o mişcare bruscă, împingându-se cu multă pricepere.

Amanda ţipă, simţind un amestec de

plăcere şi de teamă. Dintr-o dată avu o revelaţie, realiză menirea bărbatului şi a femeii, dominaţia trupului masculin şi supunerea totală a femeii.

— Nu te mişca, spuse el, mângâind-o uşor pe şold şi pe coapsă, calmând-o. Josh trebuia să se stăpânească şi-i era din ce în ce mai greu. Trupul Amandei era cald şi senzual şi, când o atingea, simţea o dorinţă nebună să meargă până la capăt.

— Da, draga mea, asta e, iubito. Acum vino încet spre mine. Nu-ţi fie frică, Amanda, şopti el, lângă buzele ei moi, pătrunzând-o treptat, cu blândeţe. Trupul tău este pa o floare udată de ploaie. Oricât ar fi bobocul de mic, picătura de ploaie reuşeşte să-l atingă şi să pătrundă în el. Josh surâdea, simţind dulceaţa corpului ei. Amanda scotea sunete delicate, iar degetele lui îi mângâiau coapsa. Josh acţiona cu delicateţe, dar insistent. Ajunse aproape şi mai aproape, până când Amanda se crispă.

— Nu, este imposibil… nu pot, şopti ea, înspăimântată.

— Ştiu. Josh se opri şi o sărută cu nemărginită tandreţe. O mângâie uşor pe

spate, pe curburile şoldurilor ei moi, mişcându-se ritmic, trăgând-o spre el cu unduiri lente, care-i ofereau Amandei senzaţii de neimaginat.

Își înfipse unghiile în braţul lui şi începu «ă geamă.

— Josh… ce-mi… faci?! respiră ea sacadat.

— Te posed, îi şopti el, în timp ce-o săruta. Îţi răpesc virginitatea. Vei fi femeia mea. Încet. Încet. Încet!

Josh repetă cuvintele ca pe o rugăciune, trăgând-o spre el, în el. Dintr-o dată, Amanda simţi cum corpul ei se relaxează şi apoi se contractă, senzaţii pe care nu le cunoscuse până acum. Tremură, apoi se înfioră. Încercă să se apropie şi mai mult şi, brusc, el intră în ea, se contopi cu ea, cu şoldurile între coapsele ei, alunecând spre ea, în ea.

Îşi încleştă mâinile pe coapsele lui şi începu să ţipe, cu o voce tulburată, aşa cum era şi chipul ei, şi chipul lui, şi camera, pe măsură ce plăcerea creştea; dintr-o dată se produse explozia, unică şi fierbinte, ca şi cum s-ar fi sfârşit lumea.

Amanda suspină, tremurând de o plăcere

imensă, realizând împlinirea. Josh reuşi să-i vadă chipul abandonat şi simţi cum se înalţă, strigându-i numele şi pierzându-şi, în sfârşit, controlul.

Trupul lui devenise greu. Pielea îi era călduţă, umedă şi ea îl cuprinsese în braţe, ca şi cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată. Îi simţea răsuflarea, simţea cum viaţa pulsează în el; se lipi şi mai mult de el.

El gemu şi se ridică de lângă ea, în ciuda încercărilor el de a-l reţine; se aşează pe spate.

— La naiba! şopti el.

Amanda oftă, se apropie de el şi îşi aşează leneş braţul peste pieptul lui larg, acoperit cu păr aspru.

— Asta el murmură ea. Te-ai întristat.

Degetele lui alunecară cu tandreţe peste braţul ei.

— Am încercat să mă abţin, spuse el, Dumnezeu mi-e martor. Dar astă-seară, n-am mai putut să mă gândesc decât la privirea ta de atunci, când ai ieşit din sufragerie. Când am ajuns acasă, ochii tăi încă mă urmăreau. Mi-am spus că vin să stăm doar de vorbă; începu să râdă gros. Se

pare că am reuşit să te trezesc.

Amanda îl mângâie, surâzând când simţi delicioasa senzaţie a trupului lui, care se lipise de al ei.

— M-ai trezit, din mai multe puncte de vedere, murmură ea.

— Te-a durut? o întrebă el calm.

— O, nu. La început am fost puţin speriată, mărturisi ea. Nu credeam că ne vom, mă rog, că ne vom potrivi.

Josh chicoti, amuzându-se de felul în care se exprimase ea.

— Trupul femeii este construit ca să se acomodeze cu cel al bărbatului, bineînţeles dacă nu este o diferenţă prea mare între dimensiuni…

— Totuşi, am citit odată despre asemenea lucruri, spuse ea. Despre un cuplu care nu a putut rămâne împreună din aceasta cauză.

— Foarte rar se întâmplă aşa ceva, replică el, leneş. Şi, cu siguranţă, noi nu facem parte din acea categorie de oameni, Ar fi trebuit să avem o discuţie lungă şi intimă, înainte să te iniţiez.

Amanda îl lovi uşor.

— Dar nu m-ai iniţiat.

— Atunci ce-am făcut? întrebă el, ridicându-și o sprinceană.

— Am făcut dragoste, spuse ea, atingându-i obrazul cu degetele, plină de adoraţie.

El aprobă încet din cap.

— Într-adevăr, asta am făcut, Amanda.

Ea îi mângâie buzele cărnoase cu vârful degetelor.

— Nu mi-ai spus niciodată că mă iubeşti, şopti ea.

— Şi tu crezi că trebuie neapărat să iubeşti o femeie ca să poţi face dragoste cu ea?

— Nu. Dar în cazul meu, da, ar trebui, răspunse ea. Dacă nu m-ai fi iubit, nici măcar nu m-ai fi atins.

Josh respiră adânc, cu ochii plini de dorinţă şi de durere.

— Eşti prea perspicace. N-am vrut să se întâmple asta.

— Nu vreau nimic de la tine, decât ceea ce-mi poţi oferi, Josh, spuse ea, şi vocea i se auzi suavă în tăcerea încăperii.

— Nu vrei acum, după ce-ai făcut dragoste pentru prima oară, dar mai târziu…

— Prima mea noapte de dragoste… Se lipi de el şi-l înconjură cu braţele. A fost atât de frumos…

Josh o îmbrăţişă. Cum stătea aşa, întins pe spate, o trase mai aproape de el. Închise ochii, în timp ce o strângea, simţind un val de dragoste şi posesiune care-i tăie respiraţia.

— Nu mă voi însura cu tine.

— Ştiu.

— Pentru Dumnezeu, Amanda! gemu el, când simţi că lacrimile ei îi udau pieptul. Amanda, ascultă-mă. Este pentru binele tău. Iubito!

Dar lacrimile nu voiau să se oprească. Se întoarse spre ea şi o sărută, ştergându-i ochii cu buzele lui, cu tandreţe, cu Iubire şi, brusc, cu o puternică dorinţă.

— Nu plânge, şopti el rugător. Nu plânge, Amanda, nu pot să suport asta. Amanda…

Buzele lui îi găsiră gura. Trupul i se încordă, într-o izbucnire de dorinţă căreia nu i se putea opune; era mult prea puternică. În timp ce încerca să se stăpânească, fără niciun rezultat, ea se întoarse şi alunecă spre el, lipindu-şi trupul

de al lui şi contopindu-se încet şi dulce, mai profund ca înainte. Amanda îi şopti, îl mângâie, îl iubi, până când îl luă în stăpânire. Tandreţea ei era de nesuportat. Contracţiile de o deosebită violenţă îi cuprinseră într-un orgasm fierbinte, care-o epuiză pe Amanda.

— Cu nimeni altcineva n-o să te simţi aşa, şopti ea, cu ultimele puteri. Şi tu dai cu piciorul la tot, numai pentru faptul că nu-mi poţi dărui copii.

O strânse în braţele lui tremurânde, blestemând viaţa care-i jucase o festă atât de urâtă. Când, într-un târziu, Josh reuşi să adoarmă, nu ajunsese la nicio soluţie. Dar, pentru prima oară după mulţi ani, trupul i se liniştise.

Capitolul 20

Când Amanda se trezi, Josh nu mai era lângă ea. Îşi aminti cât de bine se simţise în braţele lui și-i păru rău c-a lăsat-o singură. Josh n-avea de gând să-şi schimbe hotărârea. Amanda îl simţise, înainte de a adormi. O iubea, chiar dacă nu-i mărturisise, şi o dorea. Dar credea că ea nu

trebuie să-l accepte cu handicapul lui. E un prost, îşi zise Amanda cu tristeţe. L-ar fi iubit chiar dac-ar fi fost şchiop sau orb, dar era prea mândră să mai insiste.

Se îmbrăcă cu o bluză veselă, îşi strânse părul, legându-l cu o panglică asortată, şi coborî pentru micul dejun.

Josh stătea la masă cu Ted şi frunzăreau nişte hârtii.

— Acum nu mă mai întreb de ce nu te îngraşi, glumi Amanda, zâmbind timidă către Josh, din moment ce la micul dejun mănânci hârtii.

— Mă uitam peste nişte cifre, zâmbi Josh. Ted, du-te şi mănâncă. Discutăm mai târziu.

— Bine, şefule. Îi făcu cu ochiul Amandei şi se îndreptă spre uşa din faţă; se ducea să ia masa la un restaurant din Nassau.

— Trebuie să plec astăzi? îl întrebă Amanda pe Josh. Josh se întinse, privind-o posesiv, cu ochii lui negri.

— Da.

— Şi dacă refuz să mă urc în avion?

— Te duc în braţe.

— Aş începe atunci să te sărut şi n-ai mai putea să ieşi pe uşă cu mine.

— Nu fi aşa sigură, spuse el cu cruzime. Te doresc, într-adevăr, dar nu sunt stăpânit de simţuri.

— Astă-noapte ai fost, îi reaminti ea drăgăstoasă.

El dădu din cap.

— Ai dreptate. Te doream ca un nebun şi-am făcut un lucru pe care n-aveam niciun drept să-l fac. Dimineaţă m-am trezit plin de regrete şi ruşinat. Aşa cum ar trebui să fii şi tu, adăugă el.

— Eu nu mă ruşinez, răspunse, aşezându-se în faţa lui. Pentru că te iubesc. Şi-a fost cea mai frumoasă experienţă a vieţii mele.

— Care ar fi trebuit să aparţină soţului tău…

— Dar eu am vrut să fii tu, replică ea, privindu-l cu iubire. Pentru că n-am să mă mărit niciodată cu altcineva decât cu tine. Dacă nu, voi muri bătrână şi singură.

Mâna lui se crispă când ea îl atinse.

— Ai putea avea copii…

— Aş fi vrut să am copii, dar numai cu tine, Josh, răspunse ea, tristă, încercând să-l mângâie şi gustând din şunca cu ouă. Poate că tu încă nu ţi-ai dat seama, dar pentru o

femeie copilul este o parte din bărbatul pe care-l iubeşte. N-aş putea să port copilul unui bărbat pe care nu-l iubesc. Mai uşor mi-ar fi să trec în zbor pe deasupra unui munte. Te-am iubit de când eram adolescentă, de când te-a zgâriat pisica mea. În tot acest timp, n-am dorit pe nimeni altcineva, cu atât mai puţin să iubesc. Numai pe tine, spuse ea, privindu-l în ochi.

Cuvintele ei îl loveau. Vocea ei îl făcea să sufere. Privea în ceaşca de cafea, pe care o ridică brusc, şi sorbi din ea.

— Astăzi trebuie să plec la Rio pentru nişte afaceri, aşa că nu voi fi aici când pleci.

— Bine, dar nu trebuie să renunţi la micul dejun numai să scapi mai repede de mine. N-o să-ţi fac o scenă şi nici alte declaraţii de dragoste. Ştiu că nimic nu te va face să te răzgândeşti.

— Te voi anunţa când voi afla ceva despre Ward Johnson şi relaţia lui extraconjugală.

— Şi ce vom face?

— O să facem rost de dovezi care să confirme bănuielile, spuse el, străduindu-se să pară vesel. Nu vreau ca următorii zece ani să mi-i petrec prin tribunale din cauza

lui.

— Nici eu, spuse ea, privindu-l cu adoraţie mută. Eşti hotărât, nu-i aşa? în legătură cu noi doi.

Josh se ridică, privind-o cu ochii întunecaţi de tristeţe şi iritare.

— Ai putea privi lucrurile din alt punct de vedere? încearcă să te pui în locul meu şi-ai să vezi atunci ce simţi.

— Aş fi tristă, la fel ca şi tine, mărturisi ea. Dar dragostea m-ar face să mă căsătoresc cu tine în orice condiţii. Josh, este clar că ce ţi se întâmplă ţie este trimis de Dumnezeu. Tu nu mergi la biserică, dar eu mă duceam deseori cu Mirri. Nu ştiai că Dumnezeu nu închide niciodată o fereastră până nu deschide o uşă? Tu nu vrei să accepţi că viaţa merge înainte, chiar dacă tu nu eşti întotdeauna de acord cu toate aspectele ci. Chiar dacă nu sunt foarte matură, am reuşit să învăţ să accept întâmplările vieţii, fără să încerc să stăpânesc fiecare minut al ei.

— M-am gândit şi eu la toate aceste argumente, Amanda.

— Te iubesc, spuse ea cu violenţă. Adu-mi argumente la asta.

— Să te ia naiba, şopti el printre dinţi. Să te ia naiba.

O ridică din scaun şi o luă în braţe. Gura lui îi lovi buzele ca un cuţit, răsucind-o şi rănind-o, în timp ce-şi lipise trupul de al ei. Ea nu se opuse deloc. Îi întâmpină ardoarea nestăpânită cu o graţie dulce, agăţată de gâtul lui, sacrificându-şi gura moale, oferindu-i tot ce-şi dorea el.

Amanda întredeschise gura, iar el gemu, acceptând invitaţia ei. Limba lui pătrunse în întunericul dulce, gustând-o, posedând-o. Josh o ridică şi sărutul lor luă noi dimensiuni, atinse noi culmi. Uită supărarea, uită absolut totul şi-i rămase numai fericirea şi orgoliul de a o simţi pe Amanda în braţele lui, pe Amanda care-l iubea. Îi reveniră sentimentele din noaptea trecută şi începu să tremure de încântare.

— Mă iubeşti, şopti ea aproape de buzele lui. Te provoc. Spune-mi.

— Taci, gemu el, sărutând-o.

Şi ea îl sărută, până când nu mai putură să respire. O lăsă să alunece pe trupul lui plin de dorinţă, până când simţi pământul sub picioare. Amanda tremura. Braţele lui o

susţineau, dar erau lipsite de putere.

— Nici măcar nu trebuie să te însori cu mine, reuşi ea să îngaime. O să trăiesc cu tine, aşa cum vrei tu, oricum ai dori.

— Nu. Du-te acasă. Îşi înfipse degetele în braţele ei, având chipul răvăşit.

— Josh, strigă ea.

Ochii lui se închiseră şi se lupta împotriva senzaţiei de nesuportat care-l cuprinsese.

— Eşti prea visătoare, spuse el după un minut şi o împinse încet de lângă el, încercând să-şi revină. Vei reuşi să treci peste asta. Timpul vindecă totul.

Amanda de-abia mai putea respira. Ochii i se umplură de lacrimi. Din mândrie, încercă să nu-și arate slăbiciunea.

Îşi încleştă mâinile şi se sprijini de masă, deoarece simţea că n-o mai ţin picioarele.

— Spune-mi, te rog, un singur lucru. Dacă n-ai fi fost steril?

Josh îşi ridică capul, dar nu putu s-o privească-n ochi. Se strădui să râdă.

— Nu ţi-am mai spus de atâtea ori că eu nu cred în căsătorie, Amanda? Părinţii mei mi-au demonstrat clar eşecul acestei instituţii. Mama, care era măritată a patra

oară, căuta deja să găsească soţul numărul cinci. Căsniciile fericite se întâlnesc numai în cărţi.

— Vorbeşti aşa numai pentru că eşti străin.

Josh îşi îndreptă umerii.

— Da, dar numai parţial; se întoarse spre ea, cu privirea stranie şi foarte palid. Noaptea trecută a fost minunată. Fantastică. Îşi aprinse un trabuc şi încercă să-şi aleagă cu grijă cuvintele. Amanda era inocentă. N-avea nicio idee despre problemele care apar într-o relaţie amoroasă şi ce spunea el trebuia să sune convingător.

— N-ai auzit niciodată despre faptul că bărbaţii îşi doresc foarte mult un lucru, dar numai până în momentul în care îl obţin? Te-am avut. Acum dorinţa a trecut şi mă îndrept spre o nouă cucerire; expresia feţei sale deveni cinică. Sexul este sex, Amanda; exact cum am fost cu Terri, am fost şi cu tine noaptea trecută.

Amanda se gândi că mândria ei o va salva şi de data asta. Se ridică demnă, ignorând

durerea fierbinte pe care o simţea în suflet şi chiar reuşi să zâmbească uşor.

— Înţeleg. Atunci înseamnă că şi cu un alt bărbat este la fel ca şi cu tine?

Lui Josh nu-i plăcu ideea şi se schimbă la faţă. Privirea i se întunecă din cauza furiei pe care încerca să şi-o stăpânească; nu se aşteptase la o asemenea replică.

— Da, zise el hotărât. Probabil că va fi la fel.

Şi, chiar dacă simţea cu totul altceva, chipul nu-l dădu de gol.

— Atunci, asta este, se răsuci ea. Bine, Josh, spuse ea plecând de lângă el. N-am să mai vin aici, adăugă, lovindu-l cu mândria ei. Nici dacă mă vei ruga în genunchi.

— Ţi se par cunoscute cuvintele „mult noroc “?

Umorul pe care-l încerca Josh fu picătura care umplu paharul. Până în acest moment, Amanda fusese sigură că Josh o Iubeşte. Acum nu mai era. Comportarea lui o enerva îngrozitor. Amanda se aşează din nou la masă şi, intenţionat, îşi turnă cafea în ceaşcă, cu mişcări foarte naturale.

— Credeam că trebuie să prinzi un avion,

spuse ea ţeapănă.

— Ca şi tine. Dacă-l vezi pe Brad, spuse el şovăind, spune-i c-am întrebat despre el.

— O să aprecieze grija ta, sunt sigură.

Se opri o clipă în faţa uşii, s-o mai poată privi o dată. Era atât de frumoasă, cum stătea acolo şi se lupta cu mândria ei. Josh n-ar fi dorit s-o lovească, dar într-o bună zi îi va mulţumi că şi-a înfrânt dorinţele egoiste, în favoarea fericirii ei. Era primul ei iubit, era orbită de propriile ei sentimente şi nu mai era capabilă să perceapă realitatea. Dar, după ce va trăi un timp departe de el, va realiza că de fapt îl dorise mai mult cu trupul decât cu sufletul şi va înţelege comportamentul lui de acum. Deşi sacrificiul de sine în scopuri nobile durea îngrozitor, numai Dumnezeu ştie cât.

— La revedere, Amanda, spuse el blând.

— La revedere, Joshua, răspunse ea, fără să-l privească. El plecă. Tăcerea care se lăsase în cameră deveni apăsătoare. Amanda se uită în ceaşca ei de cafea şi de-abia după un minut realiză că nu mai poate vedea clar.

Gladys Johnson era într-o rezervă a

spitalului de urgenţă; i se făcuse o spălătură gastrică. Luase un pumn de barbiturice, cu o cantitate mare de alcool, pe care o consuma în mod obişnuit, gest care-i fusese aproape fatal.

Ward Johnson stătea lângă patul ei, surprins să constate cât de îmbătrânită şi de neajutorată părea soţia lui. Se încruntă, dându-şi seama cât de fragilă este.

— Dacă moare, am să-i tai gâtul prietenei tale, mormăi Scotty, privindu-l cu ochii plini de mânie. Ward tresări auzindu-i vocea, deoarece nu ştia că fiul său intrase în cameră.

— N-am nicio prietenă, minţi Ward.

— Te-am văzut, spuse Scotty cu răceală. Femeia aia, Todd, n-a fost suficient de agilă; eu reuşisem să mă uit pe fereastră şi te văzusem sărutând-o pe curva aia grasă. Şi-i ridicaseşi şi rochia.

Ward îşi sprijini capul în mâini şi respiră adânc.

— Tu nu poţi înţelege.

— Nu sunt atât de tâmpit, tăticule, spuse el sarcastic. Acasă, nu-i dai nicio atenție mamei, care stă toată ziua cu nasul în

rachiu. Nici nu-ţi pasă, nici măcar nu vrei s-o ajuţi.

Ward îl privi pe fiul său iritat.

— Sigur că da. Ca şi cum tu m-ai fi lăsat să te ajut.

Scotty ridică din umeri.

— Am încercat, mărturisi el. Am plecat departe şi m-am lăsat. Dar când m-am întors și-am văzut-o în ce hal trăieşte, n-am mai putut suporta. O tratezi ca pe o cârpă, nici măcar nu-i dai atenție.

— Nu pot suporta s-o privesc, explodă Ward, albindu-se la faţă. La naiba, e alcoolică! Bea tot timpul! Şi când nu bea, îmi spune că am dat greş ca un prost, că sunt un învins pe care nu-l mai poate tolera. Nu s-a mai culcat cu mine de şaisprezece ani! Cum dracu’ crezi că ar trebui s-o tratez?

— Este soţia ta!

— Mare lucru, lovi Ward.

— Ce-ţi oferă curva aia grasă? Dragoste? râse Scotty rece. Îţi dă sexul ei fierbinte. Asta e tot ce-ţi dă. Sau poate că-ţi şi spune cât de frumos eşti, ai? Eşti un bărbat trecut, cu ditamai burta, ajuns la mila unei curve în

călduri!

Ward sări în picioare şi-l prinse de guler, zgâlţâindu-l.

— Nu-mi vorbi tu mie aşa, rahatule! Nu eşti altceva decât un delincvent minor! Un gunoi şi un găinar beţiv, exact ca şi mama ta!

Scotty îl împinse şi plecă spre uşă, uitându-se la Ward cu o privire îngheţată.

— Am să te-aranjez eu, spuse el. O s-o omor pe târfa aia grasă cu care te culci! Şi toată lumea o să afle cine eşti tu cu adevărat!

— Ţi-ai ieşit din minţi, începu Ward.

— O omor!

Scotty trânti uşa. Ward simţi fiori reci pe şira spinării; nu fusese niciodată într-o mai mare încurcătură ca aceasta.

Stătea lângă trupul soţiei sale, care zăcea inconştientă, şi o privea cu un dezgust total.

— Eşti o ruşine a speciei umane, spuse el furios. Numai tu eşti de vină pentru tot ce se întâmplă acum.

Dar Gladys nu mai putu să-i răspundă. Cinci ore mai târziu căzu în comă profundă şi muri.

Ward îşi ieşise din minţi. Nu-şi imaginase niciodată că Gladys e în stare să facă un lucru atât de stupid. Deşi ar fi trebuit să-şi dea seama că băutura o va conduce pe acest drum. Scotty avea dreptate: nu-i mai dăduse nicio atenţie în ultima vreme, nu realizase că se află pe marginea prăpastie! şi nu încercase să găsească o cale de salvare.

Scotty spunea adevărul când îl învinuia. N-o băgase în seamă pe Gladys de ani de zile. Poate că în mare parte comportamentul ei se datorase indiferenţei lui. Îi întorsese spatele şi ea s-a sinucis. Ward trebuia să se obişnuiască, să trăiască cu acest gând. Şi cu vina de a tânji după Dora, când ştia că Gladys era pe moarte.

Telefonă la birou să le comunice vestea despre soţia lui, Amanda îşi luase liber, ca să poată merge a doua zi de dimineaţă la nunta prietenei sale şi el o anunţă pe Lisa că va lipsi câteva zile. Apoi o ceru pe Dora şi o puse la curent cu ce se întâmplase, cu multe menajamente.

— Să nu ieşi noaptea singură, o sfătui el îngrijorat, deoarece Scotty a făcut nişte ameninţări. Să fii atentă.

— Fiul tău? Ştie despre noi doi? întrebă Dora înspăimântată, şoptind în telefon, aşa încât nimeni să nu o poată auzi în birou.

— Da. Îmi pare rău, dar ştie. Şi ne învinuieşte pe amândoi pentru ceea ce s-a întâmplat cu mama lui. Este un beţiv înrăit şi nu-i pasă de faptele urâte pe care le face, spuse Ward. Dora, îmi pare rău că te-am amestecat în aşa ceva. Îmi pare tare rău.

— Nu-i nimic, zise ea fără să-şi dea seama, deşi se simţea mizerabil. Dacă Edgar ar afla, ar putea să-şi piardă copiii. Şi asta nu este cea mai rea posibilitate. Dacă Scotty se va decide să se răzbune pe copiii ei? Dintr-o dată se simţi lovită de urâţenia faptelor pe care le comisese. Îşi riscase viaţa ei liniştită şi fericită, pentru o poveste de dragoste sordidă. Şi acum era cu cuțitul la os.

Zâmbind fericiţi, Mirri şi Nelson Stuart ieşeau de la tribunal, cu certificatul de căsătorie în mână. Amanda îi însoţea, bucurându-se pentru prietena sa. Mirri se schimbase, nu mai era tânăra înfricoşată pe care-o cunoscuse Amanda. Era îmbrăcată într-un costum alb, cu un buchet de orhidee prins la corsaj, era frumoasă şi

strălucitoare, aşa cum trebuie să arate orice mireasă. Lângă ea, Nelson Stuart arăta fericit, de parcă răpise o zână. Se luară de mână, în timp ce toţi colegii lor de la FBI îi felicitau, încercând să afle cum ajunseseră cei doi să se căsătorească.

— Uite-i cum ne bârfesc, spuse Mirri, chicotind.

— Nu-şi pot da seama cum un urs urâcios ca mine a reuşit să pună mâna pe un fluturaş drăguţ ca tine, glumi el, sărutând-o tandru pe frunte.

— Şi cred că femeile se întreabă cum de am pus mâna pe un bărbat aşa bine, replică Mirri.

— Iar eu ştiu cum se simte cea de-a cincea roată la căruţă, râse Amanda, strângându-i mâna lui Nelson. Purtaţi-vă ca nişte tineri căsătoriţi, deoarece eu am o tipografie de condus.

— Nu-i permite şefului tău să pună mâna pe putere, o avertiză Mirri.

— Nu va reuşi nici într-un milion de ani. V-aș dori toată fericirea din lume, dar văd că deja o aveţi. Aşa că mai bine vă urez să aveţi doisprezece copii şi să fiţi ani mulţi

împreună, adăugă ea, cu o tristeţe care nu-i scăpă lui Mirri.

— Într-o bună zi ai să te măriţi şi tu, îi spuse ea, îmbrățișând-o cu căldură.

— Nu, spuse Amanda, strângând-o în braţe încă o dată.

— O să stăm de vorbă când vă veţi întoarce din luna de miere.

— Vă iubesc. Îi zâmbi lui Nelson şi se urcă în maşină.

Nelson o luă de mână pe Mirri, uitându-se după Amanda.

— Aici se-ntâmplă ceva, murmură el.

— Din nou Josh. Nu reuşeşte să-l uite, iar el nu vrea să se căsătorească, îi spuse Mirri. Îmi pare rău pentru amândoi.

— Mie-mi pare rău pentru mine, şopti el repede, ca s-o binedispună. N-am mai făcut dragoste din noaptea în care m-ai cerut de bărbat. Nu mai pot de nerăbdare.

Mirri îşi ridică sprâncenele, veselă.

— Asta a fost ideea ta, puritanule! Te-ai simţit vinovat că am întrecut măsura şi m-ai ţinut la distanţă săptămâni întregi! Se lipi de el, mirată de uşurinţa şi plăcerea cu care se apropiau. Aproape că-mi vine să te aşez

aici în iarbă şi să te iubesc.

— N-ai decât, o provocă el, zâmbind.

— O, Nelson, spuse ea cu adoraţie, te iubesc atât de mult!

— Şi eu la fel, pisicuţa mea. Hai să mergem în apartamentul meu, să legalizăm ceremonia.

Mirri chicoti, ascunzându-şi mâna în palma lui.

— Cât de norocoasă sunt.

— Iar eu, de două ori mai norocos decât tine.

Amanda reuşi să se întoarcă la timp, la birou. Era aproape ora prânzului, aşa că pe drum se opri să mănânce un sandviş şi să bea o cafea. Când ajunse la serviciu, află că soţia lui Ward murise şi că el va lipsi câteva zile.

— A trimis cineva flori? întrebă ea, de faţă cu Lisa, Tim şi Dora.

— Nu, răspunse Lisa.

— Am să fac eu comanda. Ce sarcini v-a lăsat pentru restul zilei? îi întrebă ea pe Vie şi pe Jenny, care erau reporteri angajaţi temporar.

— Nu ne-a spus nimic, recunoscu Vie,

Câteodată mai uită.

— Pentru publicitate? Avem copiile anunţurilor?

— Ne lipsesc patru, spuse Lisa. De obicei ajung în ultima clipă.

— Săptămâna aceasta nu se va mai întâmpla aşa, replică Amanda. Scrie-mi numele clienţilor şi numerele lor de telefon, Vie. Nu cumva în centrul civic s-a organizat astăzi o întrunire politică în cinstea ofiţerilor care s-au întors de Ia operaţiunea „Furtuna Deşertului”?

— Ba da, răspunse el. Dar, de obicei, luăm informaţiile de acest gen din cotidiene.

— Ia un aparat de filmat şi mergeţi la faţa locului, îi spuse ea.

El zâmbi fericit.

— Adică să facem un reportaj actual?

— Hai, duceţi-vă, zise ea.

El plecă, înainte ca Amanda să se răzgândească.

— Eu ce să fac? întrebă Jenny.

— Voi nu ascultaţi ştirile? Un arheolog a săpat lângă Taggart Lane. Au găsit nişte oase din epoca preistorică în zona în care se construieşte. Vezi ce mai poţi afla. Când

termini, du-te la Primărie. Întotdeauna se întâmplă ceva pe-acolo. Pune întrebări, fă-ţi prieteni.

— Nu ştiam că ai talent de reporter, murmură Tim, când ceilalţi plecaseră la treabă.

Amanda zâmbi.

— În colegiu aveam prieteni experţi în ziaristică şi-am fost atentă la felul în care lucrează. Cât lipseşte domnul Johnson, avem posibilitatea să mai facem nişte mici retuşuri. Eşti alături de mine? îl întrebă ea, strengăreşte.

— Mai întrebi!

Începu să lucreze cu înfrigurare. O învăţă pe Dora cum să lipească anunţurile şi să folosească foile gata copiate, care conţineau ştiri, ca să umple toate golurile din pagină. Telefonă clienţilor care obişnuiau să întârzie şi, cu multă diplomaţie, îi făcu să-şi aducă anunţurile la timp. Făcu rost de, două informaţii, inventă o campanie publicitară trimestrială, în timp ce Lisa îşi revedea programele pentru procesare. Când Amanda îşi termină ziua de lucru, prima pagină a ziarului era pregătită şi avea

suficiente anunţuri pentru următoarele două pagini.

Din fericire pentru ea, seara adormi instantaneu. Nici nu avusese timp să se gândească la Josh sau să sufere că a izgonit-o din viaţa lui. Era prea obosită ca să mai poată gândi.

Dora se învârtise toată ziua prin birou. Când ajunse acasă, privi pe fereastră. Edgar observă imediat purtarea ei ciudată.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă el, după cină.

Dora îşi muşcă buzele. Lângă ea, Tommy şi Sid o priveau cu o curiozitate specifică vârstei lor.

— Da, mamă, interveni şi Tommy. Te porţi cam ciudat în ultima vreme. Săptămâna trecută ai uitat să ne iei de la antrenament.

— Da, se amestecă în vorbă şi Sid. Ne-ai uitat de tot.

Dora încercă să-şi stăpânească tremurul mâinilor.

— Am avut multe probleme la serviciu, spuse ea, încercând să se scuze. Dar de-acum înainte va fi mult mai bine, pentru că

mi-am însuşit meseria.

— Am auzit că soţia lui Ward Johnson a murit, spuse Edgar. O adevărată tragedie. Am auzit că obişnuia să bea.

— Da.

— Bine că are un băiat. Îi va fi mai uşor să suporte durerea. Dora, cafeaua asta e prea slabă. Ai putea s-o faci mai tare? Și-ai uitat să sărezi mâncarea.

— Da, mă duc să rezolv.

Merse în bucătărie, ascultând vocea răbdătoare a lui Edgar, care le explica băieţilor problemele de matematică pentru acasă. Era cu inima cât un purice. Îl privi pe Edgar. Era un bărbat bun şi înţelegător. Nu era atrăgător şi ea nu-l iubise cu pasiune. Dar era foarte atent cu ea şi-i dăruise o viață frumoasă şi doi băieţi minunaţi. Iar acum era pe cale să piardă totul, din cauza egoismului şi superficialităţii ei.

Auzi bătăi în uşa din spate şi sări imediat. Merse să deschidă, punându-şi mâna la gât. Oare era fiul lui Ward, care venise s-o ucidă? Dădu perdeaua la o parte.

— Bună seara, doamnă Jackson, spuse un băiat cu părul roşu, care-i zâmbea. Pot să

intru? Trebuie să-mi fac lecţiile cu Tommy şi cu Sid.

— Bineînţeles, Billy, spuse ea, deschizându-i uşa.

— Vai, dar arătaţi foarte ciudat, doamnă Jackson, observă el. Sunteţi bine?

— Nu-mi place să aud întrebarea asta! râse ea, nervoasă. Normal că sunt bine. Intră, Billy.

El ridică din umeri şi intră în sufragerie cu braţul plin de cărţi, salutându-i zgomotos pe băieţi. Dora se sprijini de bufet şi respiră adânc. Trebuia să facă un efort şi să se adune.

A doua zi, la serviciu, stătea ca pe ace. Amanda o luă deoparte.

— Aşa nu mai merge, spuse ea calm. Ce s-a-ntâmplat, Dora?

Femeia încercă să nege, dar Amanda îi tăie imediat elanul.

— Ştiu despre tine şi Ward. Nu mă amestec în viaţa ta personală, dar când îmi pui în pericol întreprinderea devine şi problema mea. Vreau să ştiu ce se întâmplă aici.

Dora se blocă auzind vocea autoritară a

Amandei, care era puternică şi hotărâtă. Simţi nevoia să plângă pe umărul ei.

— Scotty ameninţă că mă omoară, mărturisi ea, zguduită, frângându-şi mâinile. Spune că mama lui s-a sinucis din vina mea, pentru că eu şi Ward... în fine, este un beţiv, ca şi mama lui, şi când se îmbată devine nebun, nu mai ştie ce face.

Ward mi-a spus că se şi droghează; o privea pe Amanda cu disperare. Eu nu aveam nevoie decât de puţină atenţie şi Ward îmi spunea că sunt drăguţă, adăugă ea, izbucnind în plâns. Edgar nici măcar nu mă observă. Şi-acum voi muri, sau poate copiii mei şi va afla toată lumea. Dacă Gladys Johnson nu mai trăieşte, este numai din vina mea.

— Opreşte-te! spuse Amanda, refuzând s-o lase să facă o criză de isterie. Opreşte-te imediat! Eşti o femeie matură; ai vârsta la care eşti conştientă că, dacă te joci cu focul, nu poţi decât să te arzi. Ai făcut o plângere împotriva lui Scotty ca să poată fi arestat dacă se apropie de tine?

Dora suspină.

— Dar nu pot face asta! Soţul meu ar afla

imediat, deoarece ar dori să cunoască motivul.

— Şi tu crezi că nu va afla? o întrebă Amanda calm. Nu se poate să fii atât de naivă. Orice-ai face, nu vei mai putea păstra mult timp secretul. Toţi care lucrează aici ştiu de mult despre relaţia voastră, Dora. Dacă nu-ţi dai seama de asta, înseamnă că vrei să te minţi pe tine însăţi.

— O, Doamne! Nu! Dora îşi sprijini capul în mâini şi începu să plângă, zdrobită.

— Ascultă-mă, spuse Amanda, apucând-o de mâini şi descoperindu-i chipul suferind. Trebuie să spui adevărul soţului tău. Ştiu că nu va fi uşor. Dar, dacă te iubeşte, te va ierta.

— O să-mi ia copiii, şopti ea.

Amanda nu-i mai spuse că ar fi trebuit să se gândească la copiii ei înainte de a cădea în braţele lui Ward. Femeia era şi aşa distrusă.

— Poate că nu, replică ea. Dar viaţa ta este în pericol. Şi nu numai a ta, adăugă. Toţi cei care lucrăm aici şi toţi cei care trăiesc în preajma ta sunt la fel de ameninţaţi ca tine. În primul rând, trebuie

să-i mărturiseşti totul soţului tău, apoi să mergi la poliţie.

— Dar poate că glumeşte, suspină ea, agăţându-se de un pai. Poate că a spus-o doar aşa! …

— Nu-ţi poţi permite un asemenea risc, zise Amanda. Şi nici eu.

Până la urmă, Dora consimţi.

— Bine, şopti ea, plângând. Îi voi spune astă-seară. Şi mâine dimineaţă merg la poliţie.

— Îmi pare rău, spuse Amanda, privind-o cu milă. Ştiu ce înseamnă să iubeşti fără nicio speranţă, dar trebuie să-ţi cântărești deciziile.

— Credeam că ştiu deja acest lucru, replică Dora. Se întoarse la birou fără să mai spună ceva.

Capitolul 21

Amanda făcuse o treabă foarte bună în cursul ultimei săptămâni. Cu o singură ediţie, reuşise să dubleze venitul de pe urma anunţurilor şi îmbunătăţise conţinutul ziarului. O lăsase pe Dora să lipească reclamele şi o trimisese pe Lisa să bată la

toate uşile din San Rio, cu mostrele de publicaţii şi lista cu tarife. Reacţia comunităţii fu peste aşteptări; atrăsese foarte mulţi clienţi. Amanda se hotărî s-o scoată pe Lisa de la zeţărie şi să-i dea libertatea de a face numai reclamă ziarului şi tipografiei. Acum trebuia să-l convingă pe Ward Johnson că ideea ei este bună, lucru care-o deranja foarte tare.

Nu se mai gândise nici la Ward, nici la fiul lui. Trimisese flori din partea personalului, dar nu fusese la înmormântare. Îl rugase pe Tim să meargă în locul ei, pentru ca ea, împreună cu ceilalţi angajaţi, să se poată ocupa de ziar. Miercurea era ziua în care se făceau expedierile. Hârtiile trebuiau ştampilate, împachetate şi duse la poştă. Era necesar ca activitatea să decurgă rapid şi eficient, altfel se risipeau toţi banii pe care-i câştigaseră de pe urma publicităţii. Amanda se gândi că Ward ştie că este mult de lucru şi-i va ierta faptul că nu venise la înmormântare. Deşi nu-i plăcea deloc acest om, îi părea rău că se află într-o asemenea situaţie.

Dora îi promisese că va mărturisi totul

soţului ei şi că va depune o plângere la poliţie împotriva fiului lui Ward. Dar, deşi reuşise s-o facă pe Amanda să creadă că s-a ţinut de promisiune, de fapt nu întreprinsese nimic.

O lăsaseră nervii când încercase să-i explice lui Edgar că-l trădase. Nu era în stare să-l facă să sufere. Aşa că nu se mai duse nici la poliţie. Se ruga tot timpul să nu se întâmple ceva şi să nu se afle nimic.

Nu interveni nimic nou. Vineri dimineaţă Ward se întoarse la serviciu, arătând bătrân şi obosit. Dora simţea nevoia să-l ia în braţe şi să-l consoleze, dar nu avu nicio ocazie.

— Ce dracu' aţi făcut cu ziarul meu? explodă Ward. O chemă pe Amanda în biroul lui, după ce privi ziarul, fără să-l citească.

— Suntem un săptămânal, nu un cotidian, pentru că n-avem această competenţă! Şi i-am promis lui Bob Vinson că va avea locul lui în pagină pentru cele două reclame pe care le publică în fiecare număr, iar tu le-ai pus lângă anunţurile mortuare! se uită el prin ziar, îngrozit. Dumnezeule, ai scos reclama lui Tartoni cu Pizza Parlor!

— Chiar aşa am făcut, spuse Amanda, sprijinindu-se de birou, cu braţele încrucişate; în costumul ei gri, cu pantaloni, cu părul strâns într-o panglică, părea un director ideal. Era evident contrastul cu Ward Johnson, care purta pantaloni largi, neglijenţi, şi o bluză veche lucrată de mână.

— Pentru că Tartoni nu ne-a mai plătit de şase luni, adăugă ea.

— A avut probleme financiare! exclamă Ward.

Atitudinea de proprietar şi furia care-l cuprinsese o făcu pe Amanda să nu mai simtă niciun pic de milă pentru el. Era ziarul ei şi el încerca să-i spună că n-are niciun drept să-l conducă!

— Poate că n-ai observat, începu ea, dar şi noi avem probleme financiare. Şi nici nu este de mirare. La şcoala de ziaristică ai învăţat că poţi da anunţuri pe gratis la infinit?

El se înroşi.

— N-am urmat şcoala de ziaristică. Mi-am făcut educaţia la şcoala de copii superdotaţi.

— Înseamnă că nu ai fost destul de dotat,

spuse ea, mânioasă. Conduci această afacere ca pe un hobby de vacanţă. N-ai vrut să creşti preţurile, chiar dacă toate ziarele din acest stat au făcut-o. Aproape că ai lăsat să moară tipografia, pentru că n-ai vrut să aduci la zi tarifele de tipărire. N-ai vrut să-ţi obligi clienţii să-şi corecteze accidenţele şi să semneze că sunt de acord cu publicarea, înainte de a începe tipărirea. Din cauza asta am pierdut printre degete o grămadă de bani. Mai rău, ai lăsat să se tipărească pe hârtie veche ce nu se potrivea cu anunţurile publicitare, care trebuiau să apară pe o hârtie bună şi practic ai renunţat să mai faci fotocopii. Ai fost poate nevoit s-o faci, deoarece nimeni de-aici nu ştia să umble la maşină, să scoată nişte copii decente. Sau, chiar dacă le făceau, erau de proastă calitate, pentru că te-ai zgârcit şi n-ai vrut să cumperi toner suficient. Acum, când totul merge strună, am atras o mulţime de clienţi noi. N-ai vrut să angajezi oameni noi, n-ai vrut să creşti salariile celor vechi. Profesorul meu de economie te-ar fi dat ca exemplu pentru cum nu trebuie să se procedeze în afaceri.

— Este treaba mea, zise el înfierbântat.

— Este treaba mea! îl lovi ea. Întreprinderea aparţine familiei mele de o sută de ani şi peste doi ani voi moşteni patruzeci şi nouă de procente! La acest ziar lucrezi pentru mine, domnule, şi să nu mai uiţi niciodată acest aspect ! Chiar în acest moment am destulă putere, obţinută în mod legal, ca să te pot concedia oricând dacă nu mai eşti eficient, şi-o voi face! Am stabilit cu Josh că aici este nevoie de doi directori. Când vor ieşi actele, eu voi conduce tipografia şi dumneata ziarul. Dar, crede-mă, dacă nu te vei descurca, voi angaja pe altcineva în locul dumitale!

— Cine crezi că eşti? urlă el, roşu de mânie.

— Fiica lui Harrison Todd, spuse ea calm, cu insolenţă. Şi şeful tău!

— Am să mă duc la Josh Lawson, ameninţă el.

— Am fost la el deja, replică ea, văzându-l cum se posomorăște. Josh şi cu mine am luat cunoştinţă de comportamentul tău din ultima vreme, spuse ea, cu un aer convingător.

Acum suferi de pe urma faptelor tale. Îţi sugerez s-o iei pe drumul cel bun şi să-ţi fad meseria pentru care ai fost angajat. Trebuie să conduci ziarul în aşa fel încât să aducă profit, nu să faci acte de caritate.

Ward îşi încleştă pumnii.

— Vei regreta ieşirea asta! exclamă el, ameninţător.

— Nu, nu voi regreta! Dar s-ar putea să regreţi dumneata dacă nu vrei să-ți îndrepţi atitudinea! Şi încă un lucru.

Nu se vor mai face ore suplimentare, domnule Johnson. Uşile se vor încuia la ora cinci! Pentru toată lumea.

El înghiţi în sec. Privirile îi alunecară spre Dora, care stătea la biroul de alături, ezitând să intervină. Se întoarse şi evită să-l privească. Ward avusese o săptămână cumplită. De la moartea lui Gladys, Scotty nu se mai oprea din băut şi se droga întruna. Profera în continuare ameninţări, dar, din fericire, fusese prea ameţit să le şi poată duce la bun sfârşit. Totuşi, îi aruncase de dimineaţă lui Ward priviri foarte dubioase şi făcuse o remarcă ciudată, amenințând că-l va lovi pe tăticul lui exact

acolo unde-l doare mai tare.

Şi acum sărise şi Amanda la bătaie. Nici nu-i venea să creadă că se schimbase atât de mult. Devenise dintr-o contabilă timidă un adevărat director. Amanda constituia o adevărată enigmă pentru el. Aflase că era cu adevărat fiica tatălui ei.

— Foarte bine, spuse el, aspru, înfrângându-şi mândria. Nu-şi putea permite să piardă slujba tocmai acum şi ea era pe punctul de a-l da afară. Foarte bine, voi face câteva mici schimbări.

— Am toată încrederea, domnule Johnson, spuse politicoasă şi intră în biroul ei.

Se aşeză pe scaun şi stătu aşa cinci minute, încercând să respire normal şi aşteptând să i se domolească bătăile inimii. Deşi nu lăsase să se observe, fusese mai speriată ca oricând. În sfârşit, reuşi să zâmbească, fiind foarte mulţumită de felul în care se comportase.

Mai târziu, Ward îi mai aruncă câteva priviri înfierbântate şi Dora se dovedi nervoasă, dar toată lumea îşi văzu de treabă şi ziua decurse aproape normal.

Primiră vizita neaşteptată a unui editor al

ziarului din Georgia, pe care Ward îl întâlnise la începutul anului, la o conferinţă. Acesta venise împreună cu soţia şi cei doi copii şi remarcă prosperitatea afacerii lor.

Amanda fu nevoită să-i mulţumească pentru complimentele pe care Ward le acceptă.

— Avem şi noi o publicaţie săptămânală în munţii Georgiei, spuse editorul, zâmbind pe sub mustaţă. Este proprietatea soacrei mele, dar a devenit un fel de afacere de familie. Sper ca într-una din zile să renunţ la ziar şi să mă apuc de scris cărţi.

— Cred că cine e în stare să conducă un săptămânal poate face orice, remarcă Amanda, zâmbind.

— Mi s-a spus că totul este influenţat de nopţile cu lună plină, spuse editorul, schimbând zâmbete drăgăstoase cu soţia lui.

Amanda se scuză şi-i părăsi, impresionată de relaţia dintre cei doi musafiri. Se gândi că ea nu va cunoaşte niciodată căldura acestor zâmbete tainice schimbate între doi oameni care se înţeleg şi nici bucuria unui vechi mariaj. Va îmbătrâni singură. Şi toate

astea pentru că Josh nu voia să admită viaţa fără să fie perfect.

Se apropiase pauza de prânz şi ea tot se mai gândea la Josh. Ward condusese musafirii; acum era în camera din spate şi verifica negativele împreună cu Tim. Amanda stătea în picioare în faţa biroului său, privind spre sala de primire, când uşa de la intrare se deschise brusc. Îl văzu pe tânărul răvăşit, cu care se întâlnise acum câteva seri; acesta dădu buzna în birou, ameninţând cu pistolul.

Amanda încercă să vină spre el. Dar tânărul aruncă o privire în jur şi, ţinând pistolul cu ambele mâini, îl îndreptă spre ea.

— Ieşiţi afară de-aici! Repede! ordonă el.

Amanda trecu în spatele biroului, văzând că abia se ţinea pe picioare. Avea pupilele dilatate şi tremura. Era clar că are de gând să se ţină de cuvânt, ochii lui îi spuneau Amandei că nu va renunţa. Nu era o păcăleală. Se gândi cu o furie la limita isteriei că Josh n-ar mai fi putut s-o contrazică acum, când era în pericol de a fi ucisă.

— Scotty! ţipă Ward, când dădu cu ochii de băiat. Prostule, dă-mi pistolul imediat!

Scotty îndreptă pistolul spre el, dar, dintr-o dată îi schimbă direcţia spre Dora, care venise să vadă ce se întâmplă.

— Târfă! ţipă el la Dora. Târfă ordinară! Mi-ai ucis mama! Din cauza ta a murit!

Dora păli şi se rezemă de uşă.

— Şi tu, nebun şi îngâmfat, d-aia nu veneai acasă, din cauza ei! rânji el sarcastic spre Dora. E grasă, bătrână şi urâtă. Asta e tot ce-ai reuşit să cucereşti?

— Scotty, ar trebui să te tratezi, spuse Ward, încercând să pară calm. Făcu un pas în faţă.

— Nu, îl preveni Amanda. Nu te mişca.

Ward se opri. Scotty îşi îndreptă privirea spre ea, clipind des şi reuşind să zâmbească.

— Deşteaptă fată. Eşti domnişoara Todd, dădu el din cap. Tot timpul mi se plângea de tine. Spunea că încerci să-i iei locul. Foarte bine. Nu face nimic tot timpul, se uită numai la televizor. Şi asta numai atunci când nu intră-n grăsana aia, asta e!

Toate culorile curcubeului apărură pe faţa

Dorei.

— Tu nu poţi înţelege, spuse ea, cu o voce sugrumată.

— Ai un soţ şi doi copii, mormăi el. Nu te-ai gândit la ei? Sărmanii copilaşi, ce fel de mamă au…

Dora îşi muscă buzele.

— Dac-ai venit să mă împuşti, dă-i drumul, spuse ea, cu glasul răguşit. Dar n-o să… n-o să te atingi de copiii mei…

El ridică o sprinceană.

— Cucoană, am venit să te omor pe tine, spuse el, ridicând pistolul şi ochind-o. Numai pe tine. O fac pentru biata mea mamă, curvă proastă ce eşti!

Amanda realiză că va apăsa pe trăgaci. Trebuia să facă ceva, altfel Dora va muri.

N-a ştiut niciodată de unde a avut atâta tărie să se repeadă şi să lovească arma, care tocmai se descărca. Pistolul automat trase dintr-o dată trei focuri, care-i făcură să ţipe pe cei trei abonaţi care apăruseră în parcare.

Scotty înnebuni. Apucă pistolul de ţeavă şi o lovi pe Amanda în umăr, doborând-o. Apoi trase în tavan şi în fereastra din fată, care

se făcu ţăndări.

Amanda era întinsă pe podea, blestemând în gând; se ţinea cu mâna de umărul lovit şi tresărea la fiecare împuşcătură. O salvase pe Dora, dar gestul ei declanşase o schimbare în planurile lui Scotty. Poate că voia să-i omoare pe toţi şi n-avea să-l mai vadă niciodată pe Josh. Îi şopti numele şi închise ochii.

— La dracu! se văită Scotty. Se repezi în spatele lui, o apucă pe Lisa de gât şi-i lipi pistolul de obraz.

— Stai acolo! spuse el, ţipând isteric. Dacă veniţi lângă mine, o omor!

Îngheţară cu toţii. Scotty se trase înapoi împreună cu Lisa, până când ajunse în dreptul scărilor. Intră în holul care ducea spre tipografie. Încuie uşa şi o împinse pe Lisa de lângă el. Îi încolţise. Se aflau cu toții în birou: Amanda, Ward, Dora şi Lisa, în bătaia pistolului.

— Staţi jos! spuse el, arătându-le podeaua, în timp ce sunetul sirenelor se apropia. Repede!

Era nervos şi sălbatic şi ei aveau grijă să nu-l întărâte mai tare. Pistolul automat avea

multe gloanţe şi el folosise numai cinci. Mai rămăseseră destule, gândi Amanda; ajungeau pentru toţi ostaticii.

O maşină a poliţiei se opri în faţa clădirii, scârţâind din roţi; uşile se deschiseră. Un poliţist strigă prin portavoce:

— Politia! aruncă arma şi ieşi afară cu mâinile-n sus!

— Nicio şansă! ţipă Scotty, izbucnind în râs. Era foarte mulţumit de ceea ce făcuse. Pentru prima dată îl pusese pe Ward în încurcătură.

— Am ostatici! strigă el.

Amanda îl privi pe Ward şi-l blestemă nervoasă. Avea să fie o zi lungă.

Josh se întorsese din Nassau chiar în aceeaşi după-amiază, dar fusese prea ameţit de atâtea afaceri ca să-l mai întrebe pe Johnson ce legătură are el cu Dora. Mai întâi încercă, fără niciun succes, să ia legătura cu Amanda. Apoi sună la Mirri, care se pare că era plecată în luna de miere. Nu răspundea nimeni la telefonul din biroul ei.

Acum, obosit şi iritat, o sâcâia pe Dina.

— Tot nu răspunde nimeni în biroul lui

Johnson? o întrebă el.

— Nu, domnule, răspunse ea. Am sunat la deranjamente şi-au promis că trimit pe cineva să verifice.

Josh se sperie.

— Nu ţi se pare anormal ca telefonul din biroul unui asemenea ziar să fie defect de atâta timp şi nimeni să nu-l reclame?

— M-am gândit şi eu la asta. Poate că... Un moment, domnule.

După un timp, făcu din nou legătura, dar vocea ei era schimbată.

— Domnule Lawson, aici e Ted. Mă întreabă dacă n-aţi auzit de un nebun care-i ţine ostatici pe toţi angajaţii ziarului *Gazette.*

Josh sări în picioare şi într-o clipă ajunse în biroul Dinei.

— Nu mai vin astăzi, anunţă el.

Dina se uită după el, apoi luă receptorul.

— Ted, a plecat spre ei. E rănit cineva?

— Până acum nu. Dar tipul e drogat şi face pe zmeul, îmi pare rău că Amanda e cu ei; am impresia c-o să iasă prost.

— Bietul domn Lawson, şopti Dina.

Lui Scotty îi făcea plăcere să se simtă

puternic. Amenințând cu pistolul, observă cu bucurie că tatăl său își rodea unghiile. Mama sa suferise o viață din cauza acestui om. Acum simțea și el ce înseamnă să fii singur și neajutorat.

— Să știi că nu rezolvi nimic în felul acesta, spuse Amanda, ținându-se de umărul lovit; stătea lângă perete, lângă ceilalți ostatici. Îți vei înrăutăți situația.

— Vorbești prea mult, zise el.

— Dacă n-a vorbit nimeni cu tine, când ar fi trebuit s-o facă… continuă Amanda calmă. Crezi că mama ta ar fi de acord cu ceea ce faci tu acum?

— Bineînțeles că da! exclamă el, mirat. Îl ura! Pentru că nu-i dădea decât bătaie de cap. Și această… femeie a fost ultima picătură. Plângea, adăugă Scotty, privind cu mânie crescândă chipul palid al tatălui său. Plângea, blestematule!

Îndreptă pistolul spre Ward, care se făcu alb ca hârtia.

— Nu-l împușca, îl rugă Dora, lipindu-se de Ward. Împușcă-mă pe mine, dar lui să nu-i faci niciun rău!

Ward se uită la ea, mirându-se de faptul

că ţinea la el atât de mult. Rămăsese fără replică, deşi privirea lui era foarte expresivă.

— Dora, lasă, iubito! Lasă-l!

— Pe mama de ce n-ai putut s-o iubeşti? ţipă Scotty şi mâna i se crispă pe armă. De ce?

Ward îl privi în ochi.

— În sufletul mamei tale n-am fost niciodată pe primul loc, spuse el cu răceală. Ea voia numai bani şi o situaţie socială, iar eu nu doream decât să conduc un ziar de provincie. Din punctul ei de vedere, n-am fost bun de nimic toată viaţa.

— Mama era o sfântă!

— Era o egoistă şi o beţivă! urlă el. Parcă n-ai ști! Nu vezi că şi tu ai apucat-o pe acelaşi drum?

— Ar trebui să te ciuruiesc, spuse el, rece şi hotărât, îndreptând pistolul spre pieptul lui. Ar fi atât de simplu. Trebuie numai să apăs pe trăgaci…

— Scotty Johnson! se auzi un glas prin portavoce.

Scotty privi în jur, cu ochi sălbatici.

— Ce?! ţipă el.

— Aici poliţia! veni răspunsul. Vrem să negociem. Putem sta de vorbă?

— Da? Despre ce?

Brusc, se opri curentul. Telefonul fusese întrerupt mai de mult. În birou se făcu întuneric.

— Aprinde lumina! ţipă Scotty.

— Ieşi afară, să putem sta de vorbă! răspunse poliţistul.

— Ies pe dracu!

O limuzină mare, neagră, se opri în faţa clădirii şi din ea coborî Josh.

Merse la ofiţerul împuternicit şi-l trase deoparte.

— Sunt proprietarul ziarului, îi spuse el, fără să stea pe gânduri. Există o uşă în spatele tipografiei, care dă într-un hol ce duce exact în biroul în care sunt încuiaţi. Dacă aveţi un om care poate să descuie o uşă, aţi putea să-l trimiteţi acolo.

— Am pe cineva, spuse comandantul.

— E cineva rănit? întrebă Josh.

— Din fericire, nu. Până acum. Dar nu ştim ce vrea tipul. A tras câteva focuri de armă, dar n-a împuşcat pe nimeni.

Chipul lui Josh se înăspri.

— O, Doamne, exclamă el, gândindu-se numai ia Amanda.

— Mai există oare o altă armă în birou în afară de pistolul lui? întrebă comandantul.

— Din câte ştiu eu, nu, directorul nu are nicio armă în clădire. Pot să desenez planul clădirii dacă ar putea ajuta la ceva, se oferi Josh, încercând să nu se mai gândească la faptul că Amanda se află închisă într-o încăpere cu un nebun în stare de orice. Toţi vânzătorii magazinelor de pe străzile din împrejurimi ieşiseră să se uite şi maşinile încetineau când treceau pe lângă echipajul poliţiei.

— Parc-am fi la spectacol, mormăi ofiţerul de poliţie, în timp ce Josh schiţa planul clădirii, într-un carneţel pe care i-l dăduse poliţistul.

— Se gândesc cum s-ar simţi să fie găuriţi în biroul unui ziar, replică Josh cu umor. Ce-or să mai comenteze când totul se va termina!

— Sper ca ostaticii să povestească totul într-un articol.

— Dumnezeule, şi eu sper la fel, afirmă Josh.

Stătea în picioare, fumând un trabuc, în timp ce unul dintre poliţişti încerca să-l facă pe Scotty să iasă din birou, să discute cu el. Dar băiatul se simţea foarte bine şi nu voia să se mişte.

Totuşi, pe măsură ce treceau minutele, începea să dea semne de slăbiciune şi devenea din ce în ce mai nervos.

— Trebuie să beau ceva. E vreo sticlă pe-aici pe undeva?

— Nu. Ştii că eu nu beau, spuse Ward cu răceală.

Scotty se îndreptă spre uşă şi începu să ţipe.

— Vreau ceva de băut. Aduceţi-mi o sticlă de whisky! Acum!

— În sfârşit; răsuflă uşurat poliţistul. Avem o portiţă.

Trimiseră imediat după o sticlă de whisky, pe care, bineînţeles, avură grijă să o „aranjeze”. Îi puseră un dop nou, să nu se observe că s-a umblat la ea. Deşi, dacă băiatul era atât de disperat cum părea, n-avea să se uite la sticlă cu prea multă atenție.

— Sunt nebuni? suspină Lisa, când

poliţistul puse sticla lângă uşă şi plecă. Sunt nebuni!

— Nu, nu sunt, chicoti Scotty. Sunt băieţi isteţi. Şi-au dat seama ce v-aș fi făcut dacă nu m-ar fi ascultat. Doamne, câtă nevoie aveam de băutură!

Întredeschise usa, se uită afară şi trase sticla înăuntru. Îi verifică dopul. Se gândi că n-ar fi putut să injecteze metalul fără să se observe; nu scoseseră dopul, deoarece eticheta era intactă.

— Buni băieţi, murmură el, scoţând dopul. Bună bău tură, de calitate; eu nu mi-aş fi permis să cumpăr aşa ceva, adăugă el, privindu-şi tatăl.

Ward, care era de multă vreme ziarist, era aproape sigur că poliţiştii puseseră ceva în băutură, dar nu scoase un sunet.

— Nu mai bea, îi spuse. Ai băut destul pân-acum.

Era convins că Scotty nu-l va asculta, intenţionat îi spusese. Scotty ridică sticla, privindu-l în ochi, şi trase două înghiţituri zdravene.

Ward evită să-l privească, pentru a nu se da de gol.

— E foarte bună, zise Scotty. Foarte bună. Mai trase câteva înghiţituri.

Ward se uită pe furiş la ceas. Băutura trebuia să-şi facă efectul în câteva minute. Spera ca cei de-afară să calculeze bine şi să nu facă vreo mişcare greşită.

Pe Amanda o durea braţul. Se sprijini de perete şi închise ochii. I se părea că trăieşte un vis urât. Şi numai cu câteva zile înainte se afla în braţele lui Josh, simțindu-se în al nouălea cer, o noapte întreagă. Iar acum vedea moartea cu ochii. Îşi reaminti cu multă claritate cuvintele lui Josh din momentul despărţirii. Dacă era adevărat şi nu simţea pentru ea nimic altceva în afară de dorinţa fizică, probabil că n-o să-i fie deloc dor de ea. Dacă ar muri, el și-ar trăi viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Gândul acesta o făcea să sufere.

— Îmi pare foarte rău, reuşi Dora să îngaime printre lacrimi, privindu-şi colegii. Este numai vina mea.

— Nu, nu este, spuse Ward, luând-o de mână. Eram doi oameni nefericiţi, care-am avut ghinionul să ne întâlnim şi să ne regăsim idealul unul în celălalt. Şi mie îmi

pare rău, dar sentimentele mele rămân aceleaşi; nu s-a schimbat absolut nimic, în afară de moartea lui Gladys.

— Pentru care te bucuri, nu-i aşa? îl întrebă Scotty, roşu la fată.

— Mă bucur pentru ea, Scotty, spuse el simplu. Pentru că suferea şi-i făcea să sufere pe toţi cei care-i erau apropiaţi.

Poate că acum şi-a găsit liniştea.

— Nu ţi-a păsat niciodată că era, nefericită. N-ai iubit-o niciodată!

— De fapt, am iubit-o foarte mult când ne-am căsătorit.

Dar eu îmi doream un copil şi ea nu. Atunci am forţat-o, adăugă el calm. Aranjase să facă un avort, dar am aflat la timp şi am oprit-o. Niciodată nu m-a iertat. S-a purtat atât de urât, cum nici nu-ţi poţi imagina. Odată mi-a spus chiar că nu eşti copilul meu. A avut amanţi, Scotty, spuse el, fiindu-i greu să mărturisească acest lucru în fata atâtor martori. A avut mulţi amanţi.

— Minţi! izbucni Scotty, ameninţându-l cu pistolul. Inventezi! Mama n-a fost aşa! Era mama mea şi mă iubea!

— Îi făcea plăcere să te folosească

împotriva mea, îl corectă el. Şi-a reuşit. Uită-te la tine. Eşti oglinda ei, chiar în momentul ăsta, când bei!

Scotty scăpă arma din mână, care explodă. Glonţul se opri în perete, la zece centimetri de capul lui Ward.

Afară, Josh îngheţă când auzi împuşcătura. Inima începu să-i bată cu putere şi i se opri respiraţia.

— Amanda! exclamă el, îngrozit.

Ofiţerul schimbă o privire cu poliţistul care negociase cu Scotty.

— Bill, vezi dacă poţi arunca o privire în birou!

Un ofiţer luă binoclul şi privi prin fereastră. Nu văzu sânge.

— E-n regulă! spuse el. Şi sticla e deschisă, tocmai bea.

— Asta nu-i rău, remarcă ofiţerul. Dar acum este foarte nervos, drogul va acţiona numai peste câteva minute. Dacă mai aşteptăm, s-ar putea să împuşte pe cineva.

Se gândi un minut; Josh sta cu dinţii încleştaţi, cuprins de o furie neputincioasă.

— Intrăm, spuse poliţistul cu voce scăzută. Cu atenţie, dar trebuie să intrăm.

— N-ai putea să-i chemi pe cei din echipa swat? îl întrebă Josh.

Poliţistul zâmbi.

— Dar dumneavoastră ce credeţi că suntem noi aici, Margarete? Noi am venit primii. Hawkins şi cu mine, spuse el, arătându-l pe celălalt ofiţer.

Se echipară cu jachetele şi îşi luară pistoalele automate. Lui Josh i se făcu rău, gândindu-se ce consecinţe ar putea apărea. Şi, luptându-se cu coşmarul prezicerilor ei, îi dispărură toate argumentele cu care se opusese căsătoriei. O iubea. Şi acesta era lucrul cel mai important. Dacă şi ea îl iubea, încât să fie în stare să se mărite cu el, el era gata. Era hotărât. Realiză că dacă ea ar muri acum, el n-ar mai putea trăi. Poliţiştii erau pregătiţi de luptă. El îi opri, nedumerit.

— Dar ar trebui ca drogul să-şi facă efectul, nu-i aşa? întrebă el.

— Ascultă, îi spuse ofiţerul plin de înţelegere, puştiul ăsta e obişnuit cu drogurile. Pentru cine nu se droghează, efectul este mai rapid. Doar n-o să riscăm vieţile unor oameni, nu?

— Nu, sigur că nu, oftă el trist.

Ofiţerul îl bătu pe umăr.

— Ai încredere-n mine, fac chestia asta de la douăzeci de ani.

Josh se gândi că acum trebuie să aibă în jur de patruzeci de ani şi se linişti.

Echipa se puse în mişcare. Toată operaţiunea dură incredibil de puţin, numai trei minute. Intrară în tipografie şi descuiară, fără niciun zgomot, uşa de la biroul ziarului. Afară fuseseră puse în mişcare toate sirenele de la maşinile de poliţie, ca să camufleze orice zgomot. Poliţiştii pătrunseră brusc în birou, în spatele lui Scotty, care rămase nedumerit.

Se auziră împuşcături.

Josh blestema întruna şi încercă să meargă spre uşă, dar doi dintre ofiţeri, nervoşi, îl prinseră şi-l ţinură de braţ.

— Stai liniştit, îi spuse unul dintre ei. Nu ajuţi pe nimeni dacă intri într-un glonţ.

Un minut mai târziu, se deschise usa din fată.

— S-a aranjat! strigă din uşă ofiţerul de poliţie. Niciun mort!

Josh sări ca ars.

— O, Doamne, strigă el; poliţiştii îi dăduseră drumul şi el alergă spre uşă. De data asta n-ar mai fi avut cum să-l oprească.

Trecu printre oamenii în uniformă şi o găsi pe Amanda întinsă pe jos, ţinându-se de braţ. Îngenunche în faţa ei şi o atinse cu mâinile tremurânde.

— Iubito, şopti el. Mi-am ieşit din minţi…

— Josh? Josh! Se sprijini în braţul sănătos, iar el o îmbrăţişă atât de tare, încât începu s-o doară coastele. Amanda îl cuprinse, încercând să-i şoptească ceva, dar vocea i se frânse şi, după atâtea ore de chin, o podidi plânsul.

Ceilalţi erau afară; sosiseră şi medicii. Scotty era rănit la mână, iar peretele din biroul în care stătuseră era găurit. Sedativele din whisky îşi făcuseră în sfârşit efectul. Scotty era pe targă. Când îl luară, nici măcar nu-l privi pe Ward, care-o ţinea în braţe pe Dora.

— A fost rău? o întrebă Josh.

— Se putea şi mai rău, răspunse Amanda.

Josh se uită la Ward, apoi la Dora.

— Cred că e totuşi fiul tău, spuse el,

aruncându-i lui Ward o privire furioasă şi ţinând-o în continuare pe Amanda lângă el.

— Da, răspunse Ward, lovit de privirea lui Josh; o strânse şi mai tare pe Dora. Soţia mea a murit şi el dădea vina pe mine pentru asta. Şi pe Dora.

— Şi eu vă învinuiesc, pe tine şi pe Dora, spuse Josh cu răceală. Dacă v-a mai rămas o urmă de bun-simţ, vă sfătuiesc să plecaţi din faţa mea, acum, cât mai puteţi. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva Amandei, nimeni n-ar mai fi putut să vă salveze.

Ward nu mai văzuse niciodată o privire atât de ameninţătoare în ochii vreunui bărbat. Se cutremură, o luă pe Dora şi ieşi fără să mai privească înapoi.

De Lisa aveau grijă Tim, Vie şi Jenny, care erau plecaţi la masă în momentul când Scotty pătrunsese în birou. Lisa le povestise pe scurt întâmplarea prin care trecuseră.

Josh o ridică pe Amanda.

— Mergem să te refaci, spiriduşule, spuse el cu voce moale. Era palid, încă, dar zâmbitor.

— Oo! şopti Jenny la urechea Lisei, privindu-l pe Josh. Cine e tipul?

— Şeful tău, îi răspunse Josh, glumeţ, uitându-se la ea.

Am vorbit cam mult. Şi cu vorbele nu rezolvăm nimic. Ia aparatul de filmat şi să pornim la treabă. Pune întrebări! Nu vrei să avem un reportaj exclusiv?

— Da, să trăiţi! spuse Jenny, salutându-l în glumă, cu mâna la frunte. Puteţi conta pe mine.

Josh se întoarse spre Tim.

— Poţi să te ocupi tu de tipografie pentru moment?

— Da, domnule! spuse Tim.

— Este ziarul meu, murmură Amanda, întorcându-se spre ei. Şi tipografia mea!

— Eu îi dădeam numai o sugestie, în calitatea mea de partener, spuse el cu căldură. Dacă vreo decizie de-a mea nu-ţi convine, o poţi contramanda mai târziu. Trebuie să putem comunica, draga mea! şopti el, sărutând-o pe nasul ei obraznic. Pe urmă mă voi gândi cu cine să-l înlocuiesc pe Johnson.

— Ce-ai zice de mine? glumi ea.

Amanda era înfiorată de tonul vocii lui şi de gestul pe care-l făcuse. Şi, când îşi trecu

mâinile în jurul gâtului lui, tresări de durere.

— Ce-ai păţit la mână? o întrebă Josh, făcând un semn medicilor.

— M-a lovit cu pistolul.

Josh n-o mai privi. Dar începu să tremure, gândindu-se la ce i s-ar fi putut întâmpla. Medicul veni lângă ea.

— Da, domnule, cu ce vă putem ajuta? îl întrebă pe Josh.

— Este lovită la braţ, spuse el, dând drumul Amandei din braţe. Poate că are fractură.

— Să vedem. Nu trebuie să vă îngrijoraţi; îi palpă braţul. Este o lovitură puternică, dar nu simt fracturi. Totuşi, ar trebui să vă faceţi o radiografie. Nu se ştie niciodată ce traseu are linia de fractură.

— O duc chiar acum la spital, spuse Josh. Vino, păsărică.

O ajută să se ridice, în ciuda protestelor ei, şi o conduse spre limuzină.

— Trebuie să mă laşi măcar să am grijă de tine sau să fiu sigur că băiatul ăla face puşcărie, sau măcar să-i dau o bătaie soră cu moartea, spuse el printre dinţi. Ce alegi?

Amanda se opri. Îşi lăsă capul pe umărul lui, privindu-l cu drag.

— În cazul acesta, aş dori să mă protejezi. O să mă întind aici şi-o să încerc să par cât mai neajutorată.

O privi cu ochii lui întunecaţi, plini de iubire.

— Vreau să pari neajutorată atunci când vom ajunge într-un anumit loc. Cred că ştii deja unde anume.

— Ajunge, Josh, spuse ea tristă. Îmi pare rău, adăugă, privindu-i buzele cărnoase.

Braţele lui se încordară.

— Şi mie-mi pare rău. Îmi cer iertare pentru cuvintele pe care ţi le-am spus când ne-am despărţit ultima oară la Opal Cay. Îmi pare rău că am fost atât de bădăran şi de stupid. Trebuia să-mi ţin gura.

— E bine să spui întotdeauna adevărul.

— Da, dar tu nu ştii încă adevărul, spuse el, privind-o înfometat. Dar ţi-l voi spune, din moment ce trebuie să am grijă de tine. Tot adevărul. Apoi, adăugă, ajutând-o să urce în maşină, după ce şoferul îi deschise uşa, vom lua decizia.

Capitolul 22

Dora stătea lângă Ward şi erau înconjuraţi de ziarişti, poliţişti şi medici, trebuind să răspundă la întrebări. Când reuşi, în sfârșit, să se urce în maşină, era dărâmată.

— Se va afla în tot oraşul, şopti ea. Edgar va auzi înainte ca eu să-i pot explica ceva.

— Îmi pare rău, spuse el distrus. Dora, iubito, îmi pare atât de rău.

— O să-mi ia copiii.

— Poate că nu, spuse el, luând-o de mână. Ascultă, dacă divorţezi, te măriţi cu mine. Pe urmă vom merge la judecător să-ţi ceri drepturile. N-o să-ţi pierzi copiii, îţi promit.

— Tu ţi l-ai pierdut, zise ea tristă. Şi numai din cauza mea.

— Este rezultatul multor ani, Dora. Tu n-ai făcut altceva decât să grăbeşti deznodământul. Ne vom descurca. Dacă Lawson mă dă afară, îmi voi găsi altă slujbă. Pot oricând să redevin reporter. Ai încredere în mine. Mă simt un om nou. Sunt în stare să fac orice, numai să fie bine. Ce zici? o întrebă, privind-o cu drag. Vrei să rişti alături de mine?

De-abia în acel moment Dora realiză la ce

trebuia să renunţe. Îi plăcea Ward în pat. Şi era un om bun. Dar ea sacrificase prestigiul ei, un viitor sigur şi copiii. Nu avea nicio cale de întoarcere. Îl avea doar pe Ward. Şi nu putea să-l lase acum, când el rămăsese singur pe lume. Soţia îi murise şi băiatul probabil va fi închis. Iar ea era credincioasă. Trebuia să se obişnuiască să accepte greşelile vieţii lui, mai ales că şi ea avea o contribuţie serioasă.

— Bineînţeles că voi încerca să trăiesc cu tine, Ward, se hotărî ea, străduindu-se să-i zâmbească. Dar acum ar fi mai bine să mă duci acasă. Îi datorez o explicaţie lui Edgar şi trebuie să-mi văd copiii.

El nu prea voia, dar până la urmă acceptă. Când intră pe uşă, Dora remarcă o tăcere neobişnuită. Nu era absolut nimeni înăuntru. Văzu numai un bilet pe masa din sufragerie. Îl luă, având presimţiri negre, şi se hotărî să deschidă plicul.

„Dora. Îmi pare rău că n-ai avut încredere în mine şi nu mi-ai povestit despre legătura ta. Am luat băieţii şi i-am dus la mama, unde, sper, nu vor mai fi hărţuiţi de ziarişti. Sunt foarte supăraţi. Credeam că eşti

fericită cu noi. Aş fi vrut să-mi spui ceva, înainte de a fi prea târziu. Edgar. “

Dora se aşează pe sofa, strângând biletul în mână. După un minut, începu să plângă. Când Ward o sună, ea îşi făcuse bagajul şi-i spuse să vină s-o ia. Asta era tot ce putea face. Dăduse cu piciorul la tot. Şi Ward făcuse la fel. S-ar putea să nu fie foarte fericiţi împreună, dar cale de întoarcere nu exista, îl dorise pe Ward şi, printr-o ironie a sorţii, iată că îl avea. Acum trebuia să încerce să-şi trăiască viaţa care-i mai rămăsese. Înainte de a se urca în maşina lui Ward, aruncă o ultimă privire tristă în urmă.

Braţul Amandei nu era fracturat; doctorul îi spuse să ia Tylenol, să nu mai simtă durerea, şi să se odihnească bine noaptea următoare. Îi dădu şi două somnifere.

— N-o să ai nevoie de ele, murmură Josh, punând tabletele în buzunar; privirea lui posesivă alunecă pe chipul Amandei. Pot să te adorm prin alte metode.

— Da? întrebă ea, uşor excitată.

— Sigur. O strânse în braţe, în timp ce limuzina se strecura prin mulţimea de

maşini care străbătea oraşul San Antonio. Se înnoptase. Ai mai aflat ceva de Brad?

— Dacă tu îl ierţi, îl iert şi eu.

— Trebuie să-l iertăm. De fapt, nu este rău. N-ar trebui să fie, pentru că este fratele tău.

— Îmi place, murmură el. Se întinse pe banchetă, oftând din greu şi strângând-o în braţe. Doamne, ce zi! Când te-am căutat, n-aveam nici cea mai vagă presimţire despre situaţia în care te afli. Ți-ai revenit?

— Mă simt foarte bine. M-ai aşteptat mult timp afară?

— Am înnebunit aşteptându-te. Când am auzit împuşcătura, mi-a fost teamă că te-a omorât. Nici nu ştiu cum am mai putut respira.

Ea zâmbi, cuibărindu-se în el, punându-şi capul pe pieptul lui puternic.

— Credeam că n-am să te mai văd niciodată. Eram distrusă.

Josh îşi încordă braţul. Privi prin geamul fumuriu al maşinii, percepând cu greu traficul străzii.

— Eram gata să fac o greşeală tragică,

Amanda. Până astăzi nu mi-am dat seama că nobilul meu sacrificiu n-ar mai fi avut niciun rost dacă tu mureai. Dacă te pierdeam.

Inima ei începu să bată cu putere.

— Dar tu însuţi mi-ai spus că n-am făcut nimic altceva decât sex, îi reaminti ea.

— Dar tu ştiai. Ştiai că tot timpul m-am străduit să te mint.

— Da, murmură ea. Dar, oricum, sufeream.

Josh o privi în ochi.

— Să ştii că n-o să fie niciun miracol. Nu s-au greşit testele: am consultat şase specialişti. Toţi au spus acelaşi lucru: că niciodată nu voi putea avea copii. Josh adăugă, după o mică ezitare: adică pe cale naturală. Pentru că s-ar putea să existe o şansă prin fertilizare *în vitro.* Ei spun „copii în eprubetă “. Dacă vrei, putem încerca mai târziu.

— Eu te vreau numai pe tine, spuse ea simplu. Ai greşit când ai crezut că dacă eşti steril nu mă mai interesezi.

Josh se prefăcu că nu-i observă stânjeneala.

— M-am gândit la asta de câteva ori.

Ştiam că de obicei femeile vor să aibă copii, nu-i aşa?

Amanda îi cercetă chipul îngrijorat.

— Eu te vreau pe tine! Pentru mai multe motive, te vreau numai pe tine. Josh, îmi place să fiu cu tine, să vorbesc cu tine, să împart cu tine bucuriile şi necazurile. În problemele esenţiale avem aceleaşi păreri. Avem destul timp să discutăm şi alte amănunte.

Josh chicoti.

— Vorbeşti ca o domnişoară care intenţionează să se căsătorească.

Amanda îşi ridică privirea.

— Da, spuse ea cu o voce caldă. Vreau să fiu cu tine mulţi, mulţi ani de-acum înainte. Oricum vrei tu. Nu-ţi pretind absolut nimic.

— Nu-mi pretinzi, spuse el, oprind-o să continue, cu buzele. O sărută cu o imensă afecţiune. N-ai să mai scapi de mine de această dată. Şi nici nu-mi plac logodnele care durează mult. Dacă ne grăbim, ne putem căsători în trei zile.

— Să ne căsătorim!

— Nu fi atât de şocată, îi spuse el. Mă sperii. Am putea face o ceremonie scurtă şi

intimă.

Amanda simţea că i se învârteşte capul. Îi spuse lui Josh, crezând că o tulburase încercarea prin care tocmai trecuse.

— Nu, iubito, replică el cu delicateţe. Nu întâmplarea te-a tulburat, ci eu.

— Dar ce faci cu viaţa tumultuoasă pe care vrei s-o duci, aşa cum mă ameninţai, îl întrebă ea, cu ochii strălucitori.

El zâmbi crispat.

— Făceam asta ca să te salvez, să nu cazi în braţele mele. Dar, de când ai plecat, n-am mai dormit, n-am mai făcut nimic, am tânjit doar după tine, spuse el foarte serios. Şi acum sunt foarte hotărât să nu te mai pierd; o mângâie pe păr cu tandreţe, dându-i la o parte şuviţele de pe faţă şi privind-o supus. Amanda, mă iubeşti suficient de mult ca să-ţi rişti fericirea?

— Ştiai răspunsul la această întrebare, înainte de a mi-o pune.

El o privi cu căldură şi dădu din cap.

— Da, am știut-o dintotdeauna. De-asta m-am şi hotărât atunci să-mi fac testele. Te doresc mai mult decât orice pe lume, dar nu vreau să-ți fur fericirea. Nu vreau.

— Atunci de ce încercai să-mi furi singurul lucru care m-ar putea face fericită?

Josh o trase cu grijă aproape de el, mângâind-o pe braţ, apoi o strânse în braţe.

— Te voi iubi până la moarte, spuse el grav. Şi ultimul meu gând va fi tot pentru tine.

Auzind şoaptele lui calde, adânci, pline de iubire şi de tandreţe, Amanda simţi că i se umplu ochii de lacrimi. Îşi uniră buzele. Puteau de-acum înainte s-o facă mereu, până la sfârşitul vieţii.

În aceeaşi noapte, Amanda adormi în braţele lui Josh. Se iubiseră mult, tandru şi profund, simţind cum miracolul dragostei, al frumuseţii şi al plăcerii nemăsurate îi transportă dincolo de limitele realului.

Apoi stătuseră de vorbă despre ziar şi despre înlocuirea lui Ward. Dar, se doreau atât de mult, încât, printre şoapte şi îmbrăţişări, se împlineau încă o dată şi încă o dată.

Josh nu adormise încă: o privea pe Amanda cum doarme, cu ochii plini de o tandreţe posesivă. În viaţa lui nu se simţise mai satisfăcut ca acum. Secretul cel mai

ascuns şi mai dorit al vieţii lui se afla acum lângă el. Din fetiţa timidă care fusese, Amanda devenise femeie în toată puterea cuvântului. Era capabilă să treacă prin toate greutăţile vieţii. Josh era convins de asta. Avea sentimentul împlinirii ei şi realiză că avusese o contribuție esenţială în evoluţia Amandei. Dacă n-ar fi întâmpinat atâtea obstacole, dacă ar fi cucerit-o mai devreme, s-ar fi opus evoluţiei ei fireşti. Dar acum ea avea o personalitate puternică, diferită de a lui. Dacă va fi nevoie, în viitor se va putea baza pe ea, în orice împrejurare. Se întinse pe spate şi închise ochii, zâmbind la gândul incredibilului noroc pe care-l avusese. Câteodată, se gândi el, viaţa este bună cu tine.

Amanda îşi realiză visul, fără să întâmpine nicio piedică. Ward Johnson se căsători cu Dora, care spera ca, după ce Scotty va ieşi din puşcărie, să devină pentru el o mamă mai bună decât fusese vreodată Gladys. Dora obţinu şi dreptul să-şi vadă copiii, ceea ce făcea foarte des.

Un reporter cu experienţă fu angajat să conducă ziarul, iar Amanda era directorul

tipografiei, care în scurt timp ajunse la nivelul celor mai mari întreprinderi de acest profil din San Antonio. Câţiva ani mai târziu, ea mai cumpără două tipografii şi acum deţinea cea mai mare companie din oraş.

Josh şi Amanda s-au căsătorit chiar în ziua în care *Gazette* a obţinut exclusivitatea reportaj ului despre situaţia ostaticilor şi arestarea lui Scotty. Era o poveste reuşită, ca majoritatea celor publicate în cele mai bune săptămânale.

Ziarele de scandal au publicat totuşi ştirea, după câteva zile, dar n-au mai avut niciun succes, deoarece surpriza trecuse.

Măritându-se, Amanda îndeplinise condiţia prevăzută în testamentul lui Harrison, aşa că Josh îi cedă controlul total asupra ziarului şi tipografiei. El o întrebă timid care din cele două evenimente o făceau mai fericită. Amanda îi răspunse din priviri.